

NICOLAE BĂLAȘA

•

MĂTĂNIILE ALEXANDREI

*Domnului TITU TUDOSIE
și distinsei sale Doamne, IRINA,
iubitori de oameni și frumos*

NICOLAE BĂLAȘA

Mătăniile Alexandrei

Roman

NEW EST
Târgu-Jiu,
2008

Nicolae Bălașa

Redactor: BEATRICE SILVIA SORESCU

Coperta: EMILIAN POPESCU

Descrierea CIP Bibliotecii Naționale a României

NICOLAE, BĂLAȘA

Mătâniile Alexandrei / Nicolae, Bălașa – Târgu-Jiu

NEW EST, 2008

ISBN 978 - 973 -

ISBN 978 - 973 -

Un secol de semn și semnificație este îndeajuns! Suficient nouă și suficient sieși. Timp de peste o sută de ani, am tot căutat și aici, în simbol, adevărul. Nu l-am găsit! Sau nu am găsit tot ce ne-am poftit noi! Cum s-ar zice, nu am câștigat mare lucru! Dar de pierdut? În primul rând, povestea! Iar măreția omului stă tocmai în puterea de a povesti și a se lăsa povestit. De-accea, m-am gândit să o luăm de la capăt cu una adevărată, cu și despre oameni adevărați. Povestea Alexandrei! Copil rătăcit între două lumi în căutarea a ceva. O ascultați? Începe cu... O să vedeți singuri! Și se termină pe drumul pe care, vrând sau nu, până la urmă și eu, și tu, și oameni, mari de altfel, tot caută. Uite-L și nu e! Dar, când nici nu te-aștepți, ți se arată într-o floare, într-un OM, sau în norul care tocmai a trecut peste capul tău.

Citește sau ascultă povestea Alexandrei!

AUTORUL

Un siècle de signe et signification est suffisant. C'est suffisant pour nous et pour lui-même. Pendant plus de cent ans nous avons cherché la vérité même ici, dans le symbole. Nous ne l'avons pas trouvée. Ou nous n'avons pas trouvé tout ce dont nous avons envie. Disons qu'on n'a pas gagné grand chose. Mais qu'est-ce qu'on a perdu ? Tout d'abord le conte. Et la grandeur de l'homme reste surtout dans sa capacité à raconter et à se laisser raconter. C'est pour cela que j'ai pensé à commencer avec un vrai conte avec et concernant de vraies personnes. Le conte d'Alexandra, un enfant errant entre deux mondes, cherchant quelque chose. Vous l'écoutez ? Il commence avec... Vous allez voir tous seuls ! Et le conte se termine sur le chemin où au final même moi, même toi, et les grandes personnes d'ailleurs cherchent encore. Regarde-Le et Il n'est pas là ! Mais, au moment où tu t'y attends le moins, il se révèle à toi. Dans une fleur, dans un Homme ou dans le nuage qui vient de passer au-dessus de ta tête.

Lis et écoute, le conte d'Alexandra !

A century of sign and signification is enough. It's enough for us and for itself. More than one hundred years, we searched the truth even here, into the symbol. We didn't find it. Or we didn't find what we really want. In other words, we didn't win big thing! But what we lost? First of all, we lost the story. And the man's grandeur just remains into the power of narration and to let it narrate. For that, I was thinking of beginning again with one true about and with true persons. It's about Alexandra's story, a wandering child between two worlds in order to search something. Do you listen to it? It begins with... You will see it alone! And it finishes on the road which, wanted or not, even me and you and also the great persons are still searching. Look at Him and he's not! But when you don't realize, it shows you: into a flower, into a Man, or in the cloud who has just passed over your head.

Read or hear the story of Alexandra !

Mă întorsesem acasă. Zi de toamnă târzie! În parcul oraşului, copacii goi, stingheri, cu crengile spre cer, mai gustau încă din seva caldă a pământului. Peste tot, în jur, covor de frunze plictisite. Ruginiul aşternut printre lăstărişuri îmi trimitea gândul undeva, într-o eternitate parcă neîncepută. Acolo, miracolul seminţei şi veşnica facere! O întoarcere şi reîntoarcere în începuturi, spre rotunjirea noastră în univers. Țineam scrisorile la mine. Un fel de scrieri spre necunoscut. Voiam să-mi recuperez, citindu-le, într-un fel, trecutul, şi cu el, măcar ceva din mine, apoi să scap de durere. M-a urmărit şi copleşit, de când... În faţa mea însă, ca un semn, o puştoaică cu părul valuri îşi plimba surioara, o mogâldeată somnoroasă, căreia i se vedeau doar pleoapele căzute meditativ. Privesc în ascunzişul căruciorului ca într-o peşteră a timpurilor. Pe loc, fără să vreau, m-am închipuit mică, într-una din zilele unui început de primăvară, cu zăpezi încă troienite, până spre vârful gardurilor, înfăşurată în scutecele improvizate, primul semn al sărăciei lucii, în care

văzusem lumina zilei. Am fost al șaselea dintre cei născuți de o mamă slabă și săracă, atât de săracă, încât nici lapte la sân nu avea. Așteptau să mor! Și pentru că n-am făcut-o, m-au dus la Casa de Copii. Închipuire și nu prea! Doar din primul an de viață nu-mi amintesc prea multe, pentru că nu desluisem bine lumea în care mă zbăteam, iar pe cealaltă, formulată de Platon, lumea formelor și ideilor pure, încă nu mi-o amintisem. Venisem de undeva, un suflet amețit de vârtejul cerurilor, și poposisem altundeva, de pildă, aici, cu voi, ca să mă topesc, clipă de clipă, în a învăța câte una, alta, din treburile lumești. Și, prima chestiune a fost răbdarea. O răbdare imensă, la nivel planetar, formă de existență. Și pentru că răbdau toți, a trebuit să rabd și eu. Ei, să nu credeți că răbdarea mea era un fel de condiție spre înțelepciune. Mie mi se uscaseră buzele, iar burtica mi se lipise de spate. Ca să nu mai consum nici măcar un gram de energie, am tăcut. „Doamne, ce copil cuminte!“ – o fi zis, dacă o fi zis careva! ...Și uite așa, cam a treia zi, știam deja ce e tăcerea. Abia după ce m-au înregimentat în Leagănul de Copii, după ce am primit cazarmamentul, un pat și o saltea împuțită, pe care închisese definitiv ochii un confrate – încă mai mirosea a el – după ce mi s-a pus un număr la mână și mi s-a spus: „ăsta e locul tău și să nu zici păs, fi-ți-ar mă-ta a dracu, că dracu te ia!“ – am tras cu urechea în jur și am mai comentat și eu. ...Că se comenta, domnule! Rar tăcea careva!

Fiecare pe limba lui. Unuia, că nu-i convenea mirosul. Altuia, că... Totul ținea de perspectivă și de cât de serios se priveau lucrurile, dar fiecare, în felul lui, protesta. Alteori, când dădea vreunul cu capul de marginea pătuțului, începea concertul. Într-un cuvânt, zilnic, tot o repetiție! Permanent aveam câte ceva de făcut, iar dacă se întâmpla să avem câte o clipă de liniște, adormeam. Atunci, în fugă, visam instantaneu niște sâni imenși, din care trăgeam cu poftă, când din unul, când din altul, râuri de lapte. Și ce lapte! Când mă trezeam, îmi gustam buzele și, dezamăgită, îmi stingeam dorul cu ceaiul zilnic, un fel de apă caldută cu gust de cazan nespălat. Ptiu, parcă-l simt și acum! Totuși, trebuia să supraviețuiesc. Am avut noroc că eram frumușică, și nici pe departe o mofturoasă! Mâncam orice! Cum făcea nazuri cea de lângă mine, o măslinie, toată numai cârlionți, cum mă trezeam din nou cu gura plină. Înghițeam! Nu știu dacă îmi plăcea, dar preferam să dorm cu burta plină, decât să mă perpelesc toată, până la masa următoare. Așa se chinuia zbârla. Se născuse doar cu o mână bună. Pe cealaltă, probabil, i-o rupsese maică-sa încă de pe vremea când era în pântec, și-i rămăsese doar un ciot, oarecum caraghios, pe care, veșnic, se supăra.

„Draga mea, – încercam eu să o liniștesc – cu timpul o să-ți crească!“

Nu înțelegea și pace! Se puna și mai tare pe țipat, trântea și blestema pe limba ei, până ce venea

infirmiera, o grăsană îmbrăcată într-un halat pufos. Ea o liniștea. A, nu, să nu credeți că o lua cumva în brațe și o alinta. Nu! O plesnea, și...

„Taci, ciunga dracu! Te-a fâtat mă-ta și te-a lăsat!“

Ca prin minune, vecina mea muțea. Asemenea ei, și ceilalți din jur. Tăceam și eu. O vreme se auzeau doar muștele într-un zumzăit prelung.

„De data asta, am scăpat!“ – mă bucuram, fluturând piciorușele deasupra corpului.

Când salonul rămânea doar al nostru, ne puneam pe orăcăit, mai ceva ca broaștele în lac. Începea spovedania. Ne plângeam unul altuia, și toți, tavanului îngălbenit, cerul nostru boltit și fără Dumnezeu.

Încetul cu încetul, i-am învățat pe fiecare. În stânga mea, o rudăreasă, la capul meu, un sărăntoc și alt sărăntoc, iar la picioare, un băiețel cu state vechi. Mare, cam patru ani și ceva... Îl lăsase acolo o studentă, care, chipurile, „se greșise“, iar, mai târziu, uitase să-l mai ia, chiar dacă între timp ajunsese mare profesoară pe la nu știu care facultate. Oacheș și curios din fire, mă privea, pe furiș, printre stinghiile patului, mai ales când mi se schimbau hăinuțele zdrențuite. „Sunt sexy? E, ce zici? Te-am dat gata!“ – voiam eu să-l incit, probabil, arătându-i cu nonșalanță fundulețul.

De ce să nu recunosc, mai târziu, cam pe când începusem să merg de-a bușilea, și mie îmi plăcea.

Un băiețel chipeș! Îmi dădea uneori din dulciurile primite de la niște franțuji care-l vizitau. „Mda, că tot mi-am adus amine, l-or fi înfiat ăia, nu l-or fi înfiat?... Sau l-or fi luat așa, pentru un schimb de organe? Prea se interesau doar de sănătatea lui?!“ E, Dumnezeu știe! ...Oricum, nu el a fost primul care m-a luat în brațe, ci altul! Unul în toată puterea cuvântului, un om, Iba! Așa i-am zis eu, când m-am lipit, ca o maimuțică, de gâtul lui, și când am privit în ochii săi mai senini decât cerul de dincolo de nori. „Ta-ta, ta-ta!“ – au strigat și ceilalți din jur. Iba, Iba! – am repetat eu convingător, în timp ce strângeam cu mânuțele bomboanele primite, ca nu cumva să pierd vreuna. Când a plecat, am plâns.

*
* *

O săptămână întreagă, m-am tot gândit la Iba. Îmi sugream un deget și devenisem chiar melancolică. Mai bine zis, el îmi plăcuse de la prima vedere. Era însoțit de o doamnă și un bărbat, îmbrăcat în halat de spital.

– Ce-ai, fată, te-ai prostit și tu? – m-a întrebat, în treacăt, tanti Maria, una dintre îngrijitoarele mai cu suflet.

Am dat din piciorușe și i-am zâmbit.

– Ptiu! Da' frumoasă te-a mai făcut mumă-ta! Fi-ți-ar mumă-ta să-ți fie! – mi – a zis ea în timp ce

a trecut mâna prin părul meu, apoi a scos din buzunar doi biscuiți, pe care i-a pus lângă mine.

– Iba! Iba! – i-am zâmbit din nou a mulțumire, urmărind-o cu privirea printre paturile celorlalți. Nu știu dacă înțelesese ceva, dar eu încă nu eram în stare să-i spun mai pe larg ce vreau. Cert este că, a doua zi, mi-a adus din nou biscuiți și câteva bomboane.

– Iba, Iba! – m-am agitat eu cu mânuțele.

– Ptiu! Să nu te deochi, fată! Că frumoasă mai ești! – m-a alintat ea, din nou. Ai fi având și tu vreun noroc! Te-o lua careva! – a zis înainte de a pleca.

Seara, la masă, tanti Maria m-a luat în brațe și mi-a dat să mănânc. Era pentru prima dată când mă hrăneam altfel decât o făcusem până atunci. Totuși, în afara faptului că puteam înghiți mai ușor, sufletește, nu am simțit mai nimic.

– Iba! Iba! – am vrut eu să mulțumesc atunci când eram aproape sătulă, și am schițat un gest în acel sens.

– Așa, mamă, să crești mare și cumintel!... Că Dumnezeu are El grijă... – m-a încurajat femeia, apoi m-a așezat ușor cu capul pe o pernuță.

Pentru o clipă, am simțit că frica, un fel de resort care se instalase în mine, se mai înmuiase, chiar dacă dormitorul imens, în care timpul avea doar nuanța țipătului de copil, semăna cu un teritoriu pe care un anume despotism, în manieră domestică, era la el acasă. A muri sau a trăi aici era

totuna pentru cei care rânduiau lăcașul. În consecință, a fi și mâine însemna a te lipi de roțile aceluși mecanism uriaș, fără a avea dreptul să știi care ți-e soarta. Doar un fel de stepă siberiană îți era perspectiva zilei, chiar dacă în timpul vizitelor medicale se mai auzea, din când în când, câte o vorbă de forma: „pocitul ăsta, doar pentru măruntaie, altceva!... Cum să-l trimiți să lupte la... dracu în praznic? E sfrijit rău și nici că vrea să se îndrepte! Rasă a dracului!... E, să-i mai dați un pumn de vitamine, poate o ia din loc! ...Asta da! Bună de dat la soldați! Potolește o companie cât ai bate din palme! Ca mă-sa!“

Curvă și curvă de lux pentru regenerat ștabimea nu era tot una! În plus, agent, gata oricând să-și jertfească viața pentru propășirea pe cele mai înalte culmi ale societății multilateral dezvoltate, era o onoare, comparativ cu măruntaie pentru salvarea nu știu cui, sau carne de tun într-un oarecare pustiu. În definitiv, ca în oricare alte timpuri istorice, eram o investiție care, la o anumite vreme, trebuia să și producă. Strigătoare la cer era însă propaganda pentru binele poporului și mai ales pentru tinerele vârstare, generația de mâine! Dar și ea, flecăreala asta, amestecată cu stropi veninoși, își găsește locul și explicația de rigoare, când e vorba de politic, locul în care morala moare. Degeaba s-a zis cândva că libertatea, fie și politică, înseamnă a face ceea ce permite legea. Ce mai contează că ai furat și ai înșelat grosolan statul și,

prin urmare, pe fiecare din semenii tăi?! Legile, când e vorba de cei puternici, tot ei le modifică! Binele comun, în încăperea în care putrezeam în fiecare zi, nu exista, iar dincolo de aceasta, doar ca afiș electoral, sărea în ochi, din timp în timp, omului târât prin vremuri, de la o zi la alta, ca să-și scrie istoria. Da, pentru că el, omul, doar el are naivitatea de a spera, de a înghiți surogatele unui viitor, chipurile, „luminos“, chiar și atunci când prezentul este o mocirlă întunecată. Apoi, tot el, fără a conștientiza, își iartă călăul, ba, mai mult, uneori fraternizează sau, de bună voie, îi devine slugă. Ne naștem cu ochii închiși și încă de atunci, cu o grabă nebună, semnăm un pact cu moartea, apoi, clipă de clipă, vrem sau nu, murim. În plus, se pare că răul ne premerge, iar binele se lasă cu greu zidit. Sumbra și chinuitoare imagine mi-am construit, probabil, când am văzut, întâmplător, că dincolo de gardul clădirilor în care eram cantonați, se înșirau crucile unui cimitir năpădit de bălării. Cu alte cuvinte, sub aceeași palmă de cer, și morții și viii! Între ei, gardul, nuanța vieții, și crucile, semn al înlănțuirii. M-am născut liberă? Mă tem că nu! De la sânul mamei – ah, mamă, mamă! – și până la mormântul meu, deasupra căruia va scrie „aici se odihnește...“, politică și iar politică, un fel de sârmă oțelită și întortocheată, ce vine, ehe, de demult, ne străpunge și ne înșiră, în voia vânturilor, spre o eternitate abisală. Vrei sau nu, îți bate în geam, din aceeași clipă, și semnezi și cu ea

pactul, apoi, din nou, vrei sau nu, plătești taxa doar ca să stai la masa tuturor și să guști din mizeria umană. Dar se putea și altfel? Nu cred, deși... Omului i s-a pus inel în deget, raiul, și nu s-a mulțumit. S-a dezlănțuit în el furtuna veșnicului „de ce“ și a mușcat din măr, apoi din alt măr... Și tot așa! A prins gustul, fără să observe prostia, egoismul, ignoranța, indiferența sau tăcerea amestecate în plăcere!

Doamne, ce vremuri! Ne-am născut într-un secol dement. Două războaie mondiale și multe altele zonale, două dictaturi inumane și cine mai știe câte locale! Terorism, atentate în care copii ca mine au căzut victime sau au fost pe post de bombe vii. Masca tuturor, tot felul de motivări doctrinare, naționale, religioase. Scopul însă, puterea! De stânga, de dreapta, totul e să domine. Ei, și cât de ușor poate fi activat răul din noi! Iar politicienii știu asta. Sub ascunzișul unui ordin, la bordul unui bolid, omul civilizației, necivilizat, cu creierul cât nuca, senin, cât ai clipi, cu zâmbetul pe buze, face zob un colț de planetă, că nu e a lui! A doua zi, își povestește isprava într-o cafenea luxoasă, în cealaltă parte a lumii, apoi primește onoruri. În urma lui, dezastru, lacrimi și sânge. În altă zi, este și el aruncat la groapa istoriei. Răul din noi, sau de te miri unde, energii enorme, se unește cât ai clipi, când e vorba să fim bestii. Nimic mai eficient! Iar cei ce se pricep abia așteaptă să-l concerteze și să-i dea tonul. După aceea, mai greu să

faci curățenie! De când e lumea, mizeria, odată instalată, refuză să se întoarcă acolo unde-i este locul.

*

* *

Spre sfârșitul săptămânii, nu mai aveam răbdare. Parcă așteptam ceva și repetam întruna „Iba! Iba!“ în timp ce încercam să mă ridic pe marginea pătuțului. Doar când venea tanti Maria, reușeam câțiva pași, apoi cădeam, neajutorată. La fiecare trântitură, mă roșeam, însă deveneam toată o emoție atunci când lângă pătuțul meu era și Paul, franțuzul, și-mi întindea o mână printre rosturile patului. Faptul că în curând pleca în Franța, doar el avea favoarea de a se plimba liber printre paturi. Ne atingea în treacăt și suspina pentru fiecare, când vedea că unul dintre noi înceta să mai plângă. Tot el mergea apoi, tăcut și grav, la asistenta de serviciu și se întorcea cu ea de mână. Puțin mai târziu, venea și medicul. Ultima era infirmiera. Învelea pe cel mort, mânjit din cap până-n picioare de fecale, în niște cearcafuri îngălbenite, apoi îl târa spre morgă sau direct la crematoriu. Noi nu aveam un cimitir. Cel de dincolo de gard era unul pentru decedații orașului. Priveam cu ochii larg deschiși, ca la un spectacol cu păpuși. Ritualul se mai rărea doar când eram câte unul în pat.

Muriseră și la acel sfârșit de săptămână destui, însă tot mai încercam să mă ridic pe marginea

patului, refuzându-mi vehement condiția și strigând ca după un ajutor, din când în când: Iba! Iba! Se spunea că cel care se ridică dimineața în picioare, până seara nu mai moare. Caznele mele n-au fost zadarnice. Ca prin minune, a doua zi, duminică, înainte de masa de prânz, am fost îmbăiată și îmbrăcată pentru prima dată în hăinuțe noi, catifelate. Eram alt om. Miroseam a proaspăt și a viață când am fost dusă în holul în care, de obicei, eram, lăsați să ne târâm ca melcii. Acolo, Iba! M-a luat din nou în brațe. Nici când nu am mai fost atât de fericită. Lângă noi, Iva! Așa am botezat-o pe femeia căreia îi semănam din vârful nasului și până în albastrul ochilor.

A vrut să mă ia în brațe și ea. Inițial, m-am temut și am întors capul, apoi m-am lăsat îmbrățișată și sărutată pe genele lungi și arcuite.

„Știi că-ți stă bine? Nimeni nu ar zice că nu e a ta. Semănați ca două picături!“ – a zis Iba, apoi s-au așezat cu mine pe o bancă, probabil uitată în acea încăpere.

Din niște plase, au scos mâncare. Supă și carne de pasăre la cuptor, un borcânel cu piure, câteva plăcințele și o sticlă cu compot de mere. Miroseau frumos, însă vedeam pentru prima dată acele bunătăți. La început, am fost reticentă, apoi, înfometată, am mâncat până ce am adormit cu lingurița în gură.

„Sărăcuța! Nani, nani, puiul mamei!“ am mai putut eu desluși, apoi am căzut într-un somn

profund. Când m-am trezit, ei, spre bucuria mea, mai erau încă acolo. M-au învățat să fac primii pași, și i-am făcut. Mototoală, ca de obicei, m-am împiedicat și am căzut, însă bucuria a fost una de neînchipuit. Nu îmi puteam imagina că voi apuca a merge vreodată. Mai târziu, ne-am jucat. Iba și Iva au rămas până seara târziu. La plecarea lor, iar am țipat. Plângeam din tot sufletul pentru că, în mintea mea, ei aveau loc acolo, cu mine, în pătuț. Adevărata dramă a început însă când am fost dezbrăcată de hăinuțele moi și parfumate, în care m-am simțit, și numai pentru o zi, om. Mi-a rămas, la mână dreaptă, un șireag de mărgele, un fel de mătăni pe care, inițial, nu le-am băgat în seamă. Zdrențele de la Leagănul de Copii mi-au reamintit de izul mizeriei și sărăciei în care mă născusem. În definitiv, nu sărăcia mă deranja, ci lipsa de perspectivă, lumea goală și pustie ce mi se oferea cu fiecare clipă, după plecarea lor. Mi se părea că viața e plină, în mare parte, de mine și de cei care veneau ca pe bandă de la maternitate, copii nedoriți, ce poposeau câteva zile în acest cămin, apoi se îndreptau, fie spre crematoriile veșnic fumegânde, fie spre locuri, mai puțin cunoscute. În condițiile în care mă născusem, doar în virtutea unei ideologii idioate, mi se părea inexplicabilă și dorința mea de a trăi, și moartea care mă evita. Totuși, trăiam! Probabil, mă și linișteau, mă și amăgeau mătăniile, acele mărgelușe de la mână, un fel de

oglinjoare, pe care le învârteam întruna, pentru a mă vedea cumva în ele.

*
* *

Seara, aproape de ora stingerii, când gândurile mele rămâneau la îndemâna visurilor, ceva m-a speriat. De jur-împrejurul dormitorului, de undeva de la înălțimea tavanelor, au început să facă un oarecare zgomot difuzoarele, un fel de cutii, montate cu o zi înainte. Mai întâi un bârâit, apoi un cântec patriotic, o cuvântare ce ne anunța programul zilnic, plan de educare, apoi un nou cântec patriotic, și iar o cuvântare. Despre rația de mâncare, despre haine sau mai ales despre pături, că se apropia iarna, nimic! Căntece patriotice și cuvântări! Într-un târziu, s-a schimbat registrul. Probabil că stația de radioficare fusese comutată pe un post de radio național, tocmai în momentul în care începea „Bună seara, copii!“ Timbrul vocal, glasul cu care eram salutați era atât de fals, încât mi-au provocat un soi de repulsie. Am ascultat totuși povestioara și, sincer, mi-a plăcut. Aflam și eu că dincolo de lumea mea, mai exista și o altă lume, una a basmelor cu Feți-Frumoși și Ilene Cosânzene, însă, „Bună seara, copii!“ suna, atât pentru noi, cât și pentru marea majoritate a celor de dincolo de zidurile Leagănului, ca un mesaj electoral. Mă întreb, pentru cine? Sistemul totalitar

nu avea nevoie de așa ceva. Cel care trebuia votat oricum obținea procent de 99,(99), însă el, procentul, pentru urechile Occidentului, trebuia justificat, iar în acest caz, grija și dragostea mai marilor națiuni trebuia să fie de domeniul evidenței. În interiorul granițelor țării, nimeni nu avea dreptul să pună sub semnul întrebării această chestiune, chiar dacă noi, neputincioșii, zăceam ore în șir, uzi și mânjiți din cap până în picioare, sau răbdam, cumplit, de foame. Cel care ar fi îndrăznit era împotriva partidului și conducătorului iubit.

După povestioară, am ațipit. M-am trezit târziu, spre miezul nopții. Difuzorul încă mai cânta. Niște vechi romane, pline de dor, m-au adormit din nou. Dimineața, același difuzor ne-a trezit cu noaptea în cap. Mai întâi, imnul național, apoi un program de gimnastică, urmat de cântece patriotice. Totul prindea ca nuca în perete. Câteva clipe mai târziu, printre paturi, femeile de serviciu ne schimbau hăinuțele sau ștergeau pardoseala. Dacă îmi plăcea ceva atunci, era aerul proaspăt, ce pătrundea peste tot, la deschiderea geamurilor, felia de pâine unsă cu margarină și bucățița de marmeladă. Doar rar primeam câte o linguriță cu gem, iar atunci când se întâmpla să fie în preajmă tanti Maria, tot întindeam mânuțele către borcan, iar ea mă sătura. Mi se părea ca mierea! Urma apoi o zi banală ca toate celelalte: țipete din partea noastră, urlate din partea celor ce trebuiau să ne îngrijească și, din când în când, mai murea câte unul

dintre noi. Se întâmpla uneori, la cei care dormeau doi în pat, ca cel rămas în viață să doarmă cu cel mort în brațe. Rămâneau așa, de seara, de când încercau să se încălzească unul pe celălalt, până în momentul în care Paul, colegul nostru, constata decesul. Și, din nou asistenta, apoi medicul de gardă! Ultima, infirmiera! Preotul la noi nu venea.

*

* *

Până să-l cunosc pe Iba, în fiecare din zilele săptămânii, nu aveam noțiunea de timp, chiar dacă tot ce mi se întâmpla – de la ceaiul de dimineață, mâncarea de cartofi de la prânz și cana de gris pe care o înghițeam, nemestecată, seara – avea o rânduială și-mi spunea că trece ceva. Minteă îmi rămânea parcă înțepenită într-un prezent, în care și eu și tot ce vedeam în juru-mi vom putrezi sau vom rămâne un fel de stafii, mărturie unui viitor, nouă inventat. De când așteptam să revină Iba și Iva, am început să simt timpul. Ba, mai mult, mi se părea, paradoxal, că de această așteptare era agățată bucuria mea, clipa în care am să fiu iar sătulă și fericită, când am să adorm, în siguranță, cu capul pe pieptul lui. O săptămână întreagă însă, cea mai aproape de mine, ca și de ceilalți, era moartea. Veșnic prezentă, un fel de întruchipare nesătulă, făcea gaură într-un prezent neclintit, șapte zile din șapte. Nu conștientizam mai nimic, iar disparițiile celor din jur îmi păreau firești. Fără

să știu cum și încotro, mă așteptam să plec și eu într-o oarecare zi. Singura mea perspectivă era ziua de duminică. Atunci eram îmbăiată și îmbrăcată în hăinuțele noi aduse de Iba. Atunci, simțeam căldura sufletească a unor oameni și doar atunci miroseam a viață Mda! Era altceva, chiar dacă privirile nu-mi puteau trece dincolo de gardurile înalte, poate prea înalte pentru a împrejmuia un „Leagăn de copii“, în care aproape toți abia apucam să ne ridicăm în picioare.

Venirea lor s-a repetat constant mai mult de un an. Devenise un fel de ritual. Cu Iba și Iva învățasem să și vorbesc, să și merg. Nu mai eram o mototoală, însă nici o putere întruchipată. Contextual, începusem, cât de cât, să înțeleg și de ce nu puteam să părăsesc, cel puțin atunci, Casa de Copii, chiar dacă și ei mă doreau alături. La fiecare despărțire, făceam eforturi să nu lăcrimez. Plângeam însă după aceea în hohote.

După Sfintele Sărbători Pascale, într-o seară, mai pe ascuns, tanti Maria m-a dus în camera în care serveam masa. Cu aproape o oră înainte, mi-a făcut baie și mi-a pieptănat părul cârlionțat. M-a surprins. Nu știam ce mi se întâmplă.

– Stai aici, și ai să vezi ce surpriză! – mi-a zis și m-a lăsat singură, pe întuneric.

Puțin mai târziu, în încăpere, a intrat un domn, apoi Iba și Iva. Luminile nu s-au aprins. Pe întuneric, m-am repezit la Iba. M-a lut, ca de obicei, în brațe, și m-a strâns la piept.

– Pui mic, să nu te sperii! Vom aprinde o lumânare. Tu ai văzut cum arde o lumânare? Ooo! Are o lumină sfântă! Ca sufletul unui înger! Uite, gata! Vezi ce minune? Iar acum, noi o să te facem o prințesă a cerurilor. Mai ceva decât cele din povești!

Aveam încredere și m-am lăsat în voia lui. Mare mi-a fost mirarea când m-au dezbrăcat. Pe nesimțite, am fost pusă cu piciorușele într-un lighean cu apă caldă. Domnul acela, care își pusese în grabă haine preoțești, a început să cânte și să citească ceva dintr-o carte. Toți se închinau solemn. Numai eu încercam să-mi ascund cu mânuțele goliciunea. Puțin mai târziu, mi-au turnat apă pe cap. Am tresărit! Voiam să le spun că mă spălase tanti Maria, însă preotul a întrebat ceva în șoaptă. Am tăcut.

„Se botează, în numele Domnului, Alexandra...” – a repetat el de trei ori acele cuvinte venite, parcă, dintr-o altă lume!

– Alexandra! De astăzi, Alexandra! Ai și tu un nume! – mi-a zis Iva, în timp ce m-a scos din lighean și a început să mă îmbrace. Eram pe deplin uimită. Am vrut să întreb câte în lună și în stele, dar iar am tăcut. Îmi admiram însă hăinuțele. Toate albe! Țin minte, rochița avea în plus dantele și un guleraș brodat! Pentru prima dată, am fost și parfumată. Preotul și-a dat jos patrafirul și a devenit om obișnuit. S-au aprins luminile și au urmat cadourile. Tanti Maria a primit și ea ceva în dar.

Mie mi-au fost date câteva cutii cu bomboane. Eram încântată! Spre miezul nopții, am fost îmbrăcată într-o cămășuță lungă, toată doar o broderie. Arătam într-adevăr ca o prințesă. Toți cei din jur mă admirau. Preotul mi-a pus la mână un alt șireag de mărgelile sfințite și mi-a făcut pe frunte semnul crucii. „Să te ferească de cel rău și să-ți poarte noroc!“ – mi-a zis el și apoi m-au culcat. Somnul din seara aceea a fost unul profund, adânc. În visurile mele, eu, cu Iva și Iba, pluteam în înaltul cerurilor și doar din când în când mai coboram deasupra unor plaiuri verzi. Atât de verzi...

*
* *

În ziua următoare, conducerea Casei de Copii a aflat că eu am fost botezată și că aveam un alt nume decât numărul pe care mi-l puseseră în acte, la întocmirea dosarului de primire în acel loc. Totul a luat foc. Directoarea, fără a sta pe gânduri, a și făcut un raport către securistul ce avea în supraveghere instituția, și către activiștii de la județ. Aproape o zi întreagă, după aceea, s-a plimbat prin saloane tunând și fulgerând. Nimeni nu mai avea voie să coboare din pat și nici măcar să țipe. Cel care îndrăznea era făcut totuna de vânătași. Un fel de teroare se așternuse peste întreaga clădire. Spre seară, personalul a fost adunat într-o ședință de partid. Fără nici un

comentariu, pentru fapta săvârșită, tanti Maria a fost sancționată și mutată disciplinar la o altă creșă. Nu i-a picat bine, mai ales că din salariul ei, oricum mic, mai trebuia să și plătească o navetă zilnică și extenuantă. Am lăcrimat pe ascuns când am auzit vestea, însă am înțeles că și eu am să fiu mutată tot disciplinar, într-un cămin în care „am să mă învăț minte“, nu m-am putut abține și am plâns. Una dintre îngrijitoarele de serviciu m-a plesnit cu un băț de alun, plin de noduri. În noaptea aceea, după ședință, am fost mutată. M-am trezit, câteva minute mai târziu, într-o clădire din centrul orașului, cu gratii la ferestre, asemănătoare unei pușcării pentru criminalii în serie. În interior, într-un hol, copii, băieți și fete la un loc. Stăteau în genunchi. În aceeași poziție, am fost pusă și eu. Priveam zidul din fața mea, fără a avea dreptul să zic nimic. Un individ cu băț lung ne păzea. Cum încercai să te ridici sau să îți schimbi poziția, cum te plesnea. Toți moșaiam. Doar ferestrele încăperii, înalte și larg deschise, ne țineau trezi. Aproape de miezul nopții, a început să plouă. Geamurile nu au fost închise. Ploaia a trecut dincolo de ele și ne-a udat. Când am început să cădem unul câte unul, leșinați, supraveghetorul ne-a mutat în dormitor. Acolo, câteva paturi din fier, peste care erau doar saltele acoperite cu mușamale pânzate. Majoritatea, ca să ne putem încălzi, ne-am culcat de-a latul patului, înghesuți unul în altul. Deși epuizată, la un moment dat, am

simțit totuși ceva că m-a gădilat la tălpile picioarelor. M-am frecat instinctiv și, pe moment, mi-a trecut. Am pus capul cu fața în jos, spre saltea, și mi-am acoperit cu mânuțele urechile. Cineva de lângă mine mi-a șoptit că, în fiecare noapte, peste noi, mișunau șoareci și șobolani. Atunci am înțeles de ce câțiva copii aveau urechile roase. Mai mult decât obosită, am adormit. Prima mea noapte de somn în iad! M-am trezit spre dimineată, în aceeași poziție. Nu se luminase. Amorțită, am întins mâinile, instinctiv, spre cer, tocmai în momentul în care a intrat pe ușă îngrijitorul. Mirosea a butoi.

– Te-ntinzi, curvă mică, ai!? Mă-ta unde-i, fă? Fi-ți-ar mă-ta a...! Deșteptarea! – a țipat el cât l-au ținut puterile. ... Că v-a luat mama dracu!

Cei mai vechi dintre cei adunați acolo au sărit ca arși. Cu o iuțeață învățată, s-au aliniat în fața paturilor. Am procedat la fel, însă am fost deja atinsă cu vârful joardei, pentru că am coborât cu o clipă mai târziu. Mă ustura ca în ochi, dar, încrămenită de frică, nu am zis nimic. În acel moment m-am gândit fulgerător la Iba. Îmi era teamă că nu am să-l mai văd niciodată. Supraveghetorul a dat drumul la difuzoare și am revenit cu gândul în acel prezent. „Drepti!“ – a ordonat din nou. Desculți și zdrențuiți, dar cu capul ridicat, nemișcați, a trebuit să ascultăm mai întâi imnul național, apoi un discurs al lui.

– V-aliniați! – a țipat supraveghetorul, pe un ton aspru, în timp ce își aprindea țigară de la țigară. – Începem programul zilnic! ...Înviorarea, apoi bem ceaiul, și... Și vom mai vedea! Are careva ceva de spus? Hai, spuneți! Spuneți, bă, fir-ați ai dracu de limbrici!

Aș fi vrut să-i spun că vreau la toaletă, dar nu am îndrăznit. Liniștea era copleșitoare. În timp ce priveam la un păianjen ce urca spre tavan, pe firul său aproape invizibil, parcă îmi auzeam bătăile inimii. Cineva din spatele meu a scăpat un pârț. Nici ceilalți nu apucaseră să meargă la WC.

– Care a îndrăznit, mă? Fi-v-ar mama voastră a dracu! Pârțuri, ai? Vă doare-n cur de ce zic eu? Hai, ăla care se știe... un pas în față!

– Nici unul dintre noi nu s-a clintit. Din nou, liniște! Parcă nici inimile nu mai băteau. Totul muțise. Pe drumul său spre tavan, cred că și păianjenul încremenise.

– Asta înseamnă coalizare și insultă adusă superiorului! Culcat, că v-a luat mama dracu! Înainte, marș!

Toți, cei de acolo, s-au trântit cu burta de pământ, apoi s-au înșirat, unul după altul, spre scările ce dădeau spre curte. Mi-am dat seama că știau lecția. M-am înregimentat și eu. După ce m-am târât cu capul în jos pe primele trepte, fără să vreau, m-am împiedicat și m-am rostogolit pe lângă ceilalți, până în zidul de la intrare. După lovitură, am simțit o umflătură în frunte, apoi ceva

cald, care se prelingea de deasupra sprâncenei, mi s-a prelins pe obraz. Am încercat să-mi șterg sângele, dar am fost lovită cu vârful nuierei peste mână.

– În curte! Adunarea! – a ordonat din nou îngrijitorul, în timp ce a scos o sticlă din buzunarul hainei, apoi a luat câteva înghițituri. V-aliniați! – a continuat el. Sunt dispus să iert greșeala, cu condiția să-mi spuneți cine a făcut... ce a făcut!

– Din nou, tăcere! Solidaritatea aceea, a unor copii, care nu depășeau șase ani, m-a cutremurat.

– Nu vreți, ai? Pe scări, în sus, marș! Mama voastră de derbedei! Păi las', că scot eu untul din voi!

Sângele îmi pătase rochița și o simțeam udă în zona pieptului. De altfel, hăinuțele încă nu se uscaseră de la ploaia care mă stropise în seara anterioară. Din nou ne-am înșirat unul în spatele altuia și, în genunchi, târâși, am urcat scările reci. În fața mea, începuseră să facă pe ei. Se vedeau deja dâre de urină. Puțea după fiecare, însă ne târam mai departe. Am ajuns iarăși în salon și m-am repezit la WC. Acolo, mizerie cruntă și întuneric beznă. Puțea îngrozitor! Chinuită de împrejurări, mi-am dat totuși drumul. La ieșire, am șters încălțările, un fel de ghetuțe lăbărțate, pentru a nu miroși cumva. Am avut noroc. Nu urcaseră toți copiii, iar supraveghetorul fuma încă în curte. Pe toți ceilalți, pe care i-a surprins că și-au făcut

nevoile fără voia sa, i-a bătut cu nuiua la palmă, atât de tare încât, la micul dejun, nu au mai putut ține cana cu ceai în mână. Privindu-i, în mintea mea de copil, începusem să-i invidiez pe cei care veneau la maternitate, zăceau uitați, într-un pat mizerabil, și, în câteva zile, mureau, fără a zice păs! Nu deranjau pe nimeni și nu erau deranjați. ...Și crematoriul fumega îndestulat!

*
* *

Întâmplător, în ziua aceea mâncarea a venit la timp. Am servit-o pe marginea patului. Nu exista o sală de mese. Meniul era același: ceaiul, apa maronie, ușor caldută, și pâine cu margarină. M-a surprins că aveam o felie în plus față de meniul servit la Leagănul de Copii, iar eu mă săturasem deja când mi-am terminat porția cu care eram obișnuită. Pesemne că totul, inclusiv burtica mea, fusese, încă din prima zi, bine dimensionat! Am vrut să păstrez și am căutat, cu privirea, un loc în care să ascund ceea ce îmi rămăsese, însă chiar atunci am simțit privirile rugătoare ale celui ce stătea în fața mea. Un băiețel cu ochi de un albastru trist și apăsător! I-am întins felia de pâine lui și mi-am scuturat palmele, zâmbindu-i. A luat-o fără să spună nimic. A mâncat din ea cam până la jumătate, apoi a venit la mine și mi-a zis: „Ia, mai mănâncă și tu!“

– Numele meu este Alexandra. Așa mi-a spus Iba. Al tău?

– ...Nu, nu cred că am un nume... sau eu știu?!

– Uite, am să te botez eu: Făt-Frumos! ...Sau, Albăstrel? Ți place?

– Sună bine! Aștia, pe aici, îmi zic Sulică. Sulică Frânaru'...

Nu cunoșteam cuvântul, dar am zâmbit, el însă s-a rușinat. După micul dejun, am fost aliniați iarăși în fața paturilor. Supraveghetorul ne-a ținut o prelegere despre cum trebuie să devenim fii de nădejde ai patriei. Nu am înțeles și, fără să vreau, i-am zis:

– Eu sunt a lu' Iba și Iva! – O să vină...

– A cui, fă? A lu' mă-ta? Ia uite, piticania dracu! Vai de mama ta! Aici, patria ți-e mumă și eu... stăpân. Eu sunt legea!! Bă, băgați pe urechile alea râpate, că nu vorbesc de zece ori ca popa la babele surde! S-a înțeles? – a strigat el clătînându-se ușor.

– Daaa! – au răspuns în cor toți din jurul meu.

– Acum ne urcăm din nou pe marginea patului cu picioarele atârdate... La linie! ...Ia să văd! Așa! ...Da, așa! ...Și ascultăm cântece patriotice! Să fiți numai ochi și urechi, și cântăm după difuzor. Că, la sfârșitul programului, ăla care nu le știe... Ia, uite! – a arătat el joarda – Le învață! Le învață, că la vară mergem la defilare să mulțumim din inimă partidului. Altfel, ați dat de dracu!

Supraveghetorul a dat difuzoarele din încăperea la maximum. S-a întors cu spatele spre noi, a mai luat câteva înghițituri din sticla cu băutură, apoi s-a tolănit de-a lungul unui pat pe care nu avea voie nimeni dintre noi să se așeze. Era în așa fel plasat, încât doar dacă întorceam capetele îl puteam vedea. El însă putea să ne urmărească. Chestiunea asta ne dădea fiori. Nu îndrăznea nici măcar unul să miște, pentru că pedepsele erau îngrozitoare. Am început să cântăm. Un fel de lălăială, fiecare după urechea și felul său de a pronunța. Când difuzorul făcea pauză, tăceam și noi. Uneori continuam. Totuși, atunci când am auzit că el sforăia, am vrut să cobor de pe marginea patului și să merg din nou la toaletă, însă cel căruia îi dădusem felia de pâine m-a apucat de mână. Am înțeles că trebuia să stau acolo, pentru că supraveghetorul dormea iepurește, sau uneori doar se prefăcea pentru a găsi un motiv să ștergă cu noi closetele încă nespălate. Vreme de peste un ceas, am tot răbdat plimbând în stânga și în dreapta, mărgelile sfințite de la mână. În cele din urmă, voiam să-mi dau drumul pe mine. Au intrat însă în încăperea femeile ce trebuiau să ne schimbe hăinuțele și să ștergă, cât de cât, scările murdare. M-am repezit la una din ele. „Fac pipi!“ – abia am apucat zice, în timp ce am simțit că mă învăluie un soi de friguri, din vârful picioarelor până în creștetul capului. Femeia m-a dus la WC, apoi m-a schimbat.

„Mă fată, mă, pe tine cine te-o fi trimis aici?”
– m-a întrebat ea – ...Că ești o mână de om! Of,
Doamne! Pe ăștia or să-i mănânce viermii de vii! –
a șoptit ca pentru ea, apoi m-a așezat pe marginea
patului. Părea un om cu milă. Am pus ochii în
pământ și nu am zis nimic

Între timp, s-a trezit și supraveghetorul.
Întors cu spatele spre noi, iar a băut din sticlă, apoi
ne-a dat câteva minute pauză. Acest lucru însemna
că puteam să ne mișcăm și să privim pe ferestrele
ce dădeau fie spre curtea clădirii, fie spre una
dintre străzile orașului. M-am repezit către acestea.
Speram să-l văd pe Iba. Dezamăgire! Totul, un fel
de viermuială! Parcă eram deasupra unui furnicar!
Într-un anume fel, pentru o clipă, m-am speriat.
Vedeam prima dată lumea de dincolo de a mea.
Nimeni nu își întorcea capul spre noi. Am
lăcrimat.

„De aici nu mai scap!” – mi-am zis, în gând,
în timp ce am simțit în ceafă răsuflarea caldă a
unui alt copil. Era Albăstrel. M-a luat de mână și
l-am lăsat și pe el să se uite dincolo de geamurile
murdare. Privea parcă mai fără de speranță decât
mine.

– Tu ești caldă, arzi! – mi-a zis el. – Eu sunt
sloi. În iarna trecută, mi-au degerat picioarele. Au
zis că o să mi le taie! Ia pune mâna! – m-a
îndemnat el.

L-am pipăit în timp ce și-a ridicat ușor pantalonășii. De la genunchi în jos, pielea era învinețită, pe alocuri chiar înnegrită, și într-adevăr rece.

– Da, dar de ce? – am întrebat eu, încurcată.

– Tata, beat, într-o noapte geroasă, m-a alun-gat, desculț, din casă.

– Și mama ta?

– E moartă! Adică, a murit, mai înainte – mi-a răspuns și a lăcrimat și el.

– O să-ți treacă! Nu te speria, o să-ți treacă! – l-am încurajat eu.

– Ba, nu! O să-mi taie picioarele, sau am să mă stric de viu. Așa au zis doctorii ieri. Jos, sub noi, e infirmeria. Acolo zac, până mor, ăia bolnavi rău.

– Copii?

– Da, copii ca și noi! – mi-a zis Albăstrel, privind parcă dincolo de mine. Poate tu o să ai mai mult noroc. Ești frumoasă! – a continuat el, mângâindu-mi obrazii. M-am rușinat.

Puțin mai târziu, la sfârșitul pauzei, mă copleșeau când valuri de căldură, când frisoane puternice. Capul începuse să-mi vâjâie. În plus, aveam senzația că nu mai aud cu o ureche. Albăstrel a fost primul care și-a dat seama că mi se întâmplă ceva.

– Alexandra nu se simte bine! – a îndrăznit el să-i spună îngrijitorului.

– Alexandra? I-auzi, domnule, Alexandra! Care ești, fă, aia? Ia să te văd!

Am întors capul spre el. Stropi reci de transpirație i-am simțit pe după gât. Îngrijitorul s-a apropiat de mine, mi-a pus mâna pe creștetul capului, apoi a strigat către femeia de serviciu care mă schimbase:

– Nicolito! – Ia vezi, fă, du-o la doctor, vezi ce are?

– Păi, ce să aibă, mă, arde ca focul! – i-a răspuns femeia după ce mi-a pus și ea mâna pe frunte.

– E, dacă arde, du-o la doctor! – a repetat el – Că pe mine mă cam dor șalele!

– Gâtul?! Ăla nu te doare? Toată ziua cu băutura în nas, urla la copiii ăștia! Doamne, cum te-o mai răbda pământul! Măăă, mă! Sunt și ei suflete ca și noi! Nu o să-ți faci, mă, nimeni statuie, dacă te porți cu ei ca o bestie! Nu e zi de la Dumnezeu să nu bagi măcar unul în spital! ...Și, într-o săptămână, moare!

– Fă, tu să taci, că te ia dracu! Așa a zis șefu', așa fac!

– Șefu'? Dar tu, minte n-ai? Un gram de suflet, că ești și tu om...? Om!!!

– Fă, o duci sau nu?

– O s-o duc, mă nenorocitul, că-mi pare rău! Nu sunt ca tine! Până mâine...

– Până mâine!?

– După tine, până mâine poate să și crape!

– Știi tu? Și dacă o crăpa... A murit el, Stalin! Ai auzit, fă, de Stalin? ...Ai auzit pe dracu!

Tanti Nicolîța m-a luat în brațe și am ieșit. În urma noastră, am auzit supraveghetorul urlând.

– Și voi ce căscați, bă, gura? În genunchi, că v-a luat mama dracu! Pute lumea de putori! ...Și voi la fel! Fir-ați ai dracu să fiți! Nu poate omul trăi din cauza voastră!

*

* *

Am coborât la medic. Acolo, un bătrânel, în halat alb, mai mult decât plictisit. Moțăia în spatele unui birou.

– Are febră, domn' doctor! – i-a zis femeia – Arde, și cred că nu aude nici cu o ureche, că, uită-te dumneata, curge!

Doctorul s-a ridicat de pe scaun și a deschis o vitrină metalică din spatele lui. A tot căutat prin niște cutii, apoi s-a întors către noi:

– Coană mare, după cum vezi, nu mai am nimic! S-au terminat! Ia tușește, mă fată! – mi-a zis el.

Am tușit. Se vedea de la o poștă că un hârâit pe piept mă împiedica să respir.

– I-ar trebui niște antibiotice, dar nu am! Adică n-am și, dacă n-am, n-am! Să-i dăm, totuși, până una, alta, un algocalmin, ceva, un paracetamol. I-o mai scădea febra!

– Și... rămâne aici, sau o duc iar sus? – a întrebat tanti Nicolîța.

– Sus, că aici sunt și câte trei în pat! După ce că e așa cum e, mai ia vreo boală și de la ceilalți!

– De, mă fată, dacă aș putea, te-aș lua acasă, dar n-am voie – mi-a zis femeia pe hol, apoi m-a dus într-o cameră unde împărțeau mâncarea pe porții, mi-a făcut un ceai, mi-a dat să mănânc și m-a pus să înghit doctoriile.

– Auzi tu, să nu mai stai la geam, că te trage! – m-a sfătuit ea, apoi mi-a arătat cum și când să înghit și celelalte pilule – Eu am să mai fiu abia mâine după masă, să ai grijă de tine! Of, of, Doamne!

La despărțire, femeia s-a dezbrăcat de o vestă a ei și m-a înfășurat în ea. Arătam ca un prizonier de război. Îmi era însă cald înfășurată. Când am ajuns din nou la ceilalți copii, doar mie mi-a fost permis să mă întind pe pat în timpul zilei.

Seara, mi-a fost și mai rău. În ziua următoare, am avut, din cauza febrei, halucinații. Credeam că am să mor. De altfel, nimeni nu mai spera. Pe neașteptate, a venit însă la mine Iba. Probabil, a aflat unde sunt, apoi a intervenit să mă întorc la Leagănul de Copii. De acolo, la insistențele lui, m-au internat, de urgență, la Spitalul Județean. Eram la doctorul Păcuraru. Iba a vorbit cu el și m-a tratat cum se cuvine. Cu toate astea, în primele zile, doar am tremurat și am gemut. Cei doi, lângă mine! Când eu am clipit, au tresărit.

– Hai, pui mic! Gata, o să-ți treacă! O să fie bine! – abia am putut auzi încurajările lui Iba.

Neputincioasă, am închis din nou ochii, însă respiram mai liniștită și parcă mai fără grijă. Mi se părea că moartea e mai ușoară când cineva te ține de mână sau îți și șoptește ceva la ureche. Nu-mi era teamă. Văzusem zeci de copii care muriseră cu degetul în gură. Parcă se gustau pe ei înșiși când scăpau de plânsul lor înfundat, la care toți din jur rămâneau surzi. Nici eu nu mai puteam lăcrima. Îmi secaseră mult prea devreme ochii. Sau așa aveam impresia. Eram un fel de mort viu. Totuși, voiam să trăiesc. Poate și numai pentru faptul că îmi fusese atât de dor de ei. Cu starea aceea de dor, abia atunci am căzut într-un somn profund. M-am trezit aproape o zi mai târziu. Când am putut ține ochii larg deschiși, Iva m-a luat în brațe. M-a mângâiat și mi-a dat ceva să mănânc. Abia am putut înghiți.

– Iba, Iba? – am vrut eu să întreb.

– Nu e, pui mic, dar o să vină!

– Doamnă, semănați ca două picături! Greu de crezut că fata nu e a dumneavoastră! – am auzit cuvintele unei asistente care aducea medicația – Cum se simte?

– Mda!... – A evitat Iva să spună ceva concret despre asemănarea noastră – Parcă spre bine, sărăcuța! –

– V-am spus noi? Un pic de răbdare, și... Uite că vrea și păpică?! Gata, în curând se face bine fata!...

Iva mi-a trecut mâna prin păr și m-a mângâiat.

– Aș vrea un lighean, unul mai mic, să iau puțină apă calduță, și niște pansamente! Se poate? Vreau să o schimb! Nu i-ar strica o băiță caldă, dar, dacă răcește din nou? Dumneavoastră ce ziceți? Să o șterg puțin, sau să-i fac un duș?

– Nu, dușul, mai lăsați-o măcar până mâine! În plus, să vedem ce zice domnul doctor în legătură cu urechea! – a sfătuit-o asistenta pe Iva.

– Da! E și asta o problemă!...

– ...Și încă una grea, dar, dacă e cuminte, mânca-o-ar mama, și papă tot...

– Trebuie să se refacă, și după aceea...

– Numai după aceea!

– Au mai fost cazuri? – a întrebat Iva, cu reținere.

– Să știți că au mai fost!

– Și?

– Au scăpat cu bine! Dumnezeu e mare, domnul doctor e unul dintre cei buni...

– Bine trebuie să fie și acum! – și-a zis Iva, ca pentru ea, și m-a strâns în brațe.

După ce nu am mai putut mânca, Iva m-a șters cu un prosop și m-a schimbat. Eram din nou curată. Parcă îmi părea rău de hăinuțe și mă feream de orice. În cele din urmă, am adormit. Când m-am trezit, lângă pătuț, aproape de mine, era și Iba. S-a aplecat deasupra mea și m-am agățat

de gâtul lui. M-a sărutat pe obraji. Cu mine în brațe, s-a apropiat de fereastră. De la înălțimea salonului, am privit, departe, orașul. Parcă era altul! M-am uitat apoi în curtea interioară a spitalului. Aproape că nu puteam distinge oamenii. Mi-a venit amețea. Iba a simțit, ne-am îndepărtat și s-a plimbat cu mine în brațe printre paturi. În dreapta și-n stânga noastră, copii bolnavi! Unii dormeau, alții priveau curioși. Câțiva dintre ei erau supravegheați, ca și mine, de părinți sau cunoștințe. Lângă ușă, la ieșirea din salon, aproape neobservabil, zăcea, cu fața în jos, Albăstrel. L-am cunoscut după picioarele înnegrite, ce-i atârnavă afară, spre marginea patului, de sub așternutul oarecum murdar. Nu mișca, și respira atât de încet încât am avut impresia că e mort. Am tresărit.

– Iba, Iba, Albăstrel!

Cei din jur au rămas neclintiți. Nici Iba nu a observat, inițial, intențiile mele. Am insistat și am strigat la cel care, cu câteva zile în urmă, voia să mă protejeze. M-a auzit.

– Iba, Albăstrel! – am încercat eu să-l prezint pe băiețel.

Ne-am oprit. Albăstrel s-a întors cu fața spre noi. M-a recunoscut și el, deși era răvășit. Avea mâinile încleștate. Unghiile de la mână, netăiate, aproape că-i intraseră în carne. Ochi îi erau stinși și privea abătut. Mi-am amintit cuvintele lui. Le-am repetat, inconștientă, cu voce tare: „O să-i taie picioarele, altfel o să putrezească de viu“. Fără

să vreau, i-am provocat o și mai mare durere. S-a întors din nou cu fața spre cearceaf. Orice încercare a noastră de a vorbi cu el a fost zadarnică. Am început să plâng. Lăcrimând, Iba m-a dus la pătuțul meu. Nu m-am putut liniști nici măcar în somn, în noaptea care a urmat. Aveam impresia că-l visez pe Albăstrel, fie mort, fie târându-se printre copiii nimănu. Dimineața însă, când Iba moțăia pe un scaun, de cum s-a luminat de ziuă și au venit femeile de serviciu, m-am dus la patul lui să-i cer iertare. Patul era gol. Albăstrel, niciunde! Ceva ca un tăciune aprins mi-a sfârâit în suflet și mi-a sfâșiat inima. L-am trezit pe Iba.

– Albăstrel! Nu mai este Albăstrel!

– Ba este, cum să nu fie, poate s-a dus la WC... Trebuie să fie pe undeva pe aici! – a încercat Iba să mă liniștească.

Nu a trecut mult până ce salonul s-a umplut de medici, de milițieni, de cei care fuseseră de gardă pe timpul nopții. Toți se întrebau când a părăsit Albăstrel patul. În șoaptă, căutau un vinovat. Medicul de gardă era pământiu. Nimeni, de seara până dimineața, nu-l observase pe Albăstrel. Ieșise din salon, pe nesimțite, se cățăraseră pe geamul exterior de la casa scârilor și se aruncase în gol. L-au găsit, bucătarii, primii veniți la lucru, zdrobit de cimentul turnat în jurul spitalului. Sângele din jurul său fusese lins de câini. Dacă nu-l găseau la timp, îl sfâșiau și-l mâncau tot ei!

*
* *

Sfârșitul lui Albăstrel m-a distrus. Îl aveam pe conștiință. M-am tot întrebat de ce a trebuit să se nască unul ca el? ...Sau una ca mine? De ce în jurul nostru, doar chin și nepăsare? De ce binele se reducea doar la o emoție contingentă, mai tot timpul confuză și legată de un context senzorial? De ce atâta ipocrizie și sterilitate sufletească? De ce, de ce și iar de ce?! ...Și nici un răspuns! M-am tot frământat, însă, în cele din urmă, am început să înțeleg faptul că noi veniserăm pe lume doar pentru a afișa în forma sa manifestă chinul, durerea, și pentru un altfel de spectacol! Unul prin care puterea, în general statul, își manifesta grija față de copii și justifica, într-un fel, banii cheltuiți aiurea. Într-un cuvânt, noi, doar ca imagine și prilej de umflat buzunarele! În rest, ai nimănu!

Cu gândul la Albăstrel, fără gramul de căldură sufletească pe care mi-l oferise lângă fereastră, cu sentimentul rătăcitului în lume, simțeam o oarecare inconsistență interioară, o insuficiență launtrică ce mă dezintegra. Atunci mi-am pus problema curajului și lașității. Mi se părea demn că el a știut să moară înainte de a-și deveni povară, și lamentabil, faptul că eu mai eram. Pentru prima dată m-am gândit mai serios la moarte și la modul în care aș fi putut să-l prind din urmă. O depresie puternică m-a țintuit la pat. Refuzam aproape

orice. Uneori refuzam să deschid chiar și ochii. Dacă nu aș fi știut pe cei doi, care îmi purtau, atunci, de grijă, preferam să nu-i mai deschid nici-o dată, sau să sar cu ei închiși pe fereastră. Oricum urechea îmi supura întruna, iar de când cu drama cumplită, mi se părea că eram agățată de băierile cerului, de un infinit zdrobitor!

Chinuită de această imagine sumbră, am adormit din nou. M-am trezit târziu. Iva îmi tot mângâia buclele aurii și mă alinta. Pe moment parcă mi-a fost rușine de gândurile ce puseseră stăpânire pe mine. Am încercat să-mi ascund privirea. M-am întors cu fața spre cearceaf, apoi am pus capul într-o parte. Imaginea lui Albăstrel încă îmi sfâșia sufletul și nu putem să-mi revin. Am privit-o în ochi. Mi-a părut rău.

Spre seară, a venit și Iba. Mi-a adus o păpușă. Prima mea păpușă! Abia atunci am zâmbit și m-am ridicat pentru a-l îmbrățișa. Și el m-a strâns în brațe! Nici când nu m-am simțit mai bine și mai sigură ca atunci. Eram parcă agățată de gâtul lui Dumnezeu. Mi s-a părut că, într-o clipă, eram deja mare și frumoasă și că pluteam în brațele lui, undeva, ca o prințesă, deasupra lumii.

– Pui mic! Pui mic și drăgălaș! Hai să păpăm ceva! Uite, ți-am adus supică, fripturică, prăjiturele!... – mi-a zis el în timp ce a desfăcut un pachetel scos dintr-o plasă.

Mai rar așa ceva! Pentru mine, la căminul din centrul orașului, nimeni nu mă ruga cu nimic,

hrana zilnică, în spiritul educării și reeducării tinerii generații, avea să se reducă, la o supă de cartofi și mazăre furajeră dată în clocot. Seara, dacă se întâmpla să nu adoarmă beat îngrijitorul, înainte de a ne hrăni, mai primeam o porție de terci din gris fiert. În caz contrar, îl lua el, în ziua următoare, acasă, hrană pentru porci. „Ai dracu, s-au făcut niște mofturoși!“ – se plângea, dacă era întrebat de careva când agăța gălețile de coarnele și portbagajul bicicletei. Micul dejun nu se schimbaseră: cana cu ceai și bucata de pâine neagră!

Mâncarea adusă mă ispitea. Pentru o clipă, am poftit din nou, semn că viața, cu sau fără vrerea mea, trebuia să-și urmeze cursul. Instinctiv, am întins mâna spre prăjiturele.

– ...Pui mic, hai, un pic de mâncărică și, după aceea, tot ce vezi este al tău! – m-a îndemnat el cu delicatețe, în timp ce m-a așezat pe un scaun, lângă o masă.

Am mâncat. Supa era caldă și aromată. Mirosul a pui crescut la țară. La fel și cărnita friptă. Nu am putut însă termina, și am întins bucata spre el.

– Papă și tu! – i-am zis cu gândul și ochii pironiți spre platoul cu prăjituri.

A rămas o clipă nemișcat. Atunci am simțit cum un soi de emoție tulburătoare ne-a învăluit pe amândoi. L-am privit în ochi. A lăcrimat. Am întins mâinile să mă agăț din nou de gâtul lui. M-a luat iarăși în brațe și am pus capul ușor pe umărul său.

– Suflețel mic! – m-a alintat el și m-a sărutat pe vârful năsucului. Fiori, un fel de fierbințeală a clipei, ca un șoc electric, mi-au zguduit trupul fragil. – Hai, pupă-mă și tu! – m-a rugat – Apoi păpăm tot!

Mi-am lipit obrazul de fruntea sa, i-am trecut mâna prin păr și l-am sărutat pe ochiul drept. Avea acolo, lângă el, o aluniță care îl făcea parcă și mai plăcut. Genele lui mi-au gădilat buzele.

– Doamne, îmi vine să te mănânc! – m-a strâns el puternic și s-a învârtit cu mine, ca o mașină zburătoare.

– Hai, mănâncă-mă! – l-am incitat eu.

– Să văd, dacă am ce! – m-a mângâiat el pe spate. – A, nu, nu se poate, numai osul și pielea!... Mai întâi papi tot, mai pui ceva pe tine, ca să fi așa...o delicatesă, apoi eu, gata, hap, te și înghit!

*

* *

Ne-am jucat până târziu. Iba a rămas lângă mine pe timpul nopții. Înainte de a mă culca, l-am luat de gât și i-am șoptit:

– Nu mai vreau acolo, în centru!

– Nici nu încape îndoială! Hai, somn ușor! ...Și să visezi doar Feți-Frumoși și Ilene Cosânzene! – m-a mângâiat el, apoi m-a acoperit cu un cearceaf.

– Și tu?

– Și eu... Am să visez și eu, iar mâine ne povestim unul altuia. ...Să vedem care a visat mai frumos! – mi-a răspuns în timp ce a pus capul lângă mine, pe marginea patului.

În fiecare din zilele următoare, ori Iva ori Iba mi-au fost alături. Răceala la plămâni aproape că îmi trecuse.

– V-am spus eu, doamnă! Dacă acum o săptămână scârțâiau plămânii în ea, parcă mergeai pe zăpadă, acum e altceva! Mâine, poimâine... Sau să mai așteptăm...? – a ezitat medicul Păcuraru să ia o decizie, după ce m-a consultat.

– Cum credeți, domnul doctor! Totul e să fie bine!

– Asta ziceam și eu! Încă puțină răbdare, și găza asta mică poate iar să zboare!

Din nou, timpul, parcă fără timp! Așteptam. Doar începutul și sfârșitul poveștilor pe care mi le citeau, când unul, când altul, mă făceau să tresar și să întreb:

– Și... după aceea, ce-au făcut?

– Au trăit fericiți până la sfârșitul vieții, cum ți-am spus...

– Da? ...Adică da, asta am înțeles eu, dar după aceea...?

– După aceea... după aceea, omul mai și moare! – îmi răspundea Iba cam cu o jumătate de gură.

– Moare!?!... Iar dacă moare, moare?

– E, cum să-ți spun...? Moare și nu prea ...

- Adică ... Te-am prins! Mă păcălești!
- E, cum să te păcălesc eu tocmai pe tine...?!
- Atunci, ori moare ori nu moare?
- De! Știu eu ce să zic?
- Dacă tu nu știi!... Povestea ce zice?
- Povestea? Povestea spune că...
- Păi, dacă spune, înseamnă că așa e...
- Este și nu prea!...
- Nu? Aaa! Hai, mă, cum nu? Of, și eu care credeam că oamenii mari știu tot!
- Tot și nu prea!
- Adică? Ori știi ori nu știi?
- Cu tine n-o mai sfârșește omul! Știi cum e cu știutul ăsta? E ca și cum te-ai duce la un pescuit de vise. Arunci năvodul...
- Și?
- Aștepți! Și iar aștepți... Visele dau năvală! ...Dar ce folos?! Plevușcă! Năvodul tău vrea pe cel mare! Iar ăla nu mai vine! Și iar aștepți! După o vreme... simți năvodul greu! Gata, zici! De astăzi am Universul la degetul mic! Tragi și iar tragi, vrei să-ți pui visul în barca ta și să pleci cu el, ehe, departe. ...În lume! Iar visul... zbâc! Uite-l, și nu e! Te trezești, și năvodul, gol!
- Și?
- Iar și?! Ei, dacă mai apuci, arunci din nou năvodul.
- Mda! Dar hai, mai povestește-mi!
- Uite:

*„A fost odată ca-n povești,
A fost ca niciodată,
Din rude mari împărătești,
O prea frumoasă fată.*

*Și era una la părinți
Și mândră-n toate cele,
Cum e Fecioara între sfinți“*

– Sfinți?

„Și luna între stele“

– Ce sunt aceia sfinți?

– Aoleo! Mă omori! ...Sfinții sunt niște... să zicem, niște îngerași ca tine!

– Da?! – m-am mirat, însă Iba, obosit, admise. L-am învelit și m-am culcat și eu.

*

* *

Înainte de a închide ochii, am încercat să mă bucur de farmecul acelor clipe. Zilele ce urmau să vină însă mă înspăimântau. Nu atât cu operația ce mă aștepta, cât mai ales prin rezultatul ei. Îmi era teamă că n-o să mai aud, iar acest lucru ar fi fost, inevitabil, o catastrofă pentru mine. Mi se părea că lipsa mea de perspectivă abia acum își găsea pentru cei din jur, o justificare. Faptul că mă născusem într-un loc pustit de vremurile unei epoci „luminoase“, din care mi se trăgeau toate, era de acum

uitat. „N-a avut noroc, săraca! O fi frumoasă, dar cum să te înțelegi cu surda?” – ar fi zis ei. Ciudat mi se părea și viitorul meu legat de Leagănul de Copii sau alte instituții ce urmau a se ocupa de mine. „Ptiu, drace, ce să ne mai facem și cu asta! ...Și când te gândești că abia scăpasem de ea!” – erau cuvintele care, imaginar, îmi zornăiau în minte. Nu știam ce să fac. Uneori, mă cuprindea, din nou, dorul de Albăstrel, alteori, moartea lui violentă mă cutremura. La un moment dat, aș fi vrut să mă arunc într-o fântână. Îmi era însă teamă de ea. În plus, imediat am resimțit acele picături reci de ploaie, care au trecut parcă prin mine și m-au îmbolnăvit. „Apa curăță, dar și dizolvă, putrezește!” Mă și vedeam umflată plutind deasupra ei, ca un refuz al adâncurilor.

Personal, îmi imaginam sfârșitul ca ceva care să mă și purifice, să mă și conserve. „Focul arderii zilnice – îmi ziceau diverse cunoștințe mai târziu – depinde de cum te mistui!” Moartea! Toată viața mi-am tot spus că ea e un drept al meu. Aiurea! Are puteri depline. Se simte oriunde și își face de cap!

Alteori, speranța că, după însănătoșire, voi merge acasă cu cei doi, mă făcea să-mi apropiu pleoapele și să visez. Îmi închipuiam o casă caldă, multă dragoste, liniște, multă liniște și grămezi de bomboane. Nimic mai mult!

*

* *

După încă o săptămână, arătam altfel. Îmi revenisem complet. A urmat operația. După ea, am avut dureri. Plângeam întruna și îmi tot venea să îmi rup pansamentul. În tot acest timp, Iva a fost cu mine. M-a îngrijit cum a putut ea mai bine. Și Iba mi-a suportat capriciile. Totul a fost în regulă până în momentul în care trebuia să mă întorc la Casa de Copii. La externare, cei doi m-au însoțit până în salonul în care aveam să trăiesc din nou. Acolo, ne-am despărțit. După plecarea lor, am plâns. Nu mai înțelegeam nimic. Din nou îmi doream să fi fost în locul lui Albăstrel. Țipetele copiilor mă paralizau. În tot timpul spitalizării, mă obișnuisem cu liniștea și mai ales cu afecțiunea celor din jur. Parcă o altă lume! Aici, la Casa de Copii, altceva! Îngrijitoarele treceau, care încotro, indiferente. Am privit cu coada ochiului. Câtă nepăsare! Imaginea lor m-a bulversat definitiv. Pentru o clipă, am avut impresia că sfârșitul lumii se află în fața mea, însă un fel de Dumnezeu încă neclar pentru mine, m-a întărit, iar acel sfârșit m-a ocolit. Am tăcut ca un om înțelept, apoi, ca din senin, aieva, între gene mi-a apărut chipul unei femei, probabil mama, pe care, deși o văzusem în primele zile de viață, nu o țineam minte.

„Aș vrea să mă ierți! Poate într-o zi, fratele tău te va ajuta și vei înțelege... Nu știu dacă ai să poți, dar, te rog, iartă-mă!“ – aproape că m-a implorat ea, apoi a dispărut.

Am încercat să mă agăț de imaginea acelei femei. Voiam să o aduc din nou, măcar acum, acolo, în vârful genelor, și s-o primenesc într-o lacrimă a mea. S-a topit însă ca printr-o minune, și dusă a fost!

*
* *

Vizitele celor doi s-au reluat. În fiecare duminică, eram împreună. Prin intermediul lor, mă simțeam totuși protejată. Deși mă apropiam de vârsta școlii, nimeni nu mă mai mutase de la Casa de Copii, iar relația mea cu personalul se îmbunătățise. Uneori doar eu supravegheam pe cei mici în salonul în care Iba m-a luat pentru prima dată în brațe. Rămăsesem în locul celui înfiat de francezi. Totuși, parcă trăiam fără rost. Timpul avea doar alternanța noapte-zi, și atât. Se întâmpla uneori ca Iva și Iba să nu vină singuri la mine, și, cât ai clipi, deveneam un fel de fotomodel în jurul căruia se învârtea majoritatea.

– Vă place, domnilor, fata noastră? – îi întreba, mândră de mine, aproape de fiecare dată, Iva.

– Dragă, dacă nu aș ști povestea, aș jura că e a voastră! – le răspundeau, uimiți, ceilalți.

– Uitați-vă și voi ce ochișori are! – a insistat Iva.

– O minune de copil! Văd că e cumintică, iar de acum e mare, de ce nu o luați voi?

– Da, uite... o să o luăm! – le-a răspuns Iba. Ce zici, pui mic, vrei să fii fetița mea? – m-a întrebat el în timp ce mă ținea de mână.

– Da! – am răspuns, rotindu-mă pe un călcâi, fără a ridica privirea.

La discuția de atunci trăsese cu urechea și una dintre supraveghetore. Când cei doi și prietenii lor încă nu părăsiseră lăcașul, tot personalul știa că eu, în curând, voi fi înfiată.

– Ptiu! Mă fetițo!... Că noroc ai mai avut! Dacă nu erau ei, cine știe?! Mureai de mult! – mi-a zis îngrijitoarea când am rămas singură.

– Auzi, eu nu știu ce să mai zic?! – s-a întrebat o altă îngrijitoare – Da' de ce nu o fi luat-o până acum?

– E, de ce?! Să nu spele la rahați! – i-a răspuns prima, cu o oarecare răutate – dar de iubit au iubit-o, altfel nu veneau ei de ani de zile la ea!

Bârfel! Nu le înțelegeam și nici nu voiam să le aud! Gândurile îmi erau la căsuța în care aveam să locuiesc. Parcă și vedeam pătuțul meu, dulapul în care aveam să-mi așez lucrurile, dulciurile aduse de Iba, păpușile și jucăriile viu colorate. Vedeam totul și alergam, dintr-un capăt în altul al salonului, nerăbdătoare. Cum mai trecea o zi, cum mai trăgeam o linie pe rama metalică a patului.

– Mai stai dracului, potolită! – mă certa, moțâind de pe un scaun, o îngrijitoare mai în vârstă – că-ți spargi capul și dau de necazuri din cauza ta!

– Las-o, doamnă, că oricum pleacă! – Destul s-a chinuit! Sare și ea de bucurie! Ce să-i faci, copil!

– Copil! Asta e drac curat! Nu vezi că parcă are viermuși? De când se scoală, tot într-un alergat! Parcă nu are suflet în ea!

– Ai dumitale or fi niscăi sfinți?

– Ai mei? Numai să pun mâna pe joardă și gata, bâzâie musca! Ce-aș mai plesni-o eu și pe asta! Îmi e că... Of, of! Ce-o fi văzând la ea? Domnule, îți dă Dumnezeu copii, nu ai decât să-i ai, nu îți dă... vezi-ți de treabă, că nu-ți poartă aștia de grijă! Cine știe ce poamă o mai fi și asta?

– Nimeni nu e sfânt! Nici eu, nici dumneata!...

– Nu, sigur că nu! Dar nici draci bălțați, ca asta, nu suntem!

– Exagerezi! Un copil care se bucură! Nimic mai mult! Lasă-o să se simtă și ea bine, că destul o fi țipat și s-o fi dat cu capul de marginile patului! – mi-a luat apărarea infirmiera mai tinerică.

– Ce știi tu?! Să mai treacă doi-trei ani și, după aceea, să te vad! O să-ți iasă pe nas! Și mai ales de copiii altora! Ehe!...

*
* *

Întrebarea lui Iba am luat-o în serios. Iva era și ea încântată de idee. De altfel și privirile celor din jur m-au încurajat. În prima duminică ce a urmat după acea întâlnire, mă gândeam că am să și părăsesc orfelinatul. Sâmbătă, în noaptea de dinaintea zilei în care îi așteptam să plec, aproape că nu am închis ochii. Dimineața, a doua zi, la primele ore, îi credeam la ușă cu hăinuțele în brațe. Nu au fost și, dintr-o dată, m-am întristat.

Abia o lună mai târziu, într-una din zilele săptămânii, când nici nu mă mai așteptam, l-am zărit pe Iba în holul de la intrarea în clădire. Era supărat și gesticula în fața biroului directoarei. Am alergat spre el, dar ușa era încuiată.

– Doamnă, vă rog să-mi explicați care e motivul? Sincer, nu vă înțeleg! Nu înțeleg nici statul! Pe de o parte, îi țineți ca pe niște vite, pe de alta nu sunteți de acord să aibă și ei o soartă mai bună! Vă comportați ca niște... oameni fără inimă, ca să nu spun, criminali!

– To'arășul, măsoară-ți cuvintele! Nu-ți permit! Conduc această instituție...

– Păi o conduci, doamnă, nimeni nu zice nu, dar cum? Gândește-te la sufletelul ăsta, unde i-ar fi mai bine? La dumneata aici, într-o mizerie cruntă,

sau într-o familie civilizată, de intelectuali...? Spune, dacă te crezi cu cap și suflet!

– Nu-ți permit! Afară! – i-a strigat directoarea, autoritar.

– Ușurel, cucoană, ho, ușurel, că aici nu e moșia dumitale! V-am cerut un răspuns! – a înfruntat-o Iba, negru de supărare. În plus, să știți că nu plec decât cu fetița în brațe! Asta așa, ca să vă fie clar! ...Adică vine comisie de anchetă socială și zice da, vin reprezentanții Primăriei și sunt de acord... Copilul e ca și al nostru de ani de zile... Toată lumea e de partea mea, numai dumneata, nu! Hai, că asta nu se poate!

– Chemați miliția! Băi, portar, dă-l afară! Fire-ați ale dracu de..., de..., de... pușlamale! – s-a bâlbat ea.

Am început să plâng. Iba a forțat ușa cu piciorul. S-a deschis. M-a luat în brațe. Până să ajungă portarul, directoarea l-a îmbrâncit și a încercat să mă smulgă de la pieptul lui.

– Afară! Ajutor! Săriți! Infractorul! Vrea să fure copilul! Miliția, să vină miliția! – țipa ea, gâfâind.

– Doamnă, dumneata ești conștientă ce faci? Sperii copilul ăsta și nu e al dumitale!

– Miliția! Au, mi-e rău! Miliția!

– Cucoană, sperii copilul și te joc în picioare, dacă pățește ceva! – i-a zis și Iba, enervat, scrâșnind din dinți.

Între timp, a ajuns la noi portarul. A încercat și el să mă smulgă, dar nu a putut.

– Vezi-ți, domnule, de treabă! – l-a rugat Iba.

– De ce nu vrea să-mi dea copilul? E fata mea! O cresc de ani de zile. Ce mai vrea?

– Hm!... Băi, tovarășul, noi am băgat bani în copilul ăsta! Ieși la interval, bagă mâna în buzunar și mai vedem! ...Iar dacă nu, hai, afară!

– Ce e?! Vindeți copii?! Am să scriu ălor la Europa liberă! Să vă știe lumea! Că trebuie să știe! Alege-s-ar praful de voi!

– Miliția! Au, mi-e rău! Miliția! Chemați miliția! – s-a văietat, din nou, directoarea.

– Ieși, bă, afară! Crucea mă-ti de nenorocit! Coate goale! I-auzi, Europa liberă?! Fi-ți-ar mă-ta a dracu! Păi, unde te crezi, băi, to'arășe? – s-a repezit portarul și ne-a îmbrâncit. Iba s-a dezechilibrat și s-a izbit cu capul de un zid, iar eu i-am scăpat din brațe.

– În Evul Mediu, mă sălbaticilor!

Am început să țip. Iba m-a prins din nou de mână și m-a tras pe scări după el, spre poartă. A vrut să mă ia în brațe și să fugim, însă portarul, un om vânjos, l-a lovit în cap cu o lopată uitată întâmplător acolo. Câteva clipe s-a împleticit privindu-mă în ochi, apoi a căzut. Sângele i se prelingea de-a lungul gâtului, pe după ceafă. Gâfâind, s-a ridicat din nou în genunchi și a strigat:

– Dați-mi copilul, arde-v-ar focul să vă ardă!

Mai multe supraveghetoare s-au repezit spre mine și m-au smuls. Când încă nu apucaseră să mă bage din nou în clădire, l-am zărit pe Iba ridicat de doi milițieni ajunși degrabă. Îl târau către o dubă spre poarta de la ieșirea din Leagănul de Copii. Țipam întruna!

*
* *

Suspinând, într-un târziu, am adormit. M-am trezit seara, din somn, luată pe sus. Părăseam pentru totdeauna acel loc. Aveam doar hainele după mine și mătăniile de la mână. Le-am privit îndelung, apoi le-am ascuns sub mâneca murdară. Nu știam încotro mă îndrept. O îngrijitoare a strigat în urma mea: „Gata, s-a zis cu huzurul...!“ N-am luat-o în seamă. Aveam ochii umezi, dar nu mai plângeam. Pe vârful genelor, îl aveam pe Iba, însângerat, ingenuncheat. Când schimbam privirea în altă parte, o regăseam pe Iva. Un joc de imagini, care m-a însoțit tot drumul. Am mers mult. Afară se înnoptase și nu puteam desluși nimic prin geamurile prăfuite ale mașinii. Doar niște copaci muți punctau zarea întunecată. După ceva timp, mașina s-a oprit. Plecasem din orașul X și ajunsesem în altul Y. Șoferul a deschis lacătul dubei, iar o însoțitoare mi-a cerut să cobor. Am ascultat-o, chiar dacă nu auzeam mai nimic în jur. Priveam în pământ și executam tot ce mi se cerea. Am luat seama în juru-mi. Clădiri lungi, ca niște

grajduri de vite se întindeau într-un fel de parc, atunci, la sosirea mea, trist. Am simțit răcoarea serii și mi-am strâns umerii. Îmi era teamă de frig, de o eventuală răceală și de o boală care m-ar fi trântit din nou pe patul spitalului. După câțiva pași, pe una dintre aleile principale, am intrat într-o clădire. Acolo, un mic salon. M-am așezat pe o bancă și am așteptat.

– Asta e! – m-a prezentat însoțitoarea unui bărbat somnoros ce purta un halat albastru pe umeri. O dați voi pe brazdă, că până acum... au tot răsfățat-o! Semnează-mi de primire și plec, că mă prinde miezul nopții!

Individul a iscălit ca și cum ar fi semnat de ridicarea unei scrisori poștale, apoi m-a privit pieziș:

– Câți ani ai?

– Șapte! – i-am răspuns eu, timidă.

– De unde știi?

– Așa mi-a spus Iba.

– Iba! Cine dracu mai e și ăsta? I-auzi, Iba?!

– Iba e Iba! O să vină la mine... și o să-l vezi...

– Cum te cheamă, știi?

– Alexandra... Așa mi-a zis...

– Așa ți-a zis mă-ta! Aia care te-a fătat și te-a lăsat pe drumuri... Doamna zicea că ești un pui de drăcușor, nu ascuți de nimeni!

– Nu e adevărat, eu sunt cuminte, dar să nu mă bateți...

– I-auzi, domnule, pretenții... Dar cine te crezi tu? Aici, bătaia e ruptă din rai! E pe locul I. Dacă nu respecti programul, bătaie! Dacă nu respecti personalul, bătaie! Dacă nu o să înveți carte bine, bătaie! Mănânci bătaie ca hoții de cai! Ai băgat la cap? – m-a întrebat în timp ce mi-a deschis o ușă la unul dintre dormitoare.

– În noaptea asta, o să dormi pe undeva pe-acî! Caută-ți și tu un loc!

M-am conformat. Nimeni nu m-a întrebat dacă îmi este foame sau am nevoie de ceva. Totuși, omul nu mi-a părut a fi o bestie. Văzusem alții și mai răi. În încăpere, lumina pălea. M-am apropiat de paturi. Erau supraetajate. În ele dormeau, ghemuite, niște fete negricioase, numai osul și pielea. În cele din urmă, m-am așezat și eu cu capul la picioarele uneia. A doua zi, am auzit că ea abia venise dintr-un sanatoriu de boli contagioase. O chema Ileana. Mi-a fost totuși dragă și i-am mulțumit că nu mi-a zis nimic, pentru deranj. M-a privit stins.

– O să dormim tot timpul împreună? – a întrebat ea.

– Nu știi! – i-am răspuns, nedumerită, în timp ce m-am frecat la ochi și am privit în jurul meu.

Ceilalți copii nu se treziseră. Le-am luat din nou seama. Ghemuiți sub niște cearceafuri pământii, pe alocuri găurite, păreau niște semne de întrebare la capătul unui sentiment rătăcit. Dincolo de faptul că eram pentru prima dată în acel loc, ceva

mi se părea ciudat. Mi-am întors privirea spre Ileana. Abia atunci am observat că ea nu avea păr. Era tunsă la zero. La fel erau și celelalte fete. Imaginea lor m-a înfricoșat și mi-am pipăit buclele mult mângâiate. „Nu, eu nu vreau așa!“ Ileana mi-a înțeles apăsarea și a schimbat vorba.

– Mai înghesuie, dar ne facem loc! – mi-a șoptit ea în cele din urmă – Îmi e frică noaptea. Până să adorm, am tot felul de vedenii. Vrei?

Nu i-am răspuns. Preferam un pat al meu, însă în adâncul sufletului, m-am simțit atrasă de ea. Un fel de dragoste, durere sufletească și durere de cap s-au amestecat atunci, simultan, în mine, și nu mi-au mai dispărut niciodată. Apropo, antinevralgic! Țsta mai ameliorează! Capul doar, că sufletul?!... Poate doar mogâldeța asta somnoroasă de lângă mine! Ptiu! Să nu te deochi! Iba, Iba! ...Visează!

„Iba, Iba, ...vine gărgărița, aici... pe-aici... ham, ham!... Și mănâncă fata!“ – așa mă alinta Iba când, în joacă, mă gâdila și voia să mă răsfețe.

Privesc iarăși în ascunzișul căruciorului. Încerc să mă imaginez din nou mică. Nu pot. Gândul mă poartă spre dimineața aceea când abia o cunoscusem pe Ileana, și când a intrat în dormitorul nostru un tip cu ochelari și păr lung.

– Deșteptarea! A țipat el silabisit, ca la armată.

Fetele au sărit din paturi, ca sâmburii dintr-o lubeniță stoarsă. Desculțe, mai mult dezbrăcate,

câteva din ele, în niște cămășuțe de noapte, s-au repezit spre holul ce se întindea pe mijlocul clădirii. Acolo, s-au aliniat. Toate în poziția de drepti, ca la armată! Cu o ușoară întârziere, la fel ca și celelalte, cu o rochiță rămasă pe mine din ziua anterioară, m-am aliniat și eu. Totul, aproape totul ca și în căminul în care mă îmbolnăvisem.

– Cine e? – am întrebat, în șoaptă, pe Ileana.

– Pedagogul! Tovarășul Foltea! Florin Foltea, pedagogul!... – a repetat ea.

O liniște tulburătoare s-a instalat în clipa următoare. Câteva secunde mai târziu, se auzea doar scârțâitul unor pantofi, un fel de geamăt la fiecare pas pus rar și apăsător. Am privit pe sub sprâncene. Pedagogul venea spre mine. M-au trecut fiorii. Florin s-a apropiat. Abia când s-a oprit în fața mea, am observat că avea în mână o joardă noduroasă. Am încremenit. Deși nu făcusem nimic rău, credeam că mă pocnește. Instinctual, mi-am ferit capul. Pedagogul m-a privit atent. Îi simțeam privirile lipite de sânișorii abia conturați. Se pare că arătam altfel decât celelalte. Fără un alt gest, mai întâi a sprijinit bățul în mozaicul din fața mea, apoi l-a plimbat de-a lungul pulpelor, până sus, între picioare, în zona pubiană. Nu aveam chiloței. Sunt sigură că a simțit asta! Acolo, sub ascunzișul fustei, m-a apăsător și m-a frecat cu nodurile joardei, de câteva ori. Mă durea, însă nu am putut schița nimic. Eram amorțită, parcă mă

hipnotizase. Și totuși, am oftat, apoi, ca o nălucă, mi-a venit în minte Iba. Simțeam nevoia să-i spun lui, însă, mi-am adus aminte de cele întâmplate. Mă simțeam vinovată pentru tot ce pășise. Am oftat din nou și am lăcrimat. Ileana a tras cu coada ochiului, iar când Foltea a plecat, m-a luat de mână și m-a strâns ușor. În timp ce beam ceaiul de dimineață, mi-a povestit că așa a procedat cu fiecare din cele nou venite.

*
* *

La prima vedere, m-am liniștit. Am luat totul așa cum a fost. De altfel, nimic nu se întâmplase în plus, însă ceea ce-mi făcuse el mi se părea tare ciudat. Totuși, când m-am așezat în pat, după masa de dimineață, am simțit acea joardă noduroasă, ca pe o mână înfiptă în mine. Parcă m-a spintecat! Fără să vreau, am țipat. Cele din jur m-au privit nedumerite. Am sprijinit cu privirea pământul ce îmi fugea de sub picioare, și m-am aruncat cu fața pe salteaua ponosită. Amețită, nu mă mai regăseam ca altă dată, cu firea întreagă, stăpână pe mine.

– Doamne, unde sunt? – am întrebat în gând, fără a aștepta un răspuns.

Am plâns, ca de obicei. Abia acum conștientizam faptul că Iba nu-mi mai era alături, și că inima mea rămăsese în brațele lui. Dintr-o dată

m-am trezit frântă în bucăți și împrăștiată în timp! Nu înțelegeam mai nimic, mai nimic din ce era în juru-mi, și nici din lumea de dincolo de gardurile care ne îngrădeau.

Încă din a doua zi, a venit nea Costică, unul dintre pușinii oameni simpatici din calvarul unei copilării nedeslușite.

– Ia, da tu a cui mai ești, mă fată? – m-a întrebat el când a dat cu ochii de mine. Că nu te-am mai văzut pe aici!

Am privit în pământ și am tăcut.

– Că n-ai fi și tu ca amărății ăștia?

Iarăși, tăcere!

– E, da! – s-a aprobat mirat, privind-mi mătăniile de la mână, ca pe un semn. Hai, că îmi dau seama, că nu sunt prost, cineva trebuie să fi avut grijă de tine! Aici nu e așa! La noi, femeile de serviciu au intrat în concediu... WC-urile o să le spălați voi! Păcatele voastre! ...Și apă nu prea e! Dar când vine, o să opriți în butoaiile alea de la spălătorie! Acolo, tot voi o să faceți șmotrul! De-aia, că nu are cine! Apoi, paturile! Tot voi! Dar nu e greu, o să vedeți, nu e greu deloc! – și-a zis parcă mai mult pentru el, tulburat de prezența mea.

– Mă, fetelor, bă tată, ia să împărțim noi sectoarele astea, să știe care, ce are de făcut... Zic eu bine?

Niciunul, nici măcar o șoaptă!

– Voi, ăstea mai vechi, le știți: spălătorul, WC-urile, sala de mese, bucătăria și dormitorul. Peste tot, să fie lună! Lună, că vine inspecția! ...Și-apoi, cum v-așterneți, așa dormiți! Hai, alinierea!

Cât ai bate din palme, mai toți copiii din jurul meu s-au împărțit în tot atâtea grupe câte sectoare erau. Eu și încă vreo trei, patru am rămas deo-parte. Ne-a Costică ne-a privit pe fiecare, a cum-pănit ceva în mintea lui, apoi ne-a plasat și pe noi.

– N-am ce vă face! Asta vă e soarta! Or veni și vremuri mai bune!

Din aceeași zi, am început și munca. Nea Costică a lucrat pe rând cu fiecare grupă în parte. Deși nu eram obișnuită, m-am alăturat celor de lângă mine. Totul a mers aproximativ bine, mai puțin curățitul cartofilor, la bucătărie. Acolo, cojile îndepărtate de noi făceau să rămână cartofii micimici, și masa aproape inexistentă. Odată cu începerea anului școlar, sectorul respectiv s-a desființat.

Școala, pentru mine, a fost cea mai plăcută noutate. Învățătoare era o domnișoară scăpătată. Cam lălâie, dar cu un oarecare simț al umorului. Prinsese într-un fel drag de mine și încerca să mă învețe alfabetul. Stăteam cuminte în bancă și o ascultam, ochi și urechi. Spre sfârșitul programului, ne spunea povești, iar acest fapt mă făcea să îmi amintesc de Iba și Iva. Uneori, îmi dădeau lacrimile, privind pe fereastra clasei, spre poarta orfelinatului.

*
* *

Trecuseră deja câteva săptămâni de la începerea școlii. Totul intrase într-un obișnuit banal: deșteptarea, înviorarea, activitatea pe sectoare, masa, cele patru ore de școală și moșăitul cu capul pe băncile din sălile de pregătire, în care ar fi trebuit să ne facem temele pentru ziua următoare. Seara, după un ceai și câteva linguri de orez sau cartofi, somn! În câteva zile de la sosirea mea, Ileana murise. Rămăsesem singură în pat. Adesea, când mă gândeam la ea, o simțeam lângă mine. Uneori, îl visam și pe Albăstrel. Alteori, la capul meu, ca pe niște icoane vii, parcă îi vedeam pe Iva și Iba. Mă trezeam din somn cu dorința de a-i îmbrățișa. Într-una din seri, când tocmai îmi ștergeam cu dosul mânecii lacrimile, o femeie s-a oprit aproape de mine. Nu o mai văzusem până atunci, deși îmi părea cunoscută.

– Ia?! Doamne, ia-mă tu pe mine! Hai, că așa ceva nu se poate! – a zis ea, apoi m-a întrebat de ce plâng.

– Mi-e dor de Iba!... – am răspuns eu.

– Iba?! – s-a întrebat ea, mirată. Alexandra, mamă, tu mă mai ții minte?

Am făcut ochii dintr-o dată mari, și am sărit din pat.

– Nu, adică poate da! – abia am putut răspunde – Aș vrea să vină Iba sau Iva!

– O să vină, lasă, mamă, că o să vină! – a încercat să mă liniștească – Of, sărăcuța de tine, nu credeam că ai să ajungi și aici! Eu sunt Maria... Te știi de mică... Îți aduceam biscuiți. Ehe, mărgelele astea, de la mânuța ta, au o întreagă povestel! Ce-am mai tras-o...! Numai Dumnezeu știe! Ia vino tu cu mama, să mai stăm și noi de vorbă, că uite, te-ai făcut mare și frumoasă! Of, of, Doamne! M-am consolat degeaba, cu gândul că o să ai tu noroc! Râșnița asta politică macină tot. Păcat de voi că v-ați născut în vremuri ca astea și suferiți de cum vedeți lumina zilei!

– Și Iba?

– O să vină, o să-l căutăm, și o să vină! Tu să fi cuminte! – m-a liniștit, din nou, ea.

M-am așezat pe genunchii ei și m-am lăsat mângâiată. Încetul cu încetul mi-am adus aminte de seara botezului, de dulciurile și darurile pe care le-am primit atunci. Am zâmbit, căutându-mă undeva, în anii trecuți sub amintire. Și totuși, în sufletul meu parcă auzeam cum se frâng firele de iarbă. O iarbă a copilăriei, nemărginire pururi mișcătoare, pe care mai mult am visat-o. Maria mi-a vorbit despre un anume viitor, despre o lume care va fi numai a mea.

– Mda! – am aprobat-o eu, numai că viitorul nu e dat oricui, și mai ales unuia ca mine, care își toacă zilele într-un orfelinat.

– Ce știi tu!? – a tresărit ea. Un viitor avem toți. Mai bun sau rău, dar îl avem. El, viitorul ăsta de care ne temem, este prezentul în care înotăm. Văd că ești o fată deșteaptă. Locurile ăstea, mai puțin primitoare, nu ți-au afectat creierul. Sufletul ți-o fi amar, dar... E, mamă, nu vorbi cu păcat! Unii sunt schilozi, alții au murit fără să guste din viața asta. Așa cum e ea! Nu te naști la voia întâmplării! Toți avem de îndeplinit ceva aici, pe pământ. Înțelegi?

– Dar, că eu am nevoie de dragoste, de multă, multă, dragoste, știi? În locul ăsta, mă simt ca-ntr-un azil. Veșnic mă tem. Moliile mi-au intrat până și în suflet, iar purecii gustă întruna din mine. Iba! Dacă ar veni Iba!...

– O să vină, mamă! O să-l căutăm, și sigur o să vină! – a repetat Maria, să mă liniștească. Tu să fii cuminte, să o ascuți pe doamna învățătoare! Să înveți carte! Măine am să te caut – a mai zis ea, înainte de a-mi întinde un pachet de biscuiți și un borcan cu gem de prune.

În dormitor, nimic schimbat. Aceiași ochi tulburi sau stinși, la tot pasul. Eram printre puținii care mai așteptau ceva. M-am așezat pe pat. Vecina mea, Mihaela, o fată cu ochi negrii și părul vâlvoi, a poftit la borcanul cu gem. I l-am întins.

– A venit mama ta la tine?!

– Mama?! – m-am mirat eu în timp ce parcă mi-au încremenit privirile în ochii ei. Mănâncă! – am îndemnat-o în cele din urmă. Ia și biscuiți!...

– Uite, am auzit că eu aș avea o mamă! Mi-a spus ..., mi-a spus pedagogul zilele trecute. Și mi-a promis că o să-i scrie o scrisoare. ...Și-o să-i spună că m-am făcut mare și că mi-e dor de ea. O să vină să mă ia acasă.

Am tăcut.

De ce nu întrebi nimic? Nu vrei să știi?

– Ce?

– Despre mama ta. ...Dacă mai ai frați, surori ...De unde ești, că noi nu ne-am născut aici. A venit fiecare din altă parte.

– Dar tu? – am întrebat la rândul-mi, fără a-i răspunde.

– Nu știu!

– Nici eu. E, asta e, nu știm și e poate mai bine! ...Dar câți ani, știi?

– Nu! Știu că m-am făcut mare. ...Așa mi-au spus la infirmerie, când mi-a venit... Doamne, ce rău mi-a fost!

– Ți-a venit!? – m-am speriat. Și ce ai pățit?

– E, nu pot să spun, că mi-e rușine!

– Hai spune, că nu ne-aude nimeni!

– M-a durut burtica și am sângerat. Mă gândeam că o să mor.

– Și?

– Și... după câteva zile, îți trece. Ție?

– Mie? ...A, nu, eu sunt mică!

– Mică? Ești mai înaltă decât mine, în plus te invidiază toate fetele.

– De ce?

– Pentru că ești frumoasă. Tu parcă nu ești ca noi.

Nu am știut să îi mulțumesc. Am tăcut ca de fiecare dată, fără să știu ce să spun. Am privit-o în ochii ușor înlăcrimați

– Îmi este dor de mama! De ce nu vine să mă ia? – s-a plâns ea

– Și mie! Și mie mi-e dor de Iba... Mi-e dor și-atât! Nu cred că o să mai vină!

– Ba o să vină! Într-o zi, toți vom pleca de aici! O să avem o casă, ne vom plimba și noi libere... Seara, o se ne mângâie cineva... Știi ce? Mi se pare atât de pustiu între gardurile astea, încât uneori, noaptea, aud cum plânge luna.

*

* *

„S-a-ntunecat în salcâmul din coastă“ și-n podul palmei mele. Calc strâmb pe linia vieții, adevăr născut din orgiile spiritului, i-atât de pustiu în juru-mi, încât, privind din căușul mâinii cerul, aud cum țipă stelele: Ajutor!, Ajutor! – i-aș fi spus și eu acum, târziu, când numele Mihaelei era doar o vagă amintire. Abia ne împrietenisem, și s-a îmbolnăvit. Fără medicamente, și-a scuipat plămâni.

Înainte de a muri, îmi spusese, printre lacrimi, că pedagogul îi băgase, într-o seară, mâna între picioare.

De la Maria, între timp, aflasem că mama murise. O snopise în bătaie cel căruia ar fi trebuit să-i spun tată și, când încă nu împlinise treizeci de ani, a închis ochii. În urma ei, și toți frații mei, în afară de un băiat, Nicolae. Mi-am dorit tot timpul să-l cunosc. Nu puteam părăsi însă orașul în care era orfelinatul.

De altfel nici dincolo de gardurile lui nu aș fi pus pasul, dacă nu m-ar fi luat Maria, târziu, la sfârșitul gimnaziului. Abia atunci, când o foamete cumplită se instalase peste tot în țară, iar rația noastră de mâncare era aproape inexistentă, plecam acasă la ea, sâmbăta, după ce își termina programul, și ne întorceam, împreună, luni dimineața. Acolo, se mai dezlipea burta de spate. De fiecare dată, la ieșirea pe poartă, mă simțeam altfel. Parcă eram un fulg, iar lumea, care îmi rămânea în urmă, îmi părea un calvar plin de mister. Însă și libertatea celor liberi avea ceva ciudat! Aici, oamenii trăiau responsabilități în plus: una parcă pentru viață, pentru cei din jur, alta parcă pentru moarte. Fără să vreau, deveneam părtașă lor. Odată „ieșită în lume“, încercam să înțeleg mai bine acest rotund al lucrurilor și timpurile schimonosite în care trăiam.

Când am plecat pentru prima dată, împreună cu Maria, din cămin, aveam în jur de paisprezece ani. Stătea, undeva, aproape, într-o căsuță cu bolți brâncovenești, susținute de stâlpi făcuți la Valea-

Mare. În încăperi, curat, impecabil de curat, pentru o femeie care mai avea și un serviciu de peste opt ore pe zi. La fel era și curtea din spatele casei, locul din mijlocul căruia se vedea turla bisericii, iar duminica se auzea bine clopotul. Îl ascultam îndelung. Parcă despica cerul. Uneori însă îmi părea că bătea împiedicat, ca o inimă bolnavă. Ca un făcut, în acel moment, cățelușa Mariei, un fel de idee veșnic agitată, lătra.

– Nu te speria! – m-a încurajat ea. Simte că ești copil, și s-ar juca. – O să vină și ai mei și ai să vezi cum o mai tăvălesc!

Am tresărit. „Ai mei?” – mi-am repetat în gând. Abia atunci mi-am dat seama că Maria mai avea copii și, pentru o clipă, m-am întristat. Mă agățasem ca disperatul la înec de ceva. Credeam că familia ei va fi și familia mea, că, într-o zi, nu am să mă mai întorc la orfelinat.

– Nu mai e mult și o să vină! Învață după-amiază, că nu sunt locuri în școală, de dimineață! Ți-e foame? ...Sau să-i fi așteptat și pe ei!... – mi-a întrerupt ea gândurile.

– Să-i așteptăm! – am răspuns eu, emoționată, și am ieșit în curte.

– Îți spuneam că o să fii o frumoasă, și uite, că te-ai făcut! – mi-a zis în timp ce mă privea parcă altfel decât în celelalte zile. Purtam o fustă învechită, dar curată, și o bluză albă, strâmtă, care îmi contura bine sânșorii.

Nu am apucat să fac mai mulți pași pe aleea din fața casei, și poarta s-a deschis. Primul a intrat un bărbat de talie mijlocie, ușor încrunțat, dar totuși cu zâmbetul pe buze.

– Ia să vezi minune, Alexandra! Îmi spunea mie Maria, dar... nici chiar așa! Parcă ești o păpușă! Măine, poimăine ai să fii o zână!

Maria l-a auzit și a ieșit în pragul casei.

– Măi omule, tu să ascuți de mine, că eu am tot timpul dreptate!

Doar ce își trecuse Lisandru, soțul Mariei, mâinile prin părul meu cârlionțat, și au sosit și copiii lor.

– Mi-e foame! – a strigat Emil, băiatul lor mai mare, un tip chipeș, la care abia am putut ridica ochii. Ce mănânc?!!!

– Ce să mănâcăm, mă Emile, mamă?! Uite, avem fasolică, mămliguță...

– Eu nu mănânc păsat...!

– Taci, mă, că ne facem de râsul lumii!

– Eu nu mănânc păsat!...

– Taci, mă, că mă iau cu mestecăul ăsta după tine! Uite, râde și fata de tine!

Emi, așa l-am alintat eu mai târziu, a tresărit. S-a apropiat și m-a privit lung, drept în ochi, apoi a plecat. În spatele lui, a ajuns și sora-sa, Roxana. Și ea s-a apropiat de mine. Mă rușinasem toată. Simțeam cum îmi ieșeau flăcări din obraji.

– Ea este Alexandra! – m-a prezentat Maria, tuturor. Să o primim cum se cuvine!

Cuvintele Mariei m-au făcut să plâng. Lacrimile îmi curgeau șuvoaie și suspinam din adâncul sufletului.

– Da', ce e, mamă, ce e cu tine? În loc să te bucuri, că uite, suntem și noi toți, ca o familie...

– Hai, nu mai plânge! – m-a rugat și Emi.

– Mă, dacă nu vă purtați frumos cu fata, să știți că rup bățul de fundul vostru!

– Da' ce i-am făcut, tată, că nu i-am zis nimic! – a încercat să se scuze Roxana, o fată care mi s-a părut ușor falsă.

– Ia vedeți voi! – a pus Lisandru piciorul în prag, și m-a luat în brațe.

Mi-am aplecat capul spre umărul lui și i-am ascultat bătăile inimii. Mi-am amintit iarăși de Iba. Nu erau la fel. Aici, totul era un tic-tac ritmic. La Iba, un susur dumnezeiesc, de izvor, o rapsodie care mă făcea să adorm și să visez.

Când Lisandru mi-a dat drumul și am atins din nou pământul, mii de fiori, săgeți rătăcite, mi-au trecut din creștetul capului și până în vârful picioarelor. Emi rămăsese țeapăn și mă privea într-un mod straniu. Pentru o clipă, m-am temut de el. Era mai mare ca mine, iar, la orfelinat, cei de vârsta lui m-ar fi plesnit fără dreptul de a scoate un cuvânt, dacă prezența mea ar fi deranjat. El nu a zis nimic. Se uita la mine și atât. Era o liniște

mormântală. Doar o muscă bâzâia liberă și enervantă.

– Hai, vă spălați pe mâini, și toată lumea la masă! – ne-a îndemnat Maria cu autoritatea celui ce părea a rându-i lucrurile în acea casă.

M-am supus. Unul după altul, am trecut prin fața unui spălător improvizat în curte. Eu am fost ultima. Înaintea mea, Emi! În timp ce îmi frecam mâinile cu săpun, i-am simțit din nou privirile lipite de mine. Aproape că nu mai îndrăzneam să mă întorc. Când totuși am făcut-o, mi-a întins prosopul. Ca un făcut, ne-am așezat pe scaune, în jurul mesei, în aceeași ordine. Locul meu, printr-o întâmplare, atunci avea să fie lângă el. Îl simțeam lipit de mine. Pentru o clipă, mi-am amintit iarăși de Albăstrel. Doar el, ca bărbat, acolo, lângă fereastră, când priveam lumea în care abia acum, peste mulți ani, pășisem, îmi mai stătuse atât de aproape. O clipă am crezut că îl am alături întruchipat. Ceva totuși mă deranja. Emil a simțit. S-a ridicat apoi și s-a așezat în partea cealaltă a mesei. Eram unul în fața celuilalt. Din nou m-a privit pătrunzător. M-am rușinat și iarăși am pus capul în pământ. Între timp, Maria a răsturnat mămăliga. Nu mai văzusem și nici nu mai mâncasem vreodată.

„Trebuie să fie ceva bun!“ – mi-am zis și am înghițit în sec.

Puțin mai târziu, tot ea a pus în mijlocul mesei o tigaie cu mușchi, cârnați de porc scoși din găleata cu untură, și ouă ochiuri. Alături, pe o farfurie, un pachet de unt și o bucată mare de brânză. Lângă toate, un castron plin cu salată verde. Mirosea bine, iar aburii ce se ridicaseră de pe masă, parcă îmi desfundaseră plămâni.

– Ar fi trebuit și un borcan cu smântână! – s-a scuzat Maria.

– E, lasă, lasă, mamă, avem și fasolică... Uite, că de data asta, dacă mănâncă și ea, am să vreau și eu.

Din nou am roșit.

– Alexandrei o să-i placă, și nu va face mof-turi ca voi...

Fără să știu cum se folosea măcăleț, am întins o bucată din ea pe o felie de pâine, ca pe marmelada ce o primeam la orfelinat, dimineața. Am gustat, însă nu mi s-a părut a fi deloc bună.

Emi, care încă nu își luase ochii de pe mine, a început să râdă. Maria l-a observat.

– Mă băiet, dacă nu îți bagi mințile în cap, te plesnesc! Masa e sfântă! Să ne bucurăm că avem ce pune pe ea, și să-i mulțumim lui Dumnezeu. Nu-ți place, înseamnă că nu ți-e foame. Lasă-i pe alții!

– Lasă-l, mamă, – a intervenit Roxana – se mai amuză și el! La drept vorbind, și pe mine mă umflă râsul! Tu nu vezi? Parcă e căzută din cer!

Abia atunci Maria s-a uitat înduioșată la mine.

– E, și? Ce e, mă, de râs? Ia vedeți voi, că întorc foaia! – și-a dojenit ea copiii. – Nu știe! Și dacă nu știe, de ce nu o învățați? Alexandra, mamă, mămliguta se mănâncă cu jumări, cu ouă sau brânzică și unt! Să te servesc eu?

Am dat din cap afirmativ, și am așteptat. Priveam pe toți cei de la masă, în încercarea de a nu mai face vreo gafă. Foloseau furculița. Eu mâncasem toată viața cu lingura sau cu degetele. Aproape că îmi era teamă să pun mâna pe ea. Totuși, am îndrăznit și, în cele din urmă, m-am descurcat. La sfârșit, Maria a adus un borcan cu dulceață și o farfurie plină cu foi de clătite. Niciodată nu rezistasem dulciurilor. După masă, aș fi vrut să mă întind undeva, pe un pat, însă nu cunoșteam rânduiala casei. Maria a intuit și m-a dus într-o cameră.

– Poți să stai aici, sau să te joci cu ei! Nu sunt copii răi, dar... uite așa îi mai apucă uneori! Tu să nu îi bagi în seamă!

Faptul că puteam să am un gram de liniște, a fost un fel de a-mi trage sufletul ca după un cros cu noaptea în cap, în jurul orfelinatului, când ne pedepsea pedagogul. M-am întins cu fața în sus. Priveam tavanul și rememoram, fără să vreau, clipele anterioare. Dintr-o dată mi-am dat seama că nici Lisandru și nici Maria nu stătuseră cu noi la masă. M-am întrebat de ce? De undeva, parcă

spart în peretele casei, am auzit sunetul clopotului. Am tresărit și mi-am pus aceeași întrebare. Când, genele mi s-au făcut de plumb. Cearceaful ce învelea patul, și fețele de pernă miroseau frumos, a curat și proaspăt. Aieva, abia am auzit-o pe Maria:

– Hai, omule, așează-te și tu! A rămas și pentru noi! Eu... aproape că m-am săturat privind la copiii ăștia. Mă uit la Alexandra și mi se umple sufletul de... Cum să-ți spun, Doamne?!

*
* *

M-am trezit târziu. Când am deschis ochii, pentru o clipă, m-am speriat. Nu recunoșteam locul. Încetul cu încetul, mi-am amintit de Maria, de soțul ei și de copiii lor. Privirile lui Emi rămăseseră parcă lipite de mine. Nu le înțelegeam. Păreau a fi mai mult decât iscoditoare. Totuși, dincolo de albastrul lor, se simțea o ușoară înțelegere și afecțiune pentru ce-l înconjura. Roxana, deși feminină prin înfățișare, avea un ceva care m-a pus pe gânduri. Privirea îi era oarecum șireată, iar glasul, deși blând, ascundea venin. Atunci, la prima noastră întâlnire, nu mi-a plăcut niciunul. O perioadă de timp am evitat să mă întorc în familia Mariei. Cred că nu mă simțeam în largul meu.

*

* *

Câțiva ani mai târziu, viața, în orfelinat, devenise ceva obișnuit. Eram de-acum, imună la aproape oricare din țipetele celor din jur. Singura perioadă din timpul zilei când tresăream era dimineața, la înviorare. Atunci, când încă nu se întrezăreau zorii zilei, ne scotea Foltea, pedagogul, fie pe platoul înconjurat de clădirile tainice și ponosite de timp, fie pe culoarele pe care plutea un miros specific de mucegai în plină floare. Glasul lui mă înspăimânta, chiar dacă, de fiecare dată, aveam grijă să am mâinile curate și mai ales unghiile tăiate scurt. Cu toate acestea, îmi era teamă de el. Ori de câte ori era prin preajma mea, nu clinteam. În fața lui, eram vulnerabilă. Nouă, fetelor, deși mari, încă nu ne dăduseră chiloței și, de câte ori se apropia el de mine, mă simțeam parcă dezvelită. Chestiunea asta mă dispera.

Într-una din zile, o așteptam pe Maria. A venit, ca de obicei, cu câțiva biscuiți, o bucată de margarină și circa o lingură de marmeladă. Era un fel de supliment zilnic de speranță. Cred și acum că porția aceea, doar aceea mă ținea în viață! Îmi dădea sentimentul că Maria era prin preajmă, ca un înger.

– Ce mai faci? – am întrebat-o doar pentru a intra cu ea în vorbă.

– Ce să fac, mamă, uite, la serviciu, când cu una, când cu alta...

– Păi, cum să-ți spun... – m-am intimidat cu gândul la faptul că voiam să-i cer o pereche de chiloți.

– ...Că doar nu ți-o fi rușine de mine!

– Păi... – m-am bâlbâit din nou – Vreau să-mi spăl și eu cămașa asta, am murdărit-o aici, la mâneacă, și... – am evitat, în cele din urmă.

– Doar atât?! – Hai, că o spăl eu.

– Nu! Nu se poate!

– De ce, mamă?! Nu ești tu fata mea?!

– ...De aia, că doar pe asta o am, și mi-au crescut sânșorii. Mi-e rușine!

– Au, sărăcuța de tine! Lasă, că o să-ți aduc eu ceva de schimb mâine și, după aceea, s-o tot speli!

– Bine! ...Parcă ai zis că eu sunt... fata ta?

– Da!

– Ei, dacă da, atunci, de astăzi, am să îți zic maică. E bine?

– Mânca-i-aș ochșorii ei de frumoasă! Așa să-mi zici! Sau, Maria! – mi-a șoptit ea, înlăcrimată.

Ne-am despărțit, fără a conștientiza atunci mai nimic din semantica promisiunii. Era una copilărească, spontan spusă în limbajul minții mele. Probabil că, în subconștient, îmi doream doar ca cineva să-mi fie mamă și să mă scoată din lagărul acela cu iz de putregai la tot pasul. Și totuși, chiar dacă nu mi-am impus, de câte ori o întâlneam pe Maria, nu ezitam să o strig, iar ea să mă îmbrățișeze.

Din ziua aceea, cam toate s-au schimbat pentru mine. În primul rând, săptămânal, plecam cu ea acasă. Devenisem, într-un anume fel, un alt membru al familiei. Copiii Mariei crescuseră, și mă primeau cu blândețe. Doar Roxana mă privea uneori pieziș, dar nu o luam în seamă. Odată cu ei, m-am înălțat și eu. Eram parcă alții. De fiecare dată, mai ales Emi îmi povestea tot felul de lucruri.

– Alexandra, parcă totul e cu susul în jos. Dorința asta de uniformizare a luat forma demenței. Vine Iliescu, ăla de matematică, parcă ți-am mai zis de el, trânteste catalogul și... Ia să vedem cine s-a tuns, cine nu s-a tuns?... Una, două, cap de lemn! Nu contează dacă știi sau nu carte, important e să fii ras până în creștetul capului. Să ți se vadă pielea, de parcă pe acolo ar respira creierul. Nu vrei? Ei bine, îți arde un trei și-ți mai dă și câteva palme. La ora viitoare, din nou... Vrei, nu vrei, bea Grigore agheasmă!

– Atunci, ce să mai zic de noi?! Pe mine m-a ferit Dumnezeu! Nici nu le-am dat ocazia. În general, îmi văd de tristețea mea...

– Tristețea? – Dar, de ce ești tu tristă, Alexandra?

– E, de ce?! De când mă știu, am sentimentul că în mine se întinde o noapte, un întuneric prin care tot bântui. Rareori, se întrezăresc zorii! Sau poate e doar o iluzie! Nici eu nu mai știu! Trăiesc așa, de azi pe mâine, cu gândul că într-o zi... Uneori, îi vreau cu disperarea cu care spuneai tu că

îți dorești să te iubească o fată. Vezi, pe mine nu m-a iubit nimeni, niciodată. Poate doar mama, atunci în primele zile de viață. Și-a dat seama că, lângă ea, am să mor. Uneori, mă consolez cu chestiunea asta, însă lumină în sufletul meu nu se face... Voi aveți o casă, eu nu! Tu poate știi ce vei face mâine, eu... Dacă îi vine, ce știu eu cui, pe chelie, te ia și dusă ai fost! Nimeni nu mai știe nimic! Ți s-a pierdut urma! Am auzit că sunt cu sutele dintre cei ca noi prin Bărăgan! Se face agricultură intensivă, și de oase frânte, sigur e nevoie! Băieții ajung în fundul pământului, la mină. Mor și-i lasă acolo! Doar aruncă pământ peste ei. Așa e când ești al nimănui! Ai auzit de cimitirul orfelinatului cutare sau cutare? Nu! Pentru noi nu există decât prezentul imediat, ăla trăit acum și aici. Și doar ca forță de muncă sau nimic! Cine-ar avea nevoie de trecutul nostru? Iar de viitor?!... Am sentimentul că bâjbâi printr-un azil de noapte. Ai idee ce e ăla?

– Un azil de noapte?!... Nu, dar tu?

– Nici eu. Dar, uite, mi-a venit așa ideea.

– Atunci?... Alexandra, ce rost are? Tu ești aici, cu noi... De ce?...

– Chiar, de ce?

„De ce ?“ – m-am întrebat și în gândurile mele aruncate parcă în fundul unei fântâni părăsite. În jurul nostru, se făcuse liniște. Mi-o aduc aminte și acum. Doar frunzele unui castan din grădina vecinului foșneau șoptitor. Stăteam pe

pridvorul casei. Mi-aș fi dorit să bată atunci clopotul bisericii și să se facă țândări văzduhul. Nu s-a întâmplat nimic. Am suspinat ușor, ca o adiere de vânt. Emi și-a întins mâna până aproape de a mea, apoi s-a oprit. Nu a îndrăznit să-mi apuce degetele.

– Ți-ar plăcea să te plimbi cu mine, să te duc în parc sau la cinematograful?

Am dat afirmativ din cap.

„Dar ce-o să spună lumea? – m-am întrebat din nou. Ne putem întâlni cu unul sau altul dintre colegii lui“ „Unde-o fi găsit-o și pe jerpelita asta?“ „Eu, ce am pe mine, și-atât!“

*

* *

În ziua aceea, a unui sfârșit de primăvară, am rămas cu Emi alături până spre seară. Atunci m-a luat totuși de mână și soarele, ascuns după turla bisericii, ne privit complice. Contextual, mai uitasem de tristețe.

– Mă, Emile, mamă, soră-ta asta nu mai veni acasă? Unde este?

– Ce știi eu, o fi venit, o fi plecat?! Ea tot umblă. O aduce unul, o ia altul, până și-o găsi nașul! Îi rupe careva, într-o zi, dinții, și atunci o să vadă ea pe dracu!

...Și bine i-ar face! Să se mai potolească... Doamne, iartă-mă! Seamănă cu... Dumnezeu știe,

cu cine! Socru-meu dădea rar pe-acasă și după ce se însurase. Asta e leită lui! Și ochii îi are de la el!

Atunci, ca din senin, mi-a venit în minte convorbirea telefonică ce-o avusese Roxana cu un bărbat. Trăsesem, fără să vreau, cu urechea:

„– Ce faci, suflețel? /– .../ – ...Oo, dragul de ell/ ... Și mie mi-e dor de tine!/ – .../ Sigur nu sunt acasă?/ – .../ Au, ce bine, văd cum fac și, în noaptea asta, a ta sunt!.../ – .../ Și eu te sărut dulce!“

– Da’, voi ce faceți? – mi-a întrerupt Maria amintirile.

– Stăm, nu vezi? Mai vorbim de una, de alta, că altceva... Știi?... – I-a răspuns Emi.

– Ce?

– A, mai nimic! Vino, am un secret! Alexandra, tu să mă ierți puțin!

Emi a tras-o pe Maria câțiva pași mai departe și i-a șoptit ceva la ureche. Nu a fost greu să intuiesc, însă m-am rușinat toată. Câteva minute mai târziu, eram îmbrăcată altfel, cu haine noi, și arătam cumva deosebit. Doar pantofii cu care nu eram încă obișnuită, păreau mai vechi.

– Mai potrivite ar fi fost niște sândăluțe! O să luăm unele noi, dacă dă Dumnezeu, săptămâna viitoare! – mi-a zis Maria, privindu-mă. Să le porți cu plăcere și să fii sănătoasă! Voiam să ți le dau de ziua ta, însă am încurcat ițele. Nu știu de ce credeam eu că tu ești făcută vara.

– Și când sunt, știi?

– Dacă actele or fi bune, pe tine chiar că te-a adus barza, s-au te-o fi scos vreun ghiocel de sub zăpadă. Prea semeni a primăvară!

– Înseamnă că... Mă gândeam eu! Dar, în ce dată?

– E, nu e așa de important! Bine că ești, și ai grijă să fii! Emile, mamă, mergeți și voi la cinematograful, că e aici aproape! Să vadă și fata un film! Eu o să mă duc să-mi țin un rând pentru mâine dimineață în hala cu carne. E sâmbătă, și musai să bage ceva! Poate apuc vreo bucată să vă fac o ciorbă, că m-am săturat eu de verzituri, dar voi?! ... S-au dus vremurile bune! – a mai zis Maria ca pentru ea, apoi ne-a lăsat din nou singuri.

Emi nu își putea lua ochii de pe mine.

– Arăți ca o prințesă din poveștile cu Feți-Frumoși și Ilene Cosânzene!

– Ei, și tu! Nu vezi că sunt numai osul și pielea? De unde cărniță pe mine? Dintr-o felie de pâine și o lingură de marmeladă? Vouă, băieților, vă plac ălea mai senzuale, mai cu... funduleț și...

– De unde știi?

– Zic și eu, zic! – i-am răspuns, totuși emoționată, în timp ce mă aranjam și mă admiram în geamul de la fereastra casei, atunci, pe post de oglindă. – Ia spune, îți plac? Spune-mi dacă îți plac? – am îndrăznit pe neașteptate, aranjându-mi mătăniile, când mai jos, când mai sus, într-un anume loc pe brațe. Hai, îmi spui?

Nu mi-a răspuns, însă mă privea profund, atât de profund, în albastrul ochilor, încât eu am început să mă simt mică, din ce în ce mai mică, până când am devenit un fel de găză ce își aștepta fie sfârșitul, fie zborul. Dintr-o dată, însă mi-a trecut prin minte că într-o zi am să mor și că ziua aceea nu ar fi undeva departe. Am scos unul din șireagurile de mărgele de la mână și i le-am întins.

– Să le păstrezi tu! Când n-am să mai fiu, o să-ți aducă aminte de mine!

– Alexandra! Tu ești frumoasă când râzi, când ești plină de viață... Moartea nu e pentru tine, decât peste vreo sută de ani! În plus, mi-ai promis!...

– Am promis, așa e, dar... La orfelinat, moare aproape zilnic câte unul. Tot timpul mă gândesc că mâine n-am să mă mai trezesc nici eu. Și, dacă n-am să mă mai scol, știi ce vreau? Să-mi faceți și mie un coșciug și să mă înmormântați în cimitirul vostru! Să-mi puneți și o cruce pe care să scrieți mare: Alexandra... Alexandra și atât!

– Pui mic, mă superi!

*

* *

Am tremurat toată când am intrat pentru prima dată într-o sală de cinematograf. Era atât de mare și avea atâtea scaune, încât nu m-am putut abține, și am întrebat:

– O să vină multă lume?

– Mda, o să vină... eu știu?! Filmul se zice că ar fi bun... – s-a bâlbâit el tot căutând cu privirea rândurile și locurile pe care urma să ne așezăm.

În cele din urmă, le-am găsit.

– Ia loc, te rog! – mi-a zis în timp ce a arătat cu mâna scaunul.

– Stau, dar cum? Că ăsta văd că nu are loc de stat!

Emi a pliat partea de jos a scaunului, iar eu m-am făcut roșie ca purpura. Aș fi vrut să fug din acel loc. Mi se părea că toată lumea din juru-mi auzise cele spuse și râdea de mine. În cele din urmă, m-am așezat. Emi îmi era alături. La un moment dat, a vrut să-mi mângâie din nou mâna. M-am ferit. Încă mai aveam senzația că suntem priviți, și că un fel de ridicol al meu l-ar putea pune și pe el într-o postură proastă.

„Of, cine m-o fi pus să vreau?! Nu puteam eu să-mi văd de treabă?!“

Încet-încet, s-a întunecat în sală. Îmi era deja teamă. Tot timpul, întunericul mi-a dat o stare de labilitate, de nesiguranță. Încolțită, am căutat, de data aceasta, cu înfrigurare, mâna lui Emi și am strâns-o tare. Am rămas apoi așa cufundată în acel fotoliu. Dintr-o dată, jurnalul: „Partidul Comunist sub conducerea tovarășului...“ Auzeam zilnic chestiuni din acelea și la orfelinat. N-am înțeles niciodată mare lucru. După aceea, filmul, o poveste: *Calvarul unei femei*. De fata unui meș-

teșugar, de pe lângă curtea unui castel medieval, frumoasă foc, se îndrăgostește unul din prințșorii aceluși domeniu. Frații lui, niște bestii cu chip de om, sub pretextul că le pătează albastrul sângelui, nu o vor în familie, și pace! Biata copilă însă îl iubea atât de mult și îl făcuse atât de fericit pe cel care o ceruse de nevestă, încât trezește o furtună de ură împotriva sa. Când prințșorul îi pleacă la război, pentru ea începe calvarul. Frații rămași la curte hotărăsc să o ucidă. Dar pentru că nu au curajul, o închid într-unul din turnurile castelului, bântuit de fantome. Aici, frântă în ea și înfometată, începe să țipe. Strigătele ei zguduie inimile întregului ținut, dar și pe cea a celui cu care, odată întors de pe câmpul de luptă, ar fi trebuit să trăiască fericită. Doamne, cât m-am bucurat când a salvat-o și au rămas alături până la adânci bătrâneți! La ieșirea din sală, l-am privit pe Emi. Avea o lacrimă agățată de geana stângă.

*
* *

Se înserase bine, când ne întorceam spre casă. Emi și-a amintit de Maria.

– Nu vrei să mai facem câțiva pași? E plăcut afară, nici frig, nici cald... Hala este undeva pe aproape. Vedem dacă e și mama acolo, iar după aceea...

Ideea mi-a surâs din nou. Aproape toate propunerile lui Emi mă incitau. Am acceptat și am pășit pe caldarâmul pietruit, alături, privind peste tot în juru-mi. Nu mai știam ce să cred. Mi se părea că orfelinatul venise după mine, și că se așezase parcă oriunde. Nu mai vedeam ca altă dată mari diferențe între ce era în spatele zidurilor și ce era dincoace de ele. Doar în casa Mariei nu simțisem încă o sărăcie lucie. În rest, vitrinele goale! Goale, goale!

– Ce o să se întâmple cu spațiile astea? Presupun că au fost aici magazine cu mărfuri, cu de toate... – l-am întrebat pe Emi, cu strângere de inimă.

– Nu prea știi! Unii spun că s-ar transforma în cantine. ...Că lumea trebuie să mănânce rațional, sănătos! Și mai ales, toți la fel! ...Abia aștept să termin liceul ăsta, acum, în vară, să-mi dau bacul și văd în ce parte o iau! Și colegii mei zic la fel. Toți s-au cam săturat. Până și pe tata, iar ăsta a fost, pe vremuri, activist la partid, îl aud uneori, noaptea, când nu are somn: „Mărie, una am crezut, și alta au făcut ăștia! Îmi crapă obrazul că i-am ajutat și eu! Da' nu mai e mult!“

– Și tu ce crezi?

– Mai nimic! Sau asta vreau. Tata mi-a zis să nu mă amestec în tărațe, că mă mănâncă porcii. ...Și să nu repet greșelile lui. Nu schimb eu lumea. Dar nici nu sunt obligat să trăiesc în ea.

– Și... unde ai să pleci?

– Pui mic, greu de spus. ...Uite, unde am să văd cu ochii! În lumea largă!

– Tu vorbești serios? ...Am să fug de la orfelinat și am să merg cu tine. Mă iei? Hai spune-mi, mă iei?

*
* *

A evitat să-mi răspundă și de data aceea. Avea o abilitate ciudată.

– Nu mai zici nimic? – am insistat.

– Nu e nici locul și nici momentul – a răspuns, într-un târziu, când ne-am apropiat de oamenii așezați la rând. Mama lui era și ea printre ei. Am salutat mulțimea, apoi am înlocuit-o pe Maria.

Faptul că am rămas împreună cu Emi sub cerul plin de stele, din nou m-a bucurat. Era o primă experiență de acest fel. Niciodată nu mai fusesem liberă, alături de un băiat, noaptea. În plus, omul ăsta avea ceva aparte care mă făcea să mă țin după el. Uneori, îmi venea să-l omor pentru că mă pune pe jar și mă lăsa acolo, alteori mă atrăgea ca bărbat, chiar dacă era copilul Mariei și trebuia să-l consider un fel de frate mai mare. Cu toate acestea, după miezul nopții, când răcoarea începuse să strângă, m-am lăsat luată în brațe și încălzită la pieptul său.

– Oo, că nu mă ia moartea! Rândul! Unde e, mă taică, rândul? – a întrebat un bătrânel amețit, parcă alungat de acasă.

– Da' ce, tataie, te îmbrânci baba din pat? – a întrebat o femeie căreia nu-i tăcuse gura o clipă.

– Ai?

– Baba, baba?

– E, da, da! Ce e?

– Te-a gonit?

– Of, că nu prea aud?!

– Baba, bă, baba!...

– E, da, da! Dacă apuca s-audă cucu, poate muream eu!

– Carevasăzică... a murit?

– Of, că nu mă ia moartea!

– Moartea, moartea, bă, te caută pe-acasă!

– S-o pomenesc săptămâna viitoare...

– Unde dai și unde crapă!

– Da, da, de șase săptămâni!

– Vai de mamă de om!

– ...Că n-a apucat nici să se răcească... și gata, pomană!

– Bă, tataie, copii n-ai?

– Dacă apuc niște oase, să-i fac o strachină de ciorbă, și...

– Și colivă, bă!

– E, ce să fie! N-am, n-am de niciunele!

– Bă, colivă!

– E, da, fir-ar să fie, că nu prea aud, o strachină cu ciorbă!

– Bă, vine sfârșitul lumii! Țsta e viitorul luminos!

Odată cu venirea bătrânului, locul se animase, chiar dacă unii sforăiau rezemați de zidurile clădirii.

– Lasă-l, măi femeie, în pace! Nu vezi că ăsta e deja dus?! Îți prinzi mintea cu el, ce Dumnezeu! – a încercat să o domolească un bărbat din spatele nostru.

– Ho, că o să-l las! – i-a răspuns femeia, apoi a revenit – da' de ce să-l las, bă? Ai? Dumneata știi cine a fost ăsta?

– Moș Guriță, cine să fie?!

– Moș Guriță, da, așa e! Cine știe ale cui blesteme le-o trage?! De-aia nu-l iartă Dumnezeu! ...Că pe vremea când cu colectivizarea, nu-i mai ajungeai cu prăjina! Ziceau că o să împărătească lumea, și uite, na împărăție! Împărăția oaselor, fir-ar mama lor a dracu! Și de oase și de tot!

Ca din senin, o dubă a miliției a oprit chiar lângă noi. S-a făcut liniște. Emi m-a întrebat în șoaptă dacă am buletinul la mine. I-am răspuns că nu. Deși nu conștientizam motivul, am început să-mi fie teamă. Ca un făcut, unul dintre cei îmbrăcați în uniformă albastră, s-a îndreptat spre mine.

– Domnișoara e sora mea! Nu are actul de identitate la ea, dar, vă rog, poftiți pe-al meu! – le-a zis Emi înainte ca eu să spun ceva. Am înclinat din cap, în semn că el avea dreptate.

– Ne-au trimis ai noștri că poate o aduce ceva! De obicei duminica, știți dumneavoastră... – a continuat Emi.

– N-o să aducă, bă, nimic! Hai, toată lumea acasă!

– Domn' șef, hai, domne, cum toată lumea acasă?! Adică noi tremurăm aci de-aseară și acu', hai, gata, acasă! Păi mâine vin la miliție la dumneata cu copiii și ți-i las acolo. Să fiu al dracu, dacă n-am să fac asta! – s-a împotrivit același care încercase să liniștească femeia.

– Șșt! Să nu ne dăm de gol! Lasă-i în pace! – mi-a șoptit Emi.

– Treaba voastră, stați! – a înmuiat-o milițianul – Numai să nu plângeți după somnul pierdut. Dar să nu aud o vorbă! Că se-aude!

– Nimeni nu a mai scos o șoaptă. Toți moțaiam. Târziu, și genele mele erau grele, grele!

*

* *

Spre dimineață, în loc să reapară Maria, a venit Lisandru. Era vizibil supărat.

– Bună dimineața! – a salutat el mai întâi mulțimea. – Mă copii, nu știu cum să vă zic: dacă tot ați stat toată noaptea, mai rămâneți și voi până luăm ce ne-o da! ...Că nu mai e mult, și după aceea o să tot dormiți! – ne-a rugat într-un anume fel.

– Hai, mă tată, ce Dumnezeu! – s-a arătat, nemulțumit, Emi, iar eu l-am strâns de mână pentru a fi de acord. – Dar, dacă zici... – a schimbat el vorba.

Am închis ochii în ideea de a-i înțelege starea lui Lisandru. „Ei, cine știe, s-o fi certat cu Maria! – m-am gândit mai întâi – numai să nu se fi certat din cauza mea?! Că altceva...”

– ’neța! Da ce e, mă Lisandre, cu tine aci? Te pomenești că te-or fi scos ăia din porție de la cantina partidului? – l-a luat în primire aceeași guralivă.

Lisandru a întors capul, a privit sec și a tăcut.

– ...Ai? Sau ți-o fi picat proptele!? Cum dracu, mă, că până mai ieri... Vezi, că e și moș Guriță! Dă-i și tu o mână de ajutor, că e de-al vostru! Poate se duce, Doamne iartă-mă, că altfel, viermii... Mânca-l-ar să-l mănânce!

– Măi femeie, eu zic să-ți vezi de-ale tale! ...Și nu te băga unde nu-ți fierbe oala! Înțeles?

– Da’ ce, mă, că nu mi-o fi frică de tine! Ori nu știe lumea cine ești?! Știe, prea știe!... De-aia, unii, când te văd, trec pe partea cealaltă a drumului. Ați adus ciuma! Fir-ar mama ei a dracu! Iar acum, împărăția oaselor! Stăm la rând să luăm câte un kil de căciulă.

Lisandru s-a uitat cu mânie la ea, gata, gata să o plesnească. A oftat din adâncul sufletului și ne-a tras și pe noi, copiii, undeva mai lateral. După el, toți din rând s-au mutat. Numai femeia a rămas singură.

– Mă fraților, asta mă bagă în pușcărie!

– Vezi-ți de treabă, tată! – l-a liniștit Emi – Toată noaptea a tot dat din gură! Ea vorbește, ea aude!

– S-o credeți voi! Cârțiță! Cine știe cine-o fi trimis-o? Zgârmă ici, incită colo, ș-apoi cu subsemnatul pe la ăia, la securitate.

– Dar, tu de unde știi, Lisandre, că doar nu ai cine știe ce carte? – l-a întrebat, tendențios, cel care se luase în gură cu milițianul – Asta o mânca acum o pâine de unde zici, tu ai mâncat-o mai de mult, sau cine știe?! Vai de mama noastră! Am ajuns până acolo încât nu mai poți să scoți o vorbă. Din doi, unul cu siguranță e omul securității!

– Nici tu n-ai mai multă minte, mă omule! Și unde nu e... nici Dumnezeu nu cere.

– Bă, nea Lisandre, la mine atâta cât e, dar e, la dumneata mira-m-aș să fi fost cândva! Poate, acum, ți-o mai fi venit mintea la cap că, uite, ai ajuns aici cu noi, altfel...

– Măi fraților, eu zic să ne vedem fiecare de-ale noastre, că nici sfinții nu mai pot aduce trecutul în prezent!

– Și nici mortul nu se mai întoarce de la groapă! – l-a completat un alt cetățean mai prin preajmă.

– Așa, vezi? Tocmai de-aia, stai să cadă șandramaua asta și vom vedea!

– Emi, tu înțelegi ceva? – am întrebat eu nedumerită.

– Șșt! Nu te băga! Tu nu vezi? Lumea este așa cum este...

– Mda! – am aprobat eu cu aceeași nedumerire. Dar în lume suntem și noi, nu?

– Ei, și cu tine! Astea sunt treburile lor! Noi...

– Noi?

– Da, noi o să le-avem pe-ale noastre!

*

* *

Cu câteva minute înaintea orei șase, negustorii au deschis porțile halei. Oamenii s-au năpustit către punctele de vânzare. Acolo, nimic, nici măcar oase. Dintr-o dată Lisandru s-a schimbat la față.

– Nici măcar o slănină, ceva, nimic?

– Dacă aduceau, noi vindeam că, de-aia venim la slujbă! – a răspuns pe un ton arrogant, vânzătorul.

– Și nici nu o să aducă?

– Din câte ne-au spus, nu!

– Cum, domnule, stă lumea asta de aseară, și... Dumneata să fi în locul lor, ce ai face?

Măcelarul a ridicat din umeri.

– Mare comedia dracu!

– Mare! Dar asta e!

Se luminase bine când încă mai stăteam înghesuți unul în altul, la rând, în ideea de a cumpăra câteva kilograme de carne.

– Bă nene, o să vină ceva sau nu? Și-a ieșit din minți cel care îl înfruntase și pe milițian și pe tata.
– Spune, să știm, ce facem?!

– Moș Guriță, ai dat de dracu! Rabzi dumneata, dar ce-o răbda baba?! – l-a luat în răspăr, din nou, guraliva pe bătrân. Ehe, aici, o mai scalzi cu un dragavei, cu o urzică, pe lumea ailaltă... Dar las' că așa ne trebuie!

*

* *

Când soarele ridicase deja roua din iarba prăfuită, Lisandru, strângând din dinți, s-a hotărât să mergem. Era cătrănit în adevăratul sens al cuvântului, dar nu a mai scos o vorbă până acasă. Am intrat în curte. Maria ne-a întâmpinat. Părea îngrijorată.

– N-ați apucat nimic?

– Nu, că n-am avut de unde! N-au adus nimic!
– a răspuns Emi.

– Mărie, până la urmă, a venit fata aia, sau nu?!

Nici eu, nici Emi nu înțelegeam nimic. Priveam unul la celălalt, fără a mai scoate o vorbă.

– Voi culcați-vă! – ne-a îndemnat el – Noi mai avem câteva treburi și... Zii, femeie, sau ți-a pierit glasul?!

Speriată, am intrat în camera în care dormeam și eu și Roxana. Așternuturile erau neclintite. „Să știi că nebuna o fi fugit cu vreunul?! – mi-a trecut

un gând ca un fulger prin minte. Da, de-asta e supărat el!“ – mi-am zis, amintindu-mi din nou de convorbirea telefonică a Roxanei.

– Măi femeie, a venit sau nu? – l-am auzit pe Lisandru pe un ton aspru

– Nu! Și dacă nu, de unde s-o iau?! Ochii i-au văzut, ochii i-au sărit!

– Da?! La mine în curte să n-o mai prind, că o fac bucăți! De curve și de putori n-am nevoie! Să n-o mai văd, că o ia mama dracu! – l-am auzit din nou pe Lisandru, în timp ce a lovit cu pumnul în unul din stâlpii casei. ...Și de vină ești numai tu! Tu i-ai dat mână liberă! „Las-o, omule, că e și ea fată mare!“ Fată mare?! M-a făcut de râsul lumii! Una, două, ia-o, dacă ai de unde! Și tu, „Las-o, Lisandre!“ Las-o! Și am lăsat-o! Da’ într-o zi, o să vă las eu pe toți și-o să mă duc, că mi-ați mâncat zilele!

*
* *

Chiar dacă atmosfera în casa celor doi nu era una tocmai bună, Maria ne-a pus totuși masa, am mâncat, însă niciunul nu a mai scos o vorbă. După aceea, și eu și Emi, fiecare în câte o cameră, ne-am culcat. Ne-am trezit în după-amiaza acelei zile însorite, dar, pentru noi, tristă.

Și Maria și Lisandru, în sufletele lor mai sperau ca Roxana să nu-i fi făcut de rușine în lume. Și asta în primul rând pentru că abia atunci

avea să termine primele zece clase de școală. Spre sfârșitul zilei, a sunat telefonul. Era pus pe un scaun în holul ce despărțea camera mea de celelalte. A ridicat receptorul Maria.

– Alo! Alo!...

Tăcere! Semnalul a fost întrerupt. Ceva timp mai târziu, a sunat din nou. Maria a ridicat iarăși.

– Alo! Alooo! Alo, mă Roxana, mamă! Dacă tu ești, vorbește! ...Sau vino acasă! Vino, că nu îți ia nimeni gâtul!

Femeia a vorbit de una singură. La capătul firului, nici măcar o șoptă! Am auzit-o oftând. Mi-a părut rău și m-am ridicat din pat. Nu am putut însă nici măcar o clipă să mă apropiu de ea. O simțeam crispată și hăituită de amenințările lui Lisandru. În cele din urmă, am privit pe fereastră. În spatele casei, pe pervazul de dincolo de geam, un pițigoi țopăia ciugulind din când în când tenuciala casei. Am rămas acolo neclintită. Mă încânta agilitatea lui și faptul că parcă mă privea. Apoi, a zburat. Pentru o clipă, am crezut că mi s-a oprit inima. Am auzit un zgomot și m-am repezit spre hol. Maria căzuse lângă telefon.

După ce am frecat-o toți cu oțet și am stropit-o cu apă, femeia și-a revenit. Am chemat totuși salvarea. Când a sosit, vecinii s-au adunat la poartă. Toți se întrebau ce s-a întâmplat și șușoteau. Echipajul a intrat în curte. Doctorița, o femeie tânără, a ascultat-o la inimă, a stat de vorbă cu ea și i-a măsurat pulsul.

– Maria și mai cum? – a întrebat asistenta ce însoțea echipajul salvării.

– Tudor Maria! – a răspuns Lisandru speriat.

– Pentru siguranța noastră, mai bine să mergem la spital! Facem niște analize și, dacă totul e bine, mâine sunteți din nou acasă. Vă rog să îi aduceți niște haine!

În scurt timp, au plecat. Lisandru și-a însoțit nevasta la spital. Emi și cu mine am rămas singuri.

– Cum să îți spun... – am încercat să intru în vorbă cu el – ar fi bine să mă duc la mine la orfelinat. Îmi pare rău că s-a întâmplat așa, dar ce pot face? Nu vreau să deranjez!

– Nu se poate! Of, numai smintita asta de Roxana! O să-i bage în pământ! Luau-ar..., Doamne, iartă-mă! Și de când le spun: mă, asta e drac curat!

– Eu înțeleg, dar... singură cu tine, la noapte, nu rămân! Mai bine plec acum!

– Pui mic! Mă superi! Nu îți face nimeni nimic! N-am zis eu în noaptea trecută, milițianului, că tu ești sora mea?!

– Ba da, dar... Cu tine, mi-e și rușine, mi-e și frică! Ce-o să zică lumea? „A lui Lisandru a rămas cu fata aia, vai de mama ei!“ Iar eu, mamă... de unde? În plus, dacă aud cei de la orfelinat, cine știe ce mai pățesc?!

– Nu, nu pleca, te rog eu, nu pleca! O să se întoarcă! Ai să vezi, o să vină și unul și altul! Până

atunci, mai bine, hai să hrănim porcul și păsările, că acum se întunecă!

Nu am apucat să mai zic ceva, pentru că, în curte, a intrat Roxana.

– Unde umbli zăpăcita dracu!? Tu ști că mama e la spital, din cauza ta?

– Ca să vezi?! I s-o fi făcut rău de dorul meu?! Uite, de-aia nu mai pot eu! – l-a repezit ea, apoi a intrat într-una din camere. A zăbovit câteva minute și a ieșit de acolo, altfel îmbrăcată.

– Nebuno! Te plesnesc, de te ia... Tu nu înțelegi că mama e la spital?!

– Și dacă e, ce? Ce să vă fac eu? Mă duc cu Alina la bal!

– La bal?! Of, nemernico, tu n-ai gram de suflet în tine! Noaptea trecută unde ai fost?

– La bal, că n-o să stau ca tine, în pat, după sobă!

– Du-te, duce-te-ai învârtindu-te, dar vii tu acasă!

– E, ca să vezi?! O să vin sau n-o să vin, și să vedem, crăpați?

*

* *

Spre miezul nopții, eu și Emi eram tot singuri. Nici Lisandru nu mai ajunsese, și ne îngrijora parcă mai mult soarta Mariei.

– Doamne, mi-e frică, de ce nu mai vine niciunul?

– Un strop de răbdare și gata! Unul dintre ei tot trebuie să ajungă! Dacă ar veni nesimțita asta întâi, poate s-ar mai liniști lucrurile! – a amintit, jenat, Emi de sora-sa.

– Nu, eu aș vrea să vină ei! Să nu fi pățit Maria ceva! Cine mai are grijă de mine acolo, la orfelinat? Rămân iarăși singură, singură! Și e atâta disperare în mine, încât alta parcă nu mai are loc! Tu nu ai de unde să știi ce înseamnă asta!

– Alexandra, pui mic și scump, Maria o să se întoarcă și noi vom fi tot timpul împreună. Nu ești tu sora mea? – mi-a reamintit el.

L-am privit în ochi, apoi am plecat privirea. Un soi de căldură sufletească m-a învăluit ca pe un prunc scos din cada cu apă caldută. Mi s-a făcut somn.

Uite, eu aș vrea să mă culc, și... Ce facem?

– Ți-e somn? Mergi în cameră! Eu mai rămân, trebuie să apară careva, altfel chiar e de rău!

Ne-am despărțit. Peste câteva clipe, am ațipit ghemuită sub așternuturile veșnic mirosind a proaspăt și curat. M-am trezit dimineața următoare devreme. În pat, lângă mine, Roxana! Avea un miros ciudat. Nu am simțit-o când a venit. M-am ridicat încet și am privit pe fereastră. Lisandru era deja prin curte. Atunci m-am liniștit.

„Trebuie să fie și Maria!“ – m-am încurajat eu. „E suflet bun, iar Dumnezeu ar fi nedrept dacă...“

În vârful picioarelor, m-am dus până lângă camera ei. Am deschis ușor ușa și am căutat-o cu privirea. Nu era. „Doamne, ce mă fac?!“ – am tresărit înspăimântată, fără să simt când a ajuns, în spatele meu, Lisandru. M-a mângâiat părintește.

Am să te duc eu la orfelinat! Maria e bine, dar tot mai trebuie să facă niște analize. Peste câteva zile, va fi din nou cu tine! – a încercat el să mă liniștească. – Mi-a zis să-ți pregătesc un pachetel cu mâncare și, uite-l! Când ești gata, o să plecăm. Trebuie să ajung și la serviciu!

*

* *

Încă de la intrarea pe poartă, în hăinuțele noi, primite de la Maria, am atras atenția celor care m-au văzut. Unii m-au admirat, alții...

– Ce-o mai fi vrând și Maria cu fata asta?

– E frumoasă, dă-o încolo! O vezi?! Dacă zi de zi ar fi îngrijită și îmbrăcată cum trebuie, ar suci mințile unui cartier, cât ai clipi! O vrea să o facă vreo noră, mai știi?

– Păi cum, să o ia așa în pielea goală?

– Zestrea, în ziua de astăzi, nu mai e ca pe vremea noastră, cu pogoanele! Pământul s-a dus dracului, l-au luat ăștia! Acum, e-n acord global! Oase frânte! Fir-ar el al dracu de global! Nu-mi vine să mai dau pe-acasă! N-apuc să intru în curte și: „Of, mumă, bine că ai venit! ...Că nu mai pot! Măcar până la prânz, câteva rânduri!“

– Lasă tu globalul! Că de ăsta suntem toți sătui! Cum rămâne cu ...

– Da ce, dragă, Maria o fi din vreun neam de mitropoliți?! E și ea ca toți ceilalți! Fata asta o avea și ea vreun Dumnezeu! Poate asta i-o fi soarta!

– Ei, și cu tine, soarta e cum și-o face omul! Iar ăștia, de-aici, mira-m-aș să aibă vreuna!

– Eu cred că ea are! De când lucrez, una mai respectoasă, nici că a fost! Și cuminte și frumoasă... Asta știe ce înseamnă necazul! Știe să și rabde..., știe cam de toate. E o comoară pentru unul care vrea să-și facă o familie și-o casă. Nu le vezi pe ălea din oraș? Fustița de-o palmă și fâța, fâța! Mâine, poimâine o să umble în curul gol. Cu ochii numai după... ce să o mai dăm la deal, la vale! Alea bune or fi? Azi se mărită și peste un an își împart cratițele prin sălile tribunalelor. Și asta n-ar fi mare lucru, dar le rămân copiii pe drumuri, și uite-i aici! Vai de mama lor!

Am tras cu urechea la tot. Discuția m-a amețit. Nici nu m-a bucurat, pentru că nu știam să mă bucur, dar nici nu m-a întristat. Am surâs totuși la ideea de a fi nora Mariei. Emi, când plecasem eu, încă mai dormea. Mi-aș fi dorit să intru la el și să-l sărut pentru zilele acelea petrecute alături. Nu mă pricepeam și nici nu am îndrăznit. Oricum, îmi era dor de el și parcă îi simțeam lipsă mâna caldă.

În drum spre dormitor, m-am întâlnit cu Foltea. De cum l-am zărit, am simțit un clocot în piept. Parcă îmi gâlgâia sângele în gât și un nod înțepenit tot acolo, m-a sugrumat.

– Umbli, domnișoară, umbli!

– Să-mi fie cu iertare, tovarășul pedagog, am plecat cu bilet de voie, împreună cu Maria. Maica Maria! – am insistat.

– Ca să vezi?! Maica Maria?! Unde te crezi, mă fată, la școala de maici? Sau la vreo mănăstire?! Trezește-te! Aici, orfelinatul de copii! Ai de gură cască din tot felul de vântură lume! Nimic mai mult!

– Știți, dar nu am făcut nimic rău!

– Nu?! Ei, bine, dacă zici tu nu, nu să fie! – mi-a zis el în timp ce mi-a pus mâna pe după mijloc și m-a privit în ochi insistent.

Am vrut să mă feresc, însă m-a strâns și m-a tras spre el.

– Vă rog, să... Vă rog, să-mi dați drumul! – am insistat, motivând că vreau să ajung repede la un WC.

În cele din urmă, am fugit. Ceva, ca o ceață, mi-a întunecat privirile și mi-am imaginat cum i-a băgat mâna sub fustă Mihaelei. În dormitor, m-am schimbat de hainele primite. Dintr-o dată eram parcă alta. În cele de zi cu zi, miroseam, ca de obicei, a învechit. Am privit saltelele pe care-mi dormisem copilăria întreagă. Și ele aveau un iz

greu de viață și moarte. O clipă, m-am gândit că drumurile dintre orfelinat și casa Mariei erau un fel de navetă între iad și rai, ce mi-a fost dat să-l fac. Și asta, cum am mai zis, doar pentru că omului i-a fost pus inel în deget raiul, însă el și-a dorit cu disperare, alături, și pe dracu. Iar ăsta cu domeniul său. Începuturi din primordii, și-n mine de când văzusem lumina zilei. Facere duală de când lumea, funie între cer și pământ, pe care și eu mă înălțam și lunecam după cum începuse a mă sălta sau mă lăsa valul.

*

* *

Maria s-a întors la muncă abia la vreo două săptămâni mai târziu. În tot acest timp, m-a vizitat de două ori Emi. Mi-a adus câte un pachețel cu mâncare și am stat de vorbă pe o bancă, la poarta orfelinatului.

– De ce te-ai deranjat? – l-am întrebat când a venit prima dată, deși bucuria mea era imensă.

– Pentru că mi-a fost dor de sora mea! – mi-a răspuns el zâmbind. Și pentru că aş vrea să vii din nou la noi. Parcă e și trist și pustiu fără tine.

– Păi, Roxana?

– Roxana... Au iertat-o ai mei și de data asta. Dar... le-am spus că e ca în povestea cu lupul care își schimbă părul, dar năravul, niciodată. Mama a fost la un pas de a rămâne paralizată tot restul vieții, iar ea umblă și acum gură cască! Vântură

lume! Nu cred că va face ceva în viață! În plus, căpoasă foc!

– Da..., eu ce să zic?! E totuși sora ta!

– Decât una ca ea, mai bine lipsă! Asta nu are niciun Dumnezeu! Știe doar să umble! Parcă ar fi o cățea în călduri!

Mi-a venit să râd.

– Așa a fost tot timpul?

– Nu-mi amintesc! Totuși, o vină o au și ai mei. Au răsfățat-o peste măsură. „Las-o, mamă, Emile, că e și ea mică, las-o, că e sora ta“ Și-acum, aia mică s-a făcut a dracu!

– Poate exagerezi! O fi o chestiune de moment. Sau de interpretare!

– Care moment? Tropăie hormonii în ea. Mai rău e că nu se satură niciodată.

Am râs. Expresiile lui Emi aveau și-un gram de răutate, dar spuse de el, erau pline și de umor.

– I-auzi?! Tropăie hormonii de parcă ăștia ar fi o herghelie de cai!

– Și ce cai! Armăsari pur sânge, de rasă!

– ...Dar ce sunt ăia hormoni? – am întrebat eu sobră.

– Hormonii?! Nu știu cum să-ți spun... Alexandra, tu ai făcut vreodată dragoste?

– Dragoste?!...

– Da, adică te-ai culcat cu vreun băiat?

– Vai de mine! Cum poți să întrebi așa ceva? Eu sunt mică! Pe mine nici măcar nu m-a sărutat cineva... Și nici n-am să mă las sărutată, până n-am să mă mărit.

Emi s-a rușinat. Roșie m-am făcut și eu. Privirile noastre s-au întâlnit pe mozaicul ce ne stătea sub picioare. Între noi, liniște! Același ca în ziua în care îmi doream să o spargă sunetul clopotului de lângă casa Mariei.

– Și eu care credeam că astăzi am să te sărut!
– a îndrăznit el, în cele din urmă, parcă luminat la chip.

– Pe obrăjori, da! Uite, hai, pupă-mă! – l-am îndemnat, în glumă, în timp ce în minte mi-a licărit, încă, lumină vie, chipul lui Iba. „Hai, mănâncă-mă!“ – mi-am amintit cuvintele de-atunci de la spital și m-am întristat.

– Ce e cu tine? – m-a întrebat el.

– A, nimic! Mă pupi?

A ezitat, la fel ca de fiecare dată, când trebuia să dea un răspuns la anumite întrebări ale mele. Îmi venea să-l strâng de gât.

– Tare ciudat ești! – i-am zis ușor supărată.

– Pui mic!...

– Da, între tine și soră-ta este o diferență ca de la cer la pământ!. Dar și tu ai... Cum să-ți spun? Ceva ascuns?! Este acolo, în sufletelul tău, un cel...Care te face să trăiești undeva în trecut. Iar eu, prezentul de lângă tine, aș fi și parcă nu aș fi!

*

* *

Abia la o lună mai târziu, când s-a terminat școala și când Emi era ca pus pe jar din cauza

bacalaureatului, am mai ajuns acasă, la Maria. După examenele lui de admitere la facultate, după ce au aflat că și eu terminasem ca premiantă, totul a reintrat în normal. Și totuși, ceva în sufletul meu nu era în regulă. Atunci mi-am dat seama că Emi, chiar dacă îmi refuzam adevărul, era, pentru mine, altceva decât feciorul Mariei.

Vara aceea a fost un fel de primă vacanță în afara orfelinatului. Libertatea, soarele, dar mai ales hrana m-au schimbat definitiv. În toamnă, arătam deja ca o domnișoară suplă și apetisantă. Atunci, cu Maria de mână, am revenit în infernul meu. Din nou, programul zilnic: deșteptarea, înviorarea, ceaiul cu gust de bromură și cazan unsuros! În primele zile din anul școlar, nu prea se știa ce se va face cu noi. Totul era o vânzoleală și zi de zi ne simțeam tocați de zvonuri. Cel mai teamă îmi era de faptul că vom merge într-o tabără, la cules de porumbi, prin Bărăgan, împreună cu pedagogul. În cele din urmă, eu și mulți alții de vârsta mea, am scăpat. S-au dus doar cei ce trecuseră de optsprezece ani. Pentru noi, la început, s-au înființat niște cursuri de croitorie. Un fel de a spune că făceam ceva. Fără un atelier și mașini de cusut, stăteam ore în șir privind în gol și moțând pe niște scaune incomode, în fața unui meșter.

Maria a venit atunci și de câte două trei ori pe zi la mine. Lipsa lui Emi de acasă ne apropiase și mai mult.

„Mânca-o-ar mama de fată cuminte!“ – mă alinta ea.

După două săptămâni de la începerea școlii, a venit la serviciu mai tristă și mai abătută ca oricând.

– Ce s-a întâmplat? – am întrebat-o cu înfrigurare.

– E, mamă! Numai mamă să nu fii! Roxana a fugit ieri cu unu...

– Cum așa?

– A fugit și... Era fugită de mult, numai noi n-am vrut să vedem asta! Eu m-am îmbolnăvit. Uneori, mă rog lui Dumnezeu să nu mai apuc ziua de mâine! Am trăit destul!

– Și școala?

– Școala?! S-a dus pe apa sâmbetei! O exmatriculează! Doamne, mai bine mă luai astă vară! – a lăcrimat Maria

– Nu, te rog eu, nu mai fi supărată! Poate o să fie bine!

– Bine? Vai de mama lui de bine! Bine e, când vine și ne spune că e în trei luni?

– E gravidă? Aoleo!!! Atunci, gata, chiar că s-a ales praful! Și de școală și de... Dar poate pentru ea o să fie...! O să facă un copilăș, o să aibă casa ei!

– Alexandra, mamă, tu să nu faci niciodată ce a făcut ea! Să vii să-mi spui, să mă întrebi! Țstea-s vremuri de făcut copii? Pentru o sticlă cu lapte, trebuie să te scoli de la miezul nopții! Și ce lapte?! Păi așa se cresc copiii? Eu așa am crescut-o pe ea?

– Stai, nu mai plânge! Uite, eu am crescut cu ce s-a găsit, și n-am murit!

– Ehe, dacă nu-ți dădeam eu, că mi-a fost drag de tine, nu apucaj două săptămâni! Sfârșeai ca mulți alții, că n-aveai nici măcar două zile! Ai avut noroc! Dumnezeu e mare! Și-ai vrut și tu să trăiești! Dacă îți dădeam gris, gris mâncai, dacă pilaf era, din ăla înghițeau! Aștia făcuți acum... S-o văd eu când n-o închide ochii noaptea toată!

– Gata, gata, nu mai plânge, că uite, plâng și eu! Află lumea!

– Ce să mai afle, că știu toți! Măcar tu să fii cuminte! Ești ca și copilul meu!

– ...Și Lisandru?

– Lisandru?! Omul meu tremură și zace! Parcă nu mai e în toate mințile! Nu-i mai vine să iasă din casă!

– O să treacă! Când o să aveți un nepoțel, lacrimile dumitale de acum vor fi bucuria zilei de-atunci!

*
* *

Când toamna își etalase pe deplin ținuta, m-am reîntors în casa Mariei. Devenisem oarecum copilul adoptat al celor doi. Mai tot timpul pe lângă ea, am învățat multe din treburile gospodărești. Faptul că le eram într-un fel utilă, îmi dădea o anumită satisfacție. Era, în general, liniște. În zilele sfârșitului de săptămână, când se întâmpla să vină acasă și Emi, bucuria se reinstala din plin. La fel am

simțit și în momentul în care ea mi-a spus că, în curând, voi putea să-mi văd fratele, dar, cu adevărat fericită am fost în ziua în care am aflat că și noi, copiii din orfelinat, care vom trece de un test, putem continua studiile într-unul din liceele orașului. Îmi doream, de când văzusem că trăiesc în lume, să știu de unde vine și-ncotro se îndreaptă omenirea. Voiam să știu cine sunt și tot ce a gândit omul. Și chiar dacă limitele limbajului meu, de la acea vreme, erau limitele gândirii mele, mă frământam cum să trec dincolo de ele. „Dacă voi învăța mai multă carte – îmi ziceam adesea – pot visa și spera la ziua în care am să știu și ce pot să fac, la ziua în care am să trăiesc pe picioarele mele.“

Testul l-am trecut ușor. De altfel, cei de la orfelinat m-au și prezentat comisiei ca fiind premianta lor, iar, după rezultatul examenului, am simțit cum că s-au și mândrit cu mine.

– Dacă Roxanei nu i-a plăcut, măcar tu să înveți carte! Să vadă și ea, mai târziu, cine a luat lozul ăl mare! – mi-a zis și Lisandru în una din zile, când, de bucurie, a băut câteva pahare în plus din vinul ce se limpezise.

Școala am început-o imediat ce am fost admiși. Atunci am primit și cărți. Mai învechite, dar totuși suficient de bune încât să-mi folosească. Primisem și costumația. Două uniforme noi, complete, fuste și bluze albastre, cu care îmi stătea bine.

Totul în viața mea începuse a fi într-un firesc al lucrurilor. Eram liberă să ies pe poarta orfelinatului, fără a fi însoțită, să merg cu colegii în oraș, la bibliotecă sau la cinema.

Dimineața, cursurile se țineau în sălile liceului, iar masa de prânz o serveam la cantina aceleiași instituții. Primisem niște cartele lunare în baza unei convenții. Aici, pentru una ca mine, obișnuită cu sărăcia, hrana era mai mult decât suficientă. Celorlalți însă nu le ajungea și cereau părinților pachete. Și mie îmi aducea Maria, aproape zilnic, câte ceva. Din când în când mâncam împreună tot ce aveam. Atunci parcă mă săturam și mai mult! Colegii, simpatici! Fiecare ținea la mine în felul său. Doar dascălii mi s-au părut a fi altfel decât cei de la orfelinat. Niciunul dintre ei nu ne trata ca pe niște handicapați. Ce-i drept, ne mai și certau, dar ne și mângâiau, uneori chiar părintește. Seara, când reveneam în dormitoarele comune în care îmi petrecusem copilăria, de cele mai multe ori, mă întristam.

„Într-o zi, scap eu și de aici! ...Și simt că ziua aceea nu e departe!“ – mă încurajam singură.

*

* *

Spre sfârșitul lui noiembrie, într-o duminică, a lui '89, am plecat cu Maria să-mi văd fratele. Emoția unei prime călătorii cu trenul, dincolo de orizontul, ani de-a rândul încremenit, mi s-a părut

fenomenală. Până atunci, doar cu mintea, citind povești, mai puteam trece în alte lumi posibile. Am trăit clipă de clipă fiecare șuierat al trenului ce luneca șerpuit de-a lungul Jiului, spre câmpia sudică. Am coborât într-o gară mică, apoi am luat un autobuz prăfuit. În el, o lume tristă. O bucată bună de drum, am avut sentimentul că mergem așa, spre niciunde. Doar gropile și praful ridicat de pe drumul încă neasfaltat, m-a făcut să-mi pun o batistă la gură. Ceilalți păreau a fi obișnuiți cu astfel de condiții, și nu se fereau. În cele din urmă, am ajuns în satul în care locuia Nicolae. Până la el acasă, mai trebuia să mergem aproape un kilometru pe picioare. Aveam emoții. Mai tot timpul drumului, m-au ros tot felul de întrebări. Imaginația și previziunile mele, de data aceasta, mi-au jucat farse. Când o femeie în vârstă, ce stătea pe marginea șanțului de vorbă cu vecinele sale, ne-a spus: „Uite, mumă, acolo peste drum!“, am încremenit. Nu-mi venea să cred ochilor. În fața noastră, o colibă intrată parcă în pământ, acoperită cu șindrila și petecită pe alocuri cu fâșii de carton. Gardul era aproape tot căzut, iar dincolo de el, dezordinea specifică unui maidan pe care se adunau gunoaiele.

– Ce să facă, doamnă? Săraci suntem toți, dar la ei așa e de când îi știu! Costel, ce câștigă astăzi, bea seara, iar fiu-său, Nicolae, e la fel. Beau și lozăsc toată noaptea! N-ar fi oameni răi, dar băutura asta e a dracu! Fir-ar ea să fie!... – ne-a informat femeia citind în ochii noștri uimire.

– Noi pe Guran... da, pe Costel Guran, așa scrie aici, pe ăla îl căutăm! – a vrut și Maria să creadă că a greșit.

– Dar dumneavoastră, de unde sunteți? Ne-au întrebat femeile nedumerite.

Maria nu le-a răspuns.

Aici stă! I-au murit și femeia și copiii, iar de-atunci... Vai de mama lui! Pe ăsta îl mai are, pe Nicolae! Mă, Costele, mă! Ia ieși mă afară, că te caută o femeie! – a strigat bătrâna.

Mi-am dat seama că în conștiința satului eu murisem de mult, și am strâns-o pe Maria de mână.

– Mai bine să ne întoarcem!

– Ei, și cu tine! Dacă tot am ajuns, ai răbdare!

– Mă, Costele, mă! Ia ieși, mă! – a strigat din nou – Acum or dormi că în noaptea trecută și-au tot strigat. Fac rău la beție! De-aia i-a cam scârbit și lumea!

În cele din urmă, parcă din dosul casei, a apărut un tip înalt, tras la față și nebărbierit. A sfârâit inima în mine.

– Ce e, țață Ioană? – a întrebat el, fără a ne băga în seamă.

– Ce să fie, mă băiete?! Uite, și femeia și fata asta vă caută!

– Pe mine?! – a întrebat el, nedumerit, în timp ce ne-a luat seama. – Poate pe tata... – a zis sec și a plecat.

„Și totuși, fratele meu!“ – mi-am zis, în timp ce un soi de bucurie m-a învăluit.

Câteva clipe mai târziu, a apărut și el. Arăta a om ponosit și îmbătrânit înainte de vreme. Când mi-am adus aminte cele spuse de Maria, am simțit cum îmi dădea năvală sângele în cap. Inima îmi bătea tare, iar tâmplele îmi zvâcneau una după alta.

Maria m-a luat de mână și ne-am apropiat.

– Măi, nea Gurane, o cunoști? – a întrebat ea, arătând spre mine.

– Nu, mă nene, de unde să o cunosc?!

Femeile de pe marginea șanțului au încremenit.

– Doamne, ia-mă tu pe mine! Aoleo, să știi că asta e fata aia, a mai mică, pe care au dat-o la Casa de Copii! – a zis bătrâna și s-a ridicat.

– Mumă, mumă! De-ai ști tu cât am plâns eu după tine?! Mi-a secat sufletul, și nopți întregi m-am tot rugat la Dumnezeu... Mă smintitule, ea e fata ta! Și uite ce fată!

*

* *

Baba Ioana ne-a arătat, în cimitir, mormântul mamei. Acolo, am aprins lumânări, am plâns și am făcut un fel de legământ cu mine însămi.

– Semenii cu mumă-ta, parcă o văd! Frumoasă femeie, dar degeaba!... Că n-a avut cu cine trăi! – mi-a zis ea. Tu nu ai de unde s-o știi! Te-a dat de

mică, da?... poate-a fost mai bine! Ȑilalți patru, că șase ați fost, uite-i lângă ea! Și-au murit cu zile, săracii!

Am oftat și am spus câte o rugăciune pentru sufletul fiecăruia, apoi am plecat. Drumul înapoi, spre orfelinat, mi s-a părut unul dinspre lumea mamei, spre acel prezent zdruncinat. Mă simțeam singură, atât de singură și de vulnerabilă, într-o lume rătăcită de-a valma, între cer și pământ, încât îmi venea să țip. I-am spus și Mariei

– Poți să țipi, dacă vrei, mamă! Poate ți s-o ușura în felul ăsta sufletul! Dar nu acum, că se uită lumea la noi, și cine știe ce mai crede! – m-a mângâiat ea. – Dar tu nu ești singură! Ai văzut că Emi ține la tine și te iubește mai ceva decât pe soră-sa! Dar, ce zic eu! De-aia nici nu vrea să audă!

– Bine! Bine! – am aprobat-o suspinând.

*

* *

Începutul lui decembrie, din acel an, vestea apropiata vacanță a copiilor, iar odată cu ziua de Moș Nicolae, începeau, deși sărace, sărbătorile de iarnă. Atunci, a fost prima dată, în viață, când, acasă la Maria, mi-am făcut ghetuțele, iar dimineața am găsit în ele și bani, și bomboane, și de toate. Lisandru m-a luat pentru a doua oară în brațe.

– Să rămâi copil și să ai puterea de a te bucura, oricând, de orice! – mi-a urat înainte de a pleca împreună spre școală.

În fața liceului, ne-am despărțit. L-am urmărit cu privirea până ce s-a pierdut de-a lungul străzii. Uneori, deși ursuz, îmi era drag. Găseam protecție în preajma sa.

Odată trecuți de jumătatea lunii, în acel decembrie, ceva s-a întâmplat. Nici acum, după ani și ani, nu am putut afla. În zilele acelea, toți cei din jurul meu erau parcă mai tăcuți. Seara, la orfelinat, în dormitoare, stingerea se dădea cu mult mai devreme ca de obicei, iar ziua trebuia să respect cu strictețe programul. Profesorii aveau și ei o anumită atitudine pe care nu am putut-o intui. Vacanța a venit oarecum mai devreme. Pentru mine, situația respectivă nu era una plăcută. Stăteam mai tot timpul după Maria prin orfelinat și încercam să o ajut. La terminarea programului, îmi doream, de fiecare dată, să plecăm împreună. Maria însă parcă mă evita și nu înțelegeam de ce.

„Oare ce i-am făcut? Ce se întâmplă? Doamne, de ce nu mă mai iubește?“ – mă frământam, ceas de ceas, până spre miezul nopții, târziu. În cele din urmă, adormeam cu câte o carte pe piept, fără a apuca să o mai pun sub pernă. Când mă trezeam dimineața, prima mea grijă era să o întâlnesc. Îmi propuneam de fiecare dată să o întreb. Nu îndrăzneam însă. Maria îmi aducea, mereu, mâncare, dar era mai tăcută și mai misterioasă.

– Probleme din nou cu Roxana! Altceva, ce? Sau poate o fi pățit ceva Emi? Doamne, ferește! – m-am cutremurat în una din seri când, de dincolo

de geamuri, am auzit, în tot orașul, clopotele bătând. Și totuși, ceva se-ntâmplă!“, mi-am repetat atunci când a intrat în dormitor pedagogul și m-a chemat. L-am privit surprinsă.

– Eu? De ce?

– Uite, să mai stăm de vorbă!

– A, nu! Vorbim mâine! – l-am refuzat și am vrut să mă întorc în încăpere.

– Stai, dragă, că nu te mănâncă nimeni! Băiatul unuia mare, de la partid, vrea să te vadă! Hai, că poate dă norocul peste tine! – m-a îndemnat el, în timp ce m-a apucat pe după braț și mi-a sucit o mână la spate.

În cele din urmă, forțată, am cedat. Împreună, am ieșit din clădirea în care dormeam. Am intrat în alta, acolo unde funcționau cabinetele medicale. Pe hol, undeva, tocmai în capătul celălalt, vizavi nouă, abia pâlpâia un bec. De cum ni s-au auzit pașii, s-a deschis o ușă. În încăperea respectivă, o lumină obscură.

– Ea e! Da, am mai văzut-o la liceu! – a afirmat cel căruia abia puteam să-i deslușesc chipul. Ia loc, frumoaso! Iar tu vezi că poate ai treabă, și eu te rețin!

„De ce bat clopotele noaptea?“ – m-am întrebat, iarăși, înspăimântată. „Ceva se-ntâmplă!“, mi-am zis în gând, în timp ce m-am așezat pe canapeaua folosită de către medici pentru consultații.

Tipul s-a apropiat de mine și m-a cuprins, pe neașteptate, cu mâna direct de un sân. M-a strâns puternic.

– Ah! Aștia da țâțe! Și ce mai țâțe!

– Domnule, dar nu vă permit! Să știți că țip!

– Crucea mă-tii! Țipă! Ho, și ce-ai să mai țipi!

Crispată, am privit spre geam. Mă gândeam să sar, însă, dincolo de el, erau gratii de fier.

– Nuuu! Vă rog eu mult, nu! Din tot sufletul meu, vă rog, nu! – l-am implorat și i-am căzut în genunchi.

– Jos textila, că te-a luat mama dracu! – s-a repezit el la mine și mi-a sfâșiat pijamaua.

Într-o clipă, am rămas în pielea goală.

– Mai bine omorâți-mă! Dar nu asta! Nu vreau! Doamne, Dumnezeul meu! Domnule, vă rog din tot sufletul meu, fac orice, dar asta nu!

– Paștele mă-ti de curvă! Ți-o pune mucosul ăla al lui Lisandru iar eu...?! – au fost ultimele cuvinte pe care le-am mai auzit înainte de a mă plesni și a se urca pe mine, în pat.

Mânjită de sânge, tremurând toată, mi-am revenit în timp ce deasupra mea era și pedagogul. Am leșinat din nou. M-am trezit iarăși tocmai în dimineața următoare, dar în patul în care dormeam de obicei. Hainele de pe mine, unele ce nu-mi aparțineau, erau îmbibate în alcool, iar eu, amețită. Abia târziu, când m-am pipăit, am simțit o durere profundă. Încetul cu încetul, mi-am amintit aproape

tot. Fusesem brutal violată. M-am întors cu fața la cearcef și am blestemat și cerul și pământul. Am blestemat tot!

*
* *

Deprimată, fără a scoate un cuvânt, am privit spre poarta de la intrarea în orfelinat, până ce am zărit-o pe Maria. Stinsă, i-am ieșit în cale și am început să plâng. Ea a tresărit.

– Hai undeva, să nu ne vadă lumea! – m-a îndemnat privind cu teamă în jur.

Am intrat în holul clădirii, apoi în WC. Acolo, în hohote de plâns, i-am povestit tot.

– Am să-i reclam la miliție! Dumneata ce zici? Trebuie pedepsiți! Trebuie, înțelegi? – i-am zis cu sufletul la gură.

Maria a devenit dintr-o dată pământie și a căzut pe gânduri.

– Ooo! Doamne! Doamne, de ce? – a implorat parcă ea cerul. – Fata mea, gata, nu mai plânge! Îmbracă-te, să te duc acasă! O să stai singură până o veni Lisandru. Că l-au chemat în noaptea trecută, la uzină, și nu s-a mai întors. Alexandra, mamă, trăim vremuri grele! Stai să vedem încotro apucăm! Nu scoate o vorbă, că te aruncă ăștia, cine știe unde? În Insula Mare a Brăilei, să ți se piardă urma. Și pe-acolo putrezești!

Dezamăgită, nu am mai scos un cuvânt. Îmi era și rușine și spaimă de mine. Rămasă singură acasă la Maria, m-am gândit să mă sinucid. În mintea mea, atunci stăruia mai ales lumea de dincolo în care îi aveam pe Albăstrel și pe frații mei. „Trebuie să se fi făcut și ei mari!“ – mi-am șoptit în timp ce căutam o sfoară și un loc în care să mă spânzur. – N-am să fiu singură! – m-am încurajat până în clipa în care am auzit din nou clopotele. M-au trecut fiorii. „De ce bat, Doamne, întruna? De ce?!“ – m-am întrebat și am ieșit în stradă. Acolo, nici țipenie de om! M-am întors în camera în care dormeam. Mi-am pus funia de gât și am început să plâng. Un alt fel de plâns. Nu oftam și nici nu suspinam. Doar îmi curgeau din ochi lacrimile și atât. Prin capul meu s-au perindat pe rând toți colegii, apoi Maria, Emi și Iba.

Târziu, după prânz, am deschis televizorul. Pe ecran, un grup de oameni și agitație mare.

„Dictatorul a fugit! A fugit dictatorul!“

Nu am înțeles nimic. Am închis și m-am întins de-a latul patului. Îmi era teamă totuși de moarte. Picioarele și funia, agățată de gât, îmi atârnavau până la pardoseală. Priveam stins tavanul. Ceva, ca un abur nepalpabil, m-a învăluit și parcă a trecut prin mine. Am tresărit și am privit în juru-mi. Nimeni! M-am lăsat iarăși în voia gândurilor și, răvășită, am adormit.

M-am trezit învelită. Maria ajunsese acasă și-mi pregătise ceva să mănânc. Nu am putut să

înghit mai nimic. Totul mi se oprea în gât din cauza unui nod de care nu am știut mult timp cum să scap. Alături mie, pe o masă, era și o oală mare cu un fel de ceai. M-a pus să-mi spăl cu el și să curăț ruptura provocată în noaptea trecută. M-am rușinat toată însă am ascultat-o.

– O să-ți treacă și o fie bine! – m-a mângâiat ea. – Să nu spui la nimeni! Țasta o să fie secretul nostru! Bine?!

– Da! – am aprobat-o eu. Și acum ce am să mă fac?

– Ai să fi cuminte și atât! Dumnezeu are el grijă! ...Și nu iartă nici pe unii, nici pe alții!

*

* *

Se întunecase bine în timp ce Maria mă făcuse să înțeleg câte ceva din ce se întâmpla în jurul nostru și în țară. Spre miezul nopții, ne-am culcat. Atunci, pentru prima dată, am dormit împreună, în același pat. Fără să vreau, i-am pus mâna peste sâni. Nu s-a ferit și nu mi-a zis nimic.

– Ai mei sunt numai vânătași! Unul, adică ăsta din stânga, este aproape negru și tare ca piatra! – m-am plâns eu, iar ea m-a analizat atent. Câteva clipe mai târziu, s-a întors cu o batistă udă. O perioadă de timp, a rămas pe marginea patului. Dincolo de miezul nopții, s-a ridicat și a vrut să sune la uzina în care lucra Lisandru. Liniile telefonice însă nu funcționau.

– Doamne, cine știe ce-o mai fi! Mi se bate rău ochiul!

– Stai liniștită, o să vină! – am încercat să o liniștesc.

Toată noaptea nu a putut închide ochii. Dimineața, a plecat singură spre orfelinat. Nu a trecut mult însă, și am auzit-o țipând de cum a deschis poarta.

– Doamne! Doamne, omul meu! Alexandra, mamă, Lisandru a murit! Săriți lume! L-au împușcat!... Lume, lume! Doamne, ce-am să mă fac? Omul meu! L-au împușcat în cap, arde-i-ar focul să-i ardă! Lisandre, copiii noștri! Lisandre, au rămas pe drumuri! O, Doamne, Lisandre! țipa Maria și își smulgea părul.

– Of, Doamne! Doamne ce-o să mă fac? – am suspinat răvășită și eu.

– Lumeee, lume!... – a continuat ea să se zbată

*

* *

Din câte am aflat până seara, Lisandru fusese într-adevăr împușcat în cap, la poarta uzinei în care lucra. Muncitorii s-au revoltat, iar el s-a nimerit să fie în fruntea lor. O salvare l-a dus la morgă, iar, a doua zi, Maria împreună cu mine și Emi, după autopsie, l-am ridicat.

În ziua de Crăciun, trebuia să fie înmormântat. Preotul însă a mai amânat ritualul cu încă

o zi. Stăteam cu toții oboșiți în jurul mortului și ne holbam la televizor. În Capitală, o brambureală în toată splendoarea. Se trăgea într-un loc, urlau în altul. Tanchetele, plasate fie colo, fie în partea cealaltă, asigurau decorul. Cei de la televiziune filmau spectacolul, iar, din când în când, pentru emoție, transmiteau și în direct. Uneori, mai cădea pradă gloanțelor câte un amețit inconștient ce nu făcea parte din scenariu. Cei ce regizau dădeau buzna pe postul de televiziune și solicitau, pentru impresie, câteva cisterne de sânge în sprijinul eroului revoluționar.

– Doamne, ce vremuri am apucat! – s-a văie-tat o vecină din spatele casei lui Lisandru, privind pierdută la cel înțepenit în coșciug.

– Ce știți voi! Să fi trecut ca mine prin două războaie! Da, războaie!... Ehe! Țștia de la televizor, mumă, parcă ar fi ăia ai lui Capone, când se băteau pe ciolane, prin America! Asta, când eram eu tânără! Păcat de Lisandru că n-a apucat să vadă și el balamucu! Mai bine mă lua pe mine, că am trăit destul! Destul da, uite, că nu mor! O trebui să le văd pe toate! Să mă duc dincolo documentată. Păi, crezi că merge așa, după ureche?! Lisandru a văzut multe, știa și mai multe... de-aia l-a luat! – vorba, ca pentru ea, baba Rița, vecina de peste drum, o femeie ce se apropia încă dreaptă, de suta de ani.

Nimeni nu o lua în seamă. Doar eu o priveam, iar mortul parcă o asculta.

– Babă Riță, povești! – am îndrăznit eu la un moment dat.

A ridicat capul, și-a pus mâna streășină și mi-a luat seama.

– Lisandra, da, da! Acum știi de unde să te iau... Mă mumă, ce știi tu? Veneau soldații și poc, poc! Găureau butoaiele cu beătură, că asta căutau ei întâi și întâi! Beau ca vitele la jgheab! Când ieșeau din beci, își băteau joc de fete tinere ca tine. Le trânteau în paie apoi, poc, poc! Le împușcau!

– Nu! Nu se poate! – am țipat, retrăind coșmarul din zilele anterioare.

– Ba se poate, mumă! Se prea poate! Întreabă și dumneata pe cei de-au fost atunci, dacă o mai trăi vreunul.

– Alexandra, tu să fii mers în camera de-alături! E și Emil, e și Roxana... Mai stați și voi de vorbă! – m-a sfătuit Maria în timp ce m-a luat de mână și ne-am îndreptat spre ușă.

În prag, în semn de respect față de Lisandru, am înclinat capul și mi-am făcut cruce. Doamne, iartă-l! Iar, dacă se poate, și pe mine!

*

* *

– Emile, mamă, acum că am terminat, tu te-ntorci la facultate, soră-ta la casa ei, că asta a vrut... Fiecare ne vedem, mai departe, de-ale noastre! Așa o fi fost să fie! Dacă stai lângă mine, crezi că mi-e mai ușor? Mai vedea! Într-un fel sau

altul, tot aia e! Vreau să te văd și pe tine om cu carte! Cu mai multă minte că, dacă de-asta nu e, nimic nu e!

„Iar eu ce am să fac?” – m-am întrebat gândind cu înfrigurare la momentul întoarcerii în orfelinat.

– Cât voi sunteți cu treburile voastre, o să o am alături pe Alexandra!... – mi-a luat Maria o piatră de pe inimă. – Și uite așa, dacă ne ajută Dumnezeu, o scoatem noi cumva la cap!

Emi s-a apropiat de mine, m-a îmbrățișat și m-a sărutat pe frunte.

– Suflețel mic, într-o zi, o să am eu grijă! Acum însă, speranța mi-e în tine! Să nu o lași singură!

– Toată încrederea! – l-am asigurat și m-am lăsat strânsă, în brațe, chiar dacă am roșit când am privit în jur.

După ce mi-a dat drumul, un fior mi-a cutremurat sufletul, inima, și tot trupul. Atunci când m-a îmbrățișat, de altfel, pentru prima oară, l-am simțit parcă mai cald și mai afectiv. Pe Roxana doar a salutat-o, apoi ne-am despărțit.

Am rămas cu Maria. La orfelinat, mergeam însoțită de ea, și doar în timpul zilei. Acolo, o ajutam în tot ce trebuia să facă. Într-un anume fel, îi eram nedezlipită! Într-o zi, când schimbam împreună lenjeriile, în ușa dormitorului a apărut pedagogul.

– Alexandra, pe unde umbli? Urgent, să vii la cabinet! – mi-a ordonat el pe un ton autoritar.

Maria a întors capul spre el, apoi a făcut câțiva pași.

– Nu ți-e rușine, mă, porcule!? Ți-ai bătut joc de un copil! Am să te dau pe mâna miliției! Păi dacă am tăcut până acum, crezi că nu e ac și de cojocul tău? Mă împuștă, arde-te-ar focul, să te ardă!

Nu am putut să mai scot nici măcar o vorbă. Mă simțeam un șoricel încolțit de prezența unei vipere. Foltea s-a învinețit.

– Lasă, că ți-o coc eu și ție! – a amenințat el.

– Nu ți-e, mă, rușine, nenorocitele, că sunt femeie în vârstă! I-auzi, mi-o coace! Fir-ai al dracu cu coptul tău cu tot! – și-a ieșit din fire Maria și s-a luat cu coada măturii după el. – Mă, spurcatule, o să mă duc și la director și la miliție! Să vedem, ăștia ce zic!? Fir-ați ai dracu să fiți de pârliti! V-a căzut șandramaul! Acu' să vă văd pe unde scoateți cămașal!

– Stai, gata, liniștește-te! Nu ai zis tu că... mai bine să nu știe nimeni?! O să-mi crape obrazul de rușine! Oriunde voi merge! ...Iar eu la școală, dacă află lumea, nu mai mă duc! Și nici la dumneata acasă nu mai vin! Cum am să mai dau ochii cu Emi? Hai, spune-mi! Of, Doamne, mai bine mă spânzuram! – am început eu să plâng.

În cele din urmă, Maria s-a mai liniștit. S-a așezat pe marginea unui pat și am schimbat lenjeria în continuare. Atunci, mi-am adus aminte că nici ea nu era prea sănătoasă, și problema cu accidentul vascular chiar se putea repeta. M-am apropiat de ea și am mângâiat-o pe frunte.

– Hai, liniștește-te! Nu sunt eu fata ta?!

*
* *

Patru ani mai târziu, și eu și Emi mai parcursesem o etapă a vieții. Când el era în pragul licenței la facultate, eu susțineam examenul de bacalaureat. Orfelinatul se desființase, iar Maria ieșise la pensie. Cei cu care îmi împărțisem bucata de pâine, zi de zi, fuseseră împrăștiați prin țară și plasați în Căminele pentru bătrâni. Roxana avea deja al doilea copil și nu părea a-i merge rău. Socrii, niște oameni chibzuiți, o ajutaseră mult. Eu rămăsesem, pur și simplu, la Maria, însă fără a avea un anume statut. Uneori, acest lucru mă făcea să mă simt ca pe nisipuri mișcătoare, însă faptul că ea ținea la mine, mă făcea să uit. Emi îmi era cel mai apropiat. Din toată sărăcia, lui îmi aducea, de fiecare dată, când venea acasă, câte ceva. Uneori, îmi trimitea scrisori. Nu îmi scria mare lucru, însă le citeam cu sufletul la gură. Dincolo de oricare rând sau literă, parcă îl vedeam pe el. Nu mai

cunoscusem niciun băiat. Colegii, deși mă plăceau, preferau fetele mai puse pe șotii și libere de idei preconcepute. Pentru mine, a ajunge acasă înainte de a se întuneca, era literă de lege. În plus, deși în mare uitasem, mă mai obseda faptul că nu mai eram virgină. Nici lui Emi nu am îndrăznit să-i spun, iar Maria păstrase totul ca pe o taină. Aproape toți din juru-mi însă bănuiau o relație amoroasă între noi. De altfel, pași ai lui în acest sens au existat, dar, și chiar dacă uneori mi-l doream, i-am oprit, de fiecare dată, și mâna și intențiile, la timp.

– Îngerăș, hai, gata, te rog! Nu sunt eu sora ta? – îl dezarmam.

Atunci se supăra și pleca de lângă mine ca un pachet de nervi, alteori îmi săruta ochii și-mi răspundea:

– Ba da! Dar... ia să-mi spui tu dacă mă iubești? Hai, spune-mi!

Nu i-am răspuns. Se inversaseră oarecum rolurile, fără să vreau. Îmi era teamă să-l încurajez. În plus, tot timpul mă gândeam la faptul că el mai avea vreo iubită acolo, la facultate. Iar când îmi aduceam aminte și de faptul că nu mai eram fecioară, mă blocam definitiv. Priveam totuși la mățaniile pe care i le dăruisem. Erau tot timpul la mâna sa, semn că mă păstra alături.

– Nu-mi răspunzi? Ei, atunci, nici eu n-am să te mai iubesc!

Când auzeam aceste cuvinte, îmi venea să-i sar de gât și să-l mănânc. Era mai mult decât adorabil, dar..!

„Doamne, de ce ai lăsat acest „dar“?! Acum îmi pare rău. Dacă s-ar mai întoarce odată timpul“ – îmi șoptesc privind iarăși la mogâldeța din cărucior, care parcă îmi visează viața.

*

* *

Doarme? Doarme! Vreau să mă văd iarăși mică, să șterg timpul și să reîncep totul de la vârsta ei. De acolo din cărucior, apoi primii pași. Nu, nu pot! Gândurile mă poartă, de data aceasta, la ziua în care, după o lună de la angajare, la primul salariu, Emi a făcut cinste. Ne-am bucurat toți, însă cel mai mult m-am bucurat eu și Maria. Ea își văzuse băiatul a fi cineva. Eu, emoționată, trăiam clipa unei deveniri misterioase. Emi m-a îndemnat să fac o facultate, iar Maria nu s-a opus.

– Am să te ajut! Nu e mare lucru! Dacă ai să înveți bine, poți lua o bursă și ne vom descurca!

– Alexandra oricum o să aibă o bursă! A avut și în timpul liceului! În plus, cu ea nu mi-e frică! E fată deșteaptă! A terminat premiantă. Toți profesorii mi-au zis să o dau la școală!

Mi-au dat lacrimile.

– Cum, sunteți de acord? – am întrebat nedumerită.

– Da, pui mic, de ce nu?
– Of, sunt o fericită!
– Sufletețel, stai liniștită că nu învățăm în locul tău!

– Vă mulțumesc din tot sufletul! Într-o zi, am să vă fiu recunoscătoare! Of, îți mulțumesc, Doamne! Ce m-aș fi făcut eu dacă nu m-ar fi întâlnit cu voi? Ce? Ești totul pentru mine! – m-am repezit la Maria și am îmbrățișat-o.

– Da, mamă, băiatul meu are dreptate! Acum, dacă îl am lângă mine, e vremea să pleci tu!

– La ce facultate te-ai gândit, Alexandra?

– Sincer, la nimic! Nici în visele mele cele mai frumoase nu puteam spera la așa ceva! Mi-ar plăcea însă să știu ce este fericirea, dacă există dreptate! Într-un cuvânt, tot ce a gândit omenirea.

– Cam greu! Omul, în general, a gândit mult și nu tot timpul bine! Utopii sunt tocmai din primordii! Am făcut și eu câteva cursuri, dar specialitatea mea e cu totul alta!

Maria era depășită. Curiozitatea a făcut-o, totuși, să întrebe:

– Da, dacă asta îți dorești, asta ai să faci! Dar la ce-ți folosește?

– Ei, mamă, și dumneata! Uite, să vândă și ea mai bine castraveți în piață! – a repezit-o Emi.

– Nu fi rău! O să fiu profesoară, maică, sau poate și altceva...

– E bine, mamă, e bine! Nu au ei, profesorii, lefuri mari, dar, pentru o femeie, e tocmai ce tre-

buie! Iar, dacă o să afli și cum e fericirea, o să-ți pui la pământ pe toți!

Emi a zâmbit în timp ce Maria avea, totuși, un aer solemn.

– Nu râde, mamă, Emile! Viața omului e și nu e! Ai văzut cu Lisandru? Cine se gândea?... Și la mine o fi, cât o mai fi! ...Și, de ani de zile, mă tot întreb de ce-am trăit!? Dacă știi, spune-mi tu?

– Eu, nu! O să-ți spună Alexandra peste câțva timp, că poate află!

– De, știu eu?! Dacă ziceți voi!...

*

* *

În toamna lui '94, eram deja studentă într-un oraș Z, la Facultatea de Filosofie. Stăteam în gazdă la coana Veta, o femeie autoritară, bântuită de simțul dreptății. „Dragă, ascultă la mine! Adevărul e dacă ești drept și întreg la cap!“ – încerca să mă convingă, în simplitatea sa, despre natura unui concept, nicicând, în istorie, definitiv. Mă amuzam, însă o ascultam cu plăcere, mai ales când tranșa radical lucrurile. „Ce s-o mai cocoloșim, că mergi ca împiedicatul! Țsta e drumul, pe ăsta mergi! Altfel, îi dai de capăt tocmai la paștele cailor!“ „Și, dacă drumul de care spui, e, să zicem, greșit, întortocheat ca toate visele, sau nu tocmai pe măsura ta, ce faci?“ – o necăjeam, din dorința de a polemiza. În acel moment, ieșea din cameră,

supărată. În ziua aceea, nu îmi mai aducea nici farfuria cu mâncare, și nici cafeaua de dimineața, mai ales că ele nu făceau parte din costul chiriei. Nu-i plăcea să-i stai împotriva, și nicidecum să fie înfrântă. Într-o zi, am sfătuit-o să se apuce de politică. După ce a făcut politicienii porci, șarlatani, într-un cuvânt, cu ou și oțet, s-a înscris totuși într-un partid. La scurt timp, după câteva întruniri, coana Veta și-a schimbat viziunea: „Să știi de la mine, ăștia, la care am aderat și eu, sunt numai și numai pentru popor! Ți-o spun cu mâna pe inimă! Hoții sunt la ceilalți! Doar după interese! ...Și poporu? E, poporu?!... Să rabde? Păi rabdă, dar cât? Așa nu se poate! Dă-i și lui acolo, ceva, o sticlă cu ulei și-o pungă de mălai, să-și facă o mămăligă! Iar ăștia, ai mei, așa fac! Ailați, niște hoți! Doar pentru ei, și nu se mai satură! Doamne, pupa-ți-aș tălpile, ce lume!“

Tot la coana Veta, în aceeași cameră, dormise și Emi. Când rămâneam singură, îmi plăcea să cred că eram împreună, iar seara, când mă culcam, parcă îl simțeam lângă mine. Uneori, mă vizita.

– Ce faci, pui mic? Ți-era dor de mine?

– ...Și eu, una, alta, cu școala! – evitam, ca de fiecare dată, răspunsurile, dar nu înainte de a-l săruta pe obrăjori.

– Îți era, sau nu? – revenea el, oarecum dur, încât mă făcea să dau din cap afirmativ, ca o găsculiță.

– Dacă e așa, se schimbă situația! Ți-am adus ditamai rucsacul plin cu mâncare! Numai bunătați! ...Că mi-a zis și mama: „du-te, mă băiete, și vezi ce o mai fi făcând fata?“ Și uite-mă!

– Cum s-ar zice, nu ai venit că ți-era dor de mine?! Ooo! Păi, dacă e așa...

– Hei, stai, nu te grăbi! Ea a zis, dar eu m-am urcat în tren și tot eu am pus în traistă! Ea s-a făcut cam zgârcită. Zice că își strânge de-ale morții. Săptămâna trecută și-a cumpărat și un coșciug. L-a urcat în pod. Dar asta e fleac! Eu cred că îți strânge ție zestre! O vrea să te mărite! Ia spune, ai găsit și tu vreunul pe aici? – mă iscodea el în ideea de a scoate câte ceva de la mine.

– Ce e?! Altă treabă n-am?! Și vezi că mă superi!

– Puiuuu! Te-ai făcut o viespiuță! Am zis și eu... Nu vezi că nu am joarda? Dar până una, alta, hai, echiparea, vreau să te scot în lume! – îmi mângâia el șuvițele și mă strângea în brațe. Atunci eram parcă electrocutată.

– Echiparea, dar ieși mătăluță pe hol, pui mânuța la ochi și aștepți! Când zic eu gata, mai fluieri un cântec, ceva, și a ta sunt!

Se supunea orbește. Uneori, mi-aș fi dorit să se împotrivescă, să mă arunce în pat, să ne hârjonim, să mă întrebe cum mai e cu fericirea și, numai după aceea să stea la colț ca și copiii neascultători. Mă bosumflam toată dar, când treceam pragul spre el, redeveneam aceeași.

– Oho! „În seara asta se cutremură pământul!“ – exclama el admirativ.

„Mai încearcă o dată, Sam!“ – îi răspundeam cu o privire incitantă, pe același ton, pe care își juca rolul, în piesa cu același nume, o actriță a teatrului din localitate.

– Eu aș încerca, dar dacă tu nu mă iubești!... Hai, spune-mi, mă iubești? – se oprea dintr-o dată și mă privea, parcă rugător.

– De mâine!

– Înseamnă că în seara asta am să dorm la tine sub fereastră!

– Nu! Adică, vreau să zic de data viitoare, ca să am timp să mă conving și eu.

– Deci nu știi! Adică mă duci cu zăhărelul!

– Eu, pe tine? Nu se poate!

– Ba da! Mai bine mi-ai spune că ai pe altcineva, și gata!

– Sunt la fel de singură ca și anul trecut și ca dintotdeauna, dar nu ai zis tu că sunt sora ta?

– Of, ba da! Ba da, dar...

– Iar dar?! Ori sunt, ori nu sunt?

– Ai fi și nu prea!

– Păi vezi? Asta e!... Iar eu ce să fac?!

*

* *

Când nu mai era mult și terminam anul doi de facultate, Emi a plecat în Spania. Deși mi-am dorit, nu l-am putut împiedica. O firmă din străi-

nătate i-a oferit un contract pentru câțiva ani, iar mirajul câștigului în Occident l-a făcut să plece.

– Îți promis că n-am să stau o zi mai mult decât scrie aici! De acolo, am să îți trimit și bani și parfumuri, și tot ce o să vrei! Între timp, termini școala și vedem noi dacă mai rămânem frați sau rupem legământul! Totul e ca tu să mă iubești!

– Da, sufletețel, dar eu... cum să-ți spun?! – m-am gândit, pentru o clipă, să îi dezvălui faptul că, într-o seară, am fost violată de către un nemernic. Nu am putut.

– Nu te grăbi! Între timp, se limpezesc apele! Știi cum e cu mine?! Ai să vezi ce se întâmplă și fără... Despărțirea asta va fi, într-un anume fel, proba noastră de foc.

– Nu e nevoie! Nu-mi trebuie nimic din cele spuse. Nici bijuterii și nici bani! Dacă stau și chibzuiesc, bursa îmi ajunge! Mănânc mai puțin, merg mai mult pe jos, dar îmi ajunge! Voiam să fi aici, lângă mine! În plus, mama ta o să rămână singură. Nu pot face naveta!

– Nu, nimeni nu ți-a cerut asta, dar, săptămânal, dacă vrei, poți merge la ea. Îi mai alini singurătatea. E și ea bătrână, eu o înțeleg, îmi pare rău și de tine, dar nu mai am ce face! Am semnat! Trei ani nu e mult!

Mi-au dat lacrimile.

– Și dacă n-o să mai vii? Îți găsești pe acolo o mulțră, una de-aia focoasă și... dus ești!

- Hai, înainte de a pleca, măcar acum, spune-mi că mă iubești! Și am să fiu cuminte, altfel...
- Altfel ce? Adică, mă ameninți?
- Nu, pui mic, dar aș vrea să ... Îmi spui?
- Dar tu?
- Eu?! Eu...
- Atunci și eu! Adică, stai! Îngerăș, țin mult, mult la tine! Ești un om adorabil!
- Adorabil!... Adorabil și atât?!
- Bine, uite, trebuie să ajung la școală! Mai vorbim când pleci!

*

* *

În câteva zile, eram împreună cu Emi la aeroport. Acolo, totul era programat la secundă, iar eu nu am știut. Îmi propusesem din nou să îi povestesc întâmplarea și, în funcție de felul în care avea să reacționeze, să-i pun, vizibil, sufletelul meu în palmă. N-am apucat. Ne-am despărțit în grabă. El, abil, a reușit să-mi fure un sărut cât ai clipi. Eu, mai puțin îndrăzneță, am rămas cu buzele țuguiate. Când a trecut dincolo de barierele ce separau zonele de acces, am mai putut doar face cu mâna unul altuia.

– Ai grijă,, să-mi dai un semn! Să știu că ești bine!

Avionul s-a așezat pe pistă și, undeva spre capătul ei, s-a ridicat într-un zbor amețitor. L-am

privit până ce a devenit punctul ce s-a topit într-un albastru dureros, pătat de câțiva nori rățăciți.

„Este și nu e! La fel ca și Iba! Un fel de Dumnezeu care m-a ținut, copil, în brațe, apoi m-a aruncat în lume! A fost! Cu siguranță a fost! Îi simt și acum răsuflarea! Parcă l-a înghițit pământul! Pe Emi, cerul!“

Tristă și fără poftă de ceva, la întoarcere spre casă, m-am tot întrebat, de unde venim și încotro ne îndreptăm?! Mă simțeam din nou străină într-o lume pe care nici măcar intelectual nu o înțelegeam. M-am gândit și la singurătatea Mariei. Una, altfel decât a mea! Ea îl avea încă în suflet pe Lisandru. Copiii, la fel! Lângă ei, sau cu ei, și eu! Într-un cuvânt, o altă lume! Una mai simplificată! În adâncul sufletului, îi eram profund recunoscătoare. Nu mă puteam împăca însă cu gândul că am să-l pot pierde pe Emi doar pentru faptul că, o bună bucată din viață, crescusem împreună sub același acoperiș. De altfel, logic, nu cred că Maria s-ar fi opus. Poate doar sufletește, și asta în contextul în care ne îngrijise și ne simțea, pe amândoi, într-adevăr, ca și pe copiii ei. Un prag psihologic interior, probabil mai ușor de trecut decât cel ce ținea de gura lumii. Eu nu vedeam niciun impediment. Singura mea piedică ținea de acel incident îngrozitor. Dincolo de el, mi-l doream. Nici Emi nu avea complexe în a se afișa cu mine, când pe stradă, când la o cofetărie, când la un spectacol de teatru. Uneori, se manifesta ca un îndrăgostit,

alteori îl simțeam mândru când îi eram alături și mă ținea de mână. „Mda, e un dulce și chiar mai mult decât adorabil!“ mi-am șoptit la coborârea din tren.

*
* *

Abia intrasem în curtea gazdei mele și a sunat telefonul. Coana Veta m-a strigat. Am alergat într-un suflet.

– Îngeraș! Ai ajuns? Ești bine?

– Da, pui mic! Totul este în regulă! Am aterizat acum câteva minute. Așteptăm bagajele. După ce văd unde am să stau, merg la internet. Am să îți scriu mai multe. Bine? Tu cum ai ajuns?

– Of, la fel! – i-am răspuns cam cu o jumătate de gură, vizibil neîmpăcată de plecarea sa.

Convorbirea a fost una scurtă și condiționată de banii pe care, probabil, îi dăduse pe cartelă. Conjunctura m-a întristat parcă și mai mult. Nu îmi convenea sub nicio formă situația în care puteam să îl aud doar în treacăt și să nu-l mai văd nici măcar periodic.

– A plecat băiatul nostru! – am auzit-o și pe coana Veta. – Cine știe când îl mai vedem?! Aștia care pleacă duși sunt!

– El o să vină! – m-am împotrivit, fără rezerve.

– Ei, dacă zici tu! I-ai fi făcut ceva farmece, că... de avut ai cu ce, și atunci, una, două, urcă pe-o mătură și, direct la tine în pat aterizează!

– Farmece?! Vezi în studentele de astăzi doar niște ușuraticel! De ce ai fi așa rea? El a plecat cu viză, cu acte, adică în regulă cu toate. Și de-aia, poate să vină acasă. Termină contractul și, bineînțeles, se întoarce la mine! Că altundeva, unde?

– La tine?! – m-a privit ea, neîncrezător, pe deasupra ochelarilor agățați caraghios pe vârful nasului – Păi, draguță, sunt trei ani la mijloc! Țasta e timp, nu glumă! Și n-o să stea sfânt, că are el o mândră în România! Nu de alta, dar i se urcă la cap! La fel și tu! Că o luați razna!

– Altceva mai știi? – am întrebat-o pe un ton răutăcios. – Vi se urcă la ... Uite, că n-o să mi se urce niciunde! Am să-l aștept și ai să vezi că vine!

De! Bine ar fi! Am să trăiesc numai să o văd și pe-asta!

*

* *

Pentru faptul că m-a scos din sărite câteva săptămâni la rând, nu am mai vorbit cu coana Veta. Plecam la școală, mă întorceam, intram în cameră și încuiam ușa. La lumina palidă a unei veioze, citeam până la epuizare, mă gândeam la Emi, imploram pe Dumnezeu să-l aibă în pază și să-l aducă sănătos acasă, apoi adormeam. În ziua următoare, o luam de la capăt. Vineri seara, îmi puneam rucsacul în spate și, la puțin timp mai târziu, eram la Maria. Avea un simț extrasenzorial care mă uimea. Tot timpul mă aștepta cu masa pusă.

– De unde ai știut că am să vin?

– Ehe, mamă, ce știi tu? Când ești cu tot sufletul alături de un om, chiar dacă e dus pe lumea ailaltă, tot simți unde e! Or, tu ești aci, la doi pași! Când vii, trenul șuieră într-un anume fel, când pleci în alt fel! Eu te simt de departe!

Încercam să îi tălmăcesc de fiecare dată cuvintele, însă, în cele din urmă, o îmbrățișam și mă așezam la masă. Ne povesteam, una, alteia, aproape tot. Îmi spunea că îl visase într-o săptămână pe Emi, de cel puțin trei-patru ori, și murream de ciudă.

– Hai, că nu se poate!

– Ba, se poate! Stai să îți spun!...

O ascultam, de fiecare dată, cu sufletul la gură. Uneori, mai încurca visele. Ceea ce de fapt îmi spusese cu vreo două săptămâni în urmă, îmi repeta ca fiind visul din noaptea trecută. Nu o necăjeam! Îi albise părul, îmbătrânise, și chiar o urmăream cu un firesc ce mă uimea. În fiecare cuvânt al ei, însă, îl regăseam, mai bine ca niciunde, pe el. Visul era de altfel dorința neîmplinită, într-un anume fel și răsturnată, din care ea se hrănea zilnic, iar eu gustam săptămânal.

Totul devenise un fel de drog. Întoarsă la facultate, gândul că mai trecuse o zi, apoi o săptămână, și că ziua reîntâlnirii este într-un viitor mai apropiat, mă târa și pe mine de la o zi la alta. La fiecare pas, în timpul săptămânii, seara, după terminarea cursurilor, eram tentată să intru într-o

clădire în care funcționa un internet. Cele câteva cuvinte găsite acolo, pe o adresă de e-mail, erau fie liniștea, fie zbulciumul clipelor următoare. Depărtarea instalată ca distanță și, în același timp, ca dorință între noi, uneori mă paraliza. O stare de disconfort mi-o provoca și lipsa unui calculator la care aș fi putut sta de vorbă cu el cât mi-ar fi poftit inima! Costa mult și nu aveam bani. Se apropia însă ziua mea de naștere. Emi m-a întrebat dacă am nevoie de ceva. Nu am îndrăznit, dar, un fel de aluzie la ce-mi doream, tot am făcut.

– Știi, în anul următor voi avea licența... Tu cum ai procedat?

– Am tot apelat la colegii care aveau calculatoare. Mai greu, mai târziu, dar până la urmă am reușit.

– Așa am să fac și eu!

– Altceva?

– Altceva, ce? Te-aș vrea pe tine aici, lângă mine! De ce n-ai venit și tu măcar de sărbători acasă? – i-am reproșat stângaci.

– Să lăsăm acum sărbătorile, că au trecut! Altceva? Spune-mi, ce ți-ar pofti ție inimioara?

Din nou am ezitat, însă, în treacăt, am discutat despre faptul că încă mai era frig și cizmele îmi erau rupte, iar vremea pantofilor nu sosise. La aproape o săptămână mai târziu, mi-a trimis o sumă mare de bani, apoi m-a sunat.

– Vreau să-ți cumperi un calculator, iar dacă îți mai rămâne ceva... Nu-i spune mamei! Bani sunt doar pentru tine!

– Mulțumesc mult, dar nu, nu se poate! Nu mi-a dat nimeni, niciodată atât de mult!

– Uite, ți-am dat eu!

– Bine, am să fac așa cum spui, însă, îi consider un împrumut. Am să ți-i restitui!

Cu gândul că putem comunica mai bine, gestul său m-a bucurat enorm. A doua zi, mi-am și cumpărat un laptop. Mi s-a părut mai avantajos. M-am gândit și la faptul că îl pot purta cu mine în zilele în care stăteam alături de Maria. În plus, echipamentul avea și o cameră Web ce mă putea duce departe, departe, până pe ecranul calculatorului său. Nu mai puteam de drag! M-am tot gândit cum și ce să-i spun Mariei. Am profitat însă de faptul că nu știa prețurile, și nici importanța sau puterea calculatorului, și totul s-a rezolvat de la sine.

De cum l-am cumpărat, s-au schimbat și relațiile între mine și coana Veta. Am rugat-o să instaleze internet, și nu s-a opus. Era uimită de puterea invenției, chiar dacă uneori, necredincioasă, mai spunea că tot ce se întâmplă e puterea diavolului. Profitam de context și mai glumeam cu ea.

– Ai dumitale, la partid, ce zic?

– Ția?! Păi, ăia zic, că trebuie să zică, și ei ceva!

*
* *

Chiar dacă, anterior, Emi îmi mai trimisese ceva bani, abia atunci am descoperit în el un suflet mare și cu adevărat generos.

Prima noastră convorbire a durat câteva ore. Amorțisem în vârful patului rezemată de aceleași perne pe care își pusese și el capul.

– Ce faci, pui mic? – mi-a luat-o înainte, imediat ce am stabilit legătura.

– Mai nimic! Voiam să vorbim și să-ți mulțumesc pentru...

– Nu sunt eu îngerașul tău? Dacă ți-am făcut, totuși, o bucurie înseamnă că am realizat o faptă bună!

.....
– Știi... vreau să-ți zic ceva! – a îndrăznit el. Ce?

– Acum, pentru că nu mă poți lua nici la palme și nici nu mă poți arunca pe fereastră, vreau să-ți zic că...

– Da, spune!

– ...

– De ce taci?

– Am fost și încă mai sunt îndrăgostit de tine!

Pentru o clipă, mi s-a blocat respirația. Inima parcă s-a oprit și ea, apoi a început să bată tare, tare!

– Bănuiam eu ceva! Dar de când? ...Și de ce nu mi-ai spus?

– Păi să zicem că... de când te-am privit pentru prima dată în ochi!

– Da? Of, nu se poate! ...Și de ce nu mi-ai spus? – am insistat eu.

– Pentru că erai prea mică și n-am vrut să te sperii! Ești o dulcică! Ai ochi frumoși!

– Da? Îmi spui pentru prima dată asta!

– Sunt albaștri, atât de albaștri încât te poți pierde în ei!

– Nu te cred!

– De ce?

– Pentru că nu mi-ai spus când erai aici, lângă mine! Să te văd eu, că tu mă poți păcăli!

– Bine, o să-ți spun!

– Când? Hai spune-mi când?

– Când! Vino mâine la mine, și mâine am să-ți spun!

*

* *

Nu era o glumă. El chiar își dorea să mă duc acolo, în Spania, la Barcelona. Când am terminat și anul trei de facultate, în primele zile de vacanță, mi-a trimis o invitație, pentru formalități, și niște bani de drum. Maria s-a întristat însă, atunci când i-am spus. Se temea de faptul că nu ne vom mai întoarce.

– Mă, mamă, eu am și simțit am și văzut de mult! – mi-a zis în așa fel încât să-mi dau seama că, de fapt, intuiuse sentimentele noastre mai bine decât o credeam eu în stare. – Dacă te va avea acolo, lângă el, pe mine mă îngroapă vecinii sau primăria. Așa sunt băieții! Își înlocuiesc mama cu iubita, și nu e rău! Dar eu cui rămân? Roxana n-a mai trecut pe la mine de când a murit Lisandru! O fi având treburile ei, copiii... Dar mama?! Adică eu! Mă, să dau și eu un telefon, măcar o dată la o lună, să văd ce mai face? Cum o duce? Că o fi și ea bolnavă!... Fata mea... a plecat și nu mai vrea să știe de mine! La taică-său, la cimitir, până acum, n-am auzit că ar fi aprins vreo lumânare!

– Nu, nu te teme, n-am să te las singură! Dacă nu erai dumneata, poate muream de mult, sau eram un fel de râsul lumii!

– Eu una nu te opresc! Faci cum îți cere sufletul! – mi-a zis Maria abătută. De la o vreme, mai tot timpul am inima grea!

– Vrei să o sun eu pe Roxana și să îi zic?

– Nu, las-o în plata domnului! Păcatul e al ei! Va sosi ziua în care ar vrea să mă atingă chiar și numai cu un deget. N-o să se mai poată! Când o să vină băiatul acasă, îmi văd de drum liniștită! Că am trăit destul! E rândul vostru de-acum! Să ai grijă de el, mamă!

Vorbele Mariei m-au zguduit și m-au pus pe gânduri. Parcă-mi citise în suflet. Atunci am des-

chis laptop-ul și i-am arătat toate scrisorile, pozele și tot ce vorbisem în cei doi ani cu el.

Maria a și lăcrimat, dar s-a și bucurat.

– Uite, vezi, să zici că nu e un Dumnezeu! Dacă nu aveam grijă de tine, de când erai cât lingura, acum eram singură! Dar și pe Roxana am crescut-o ca pe copilul meu! Dacă e sămânța rea, răul îl semeni, și tot aia culegi! Cum, Doamne iartă-mă, o ține-o bărbatu-său ăla? L-am văzut eu! Pare el un mototol, dar într-o zi, parcă văd, o dă pe ușă afară! După cum simt, nu mai apuc ziua aceea!

– Ei, și cu dumneata!? Ce ți-a venit? Nu te-am văzut niciodată așa de abătută!

Toată vara, am stat cu Maria. Rar am ieșit din curte, iar, când am făcut-o, alergam la un internet. Luam e-mailurile pe un CD și fuga, acasă, să le citesc pe laptop-ul meu, apoi iar, tot într-o grabă, să trimit răspunsuri.

La sfârșitul lui iulie, când soarele pârjolise aproape tot, a murit baba Rița. Nimeni nu a auzit-o că s-a văietat, sau că a zăcut cumva. Cu o seară înainte de a închide ochii, și-a scos hainele, din timp pregătite, s-a îmbrăcat și dusă a fost! Cu toată căldura de afară, ea a rămas intactă. Cei o sută de ani împliniți o stafidiseră de vie. Puțină lume a trecut pe lângă coșciug pentru a aprinde o lumânare De plâns, nu a plâns-o nimeni! Totuși, atunci când au pornit spre cimitir, toți cei ce locuiau în cartier s-au strâns în urma carului mor-

tuar. În față, mergând tot pe picioare, preotul! La fiecare colț de stradă, conform tradiției, toată lumea se oprea iar el ținea o mică slujbă. Mare mi-a fost mirarea când, la un moment dat, în fața unei bodegi, părintele ne-a făcut semn să ne oprim.

– Ho, să beau și eu o halbă cu bere, că mi se usucă sufletul! – ne-a zis în timp ce și-a șters transpirația cu o batistă mototolită.

Toți cei prezenți, uimiți, am rămas pentru o clipă parcă înfiți în pământ. Nu s-a clintit unul. Doar când s-a întors preotul cu încă o sticlă în mână, mulțimea a început să-l fluiere.

– Părinte! Vai de mama noastră, părinte! Și eu care ziceam că se-ndreaptă lumea! Că vin vremuri mai bune! –Vin pe dracu! – l-a luat la întrebări aceeași guralivă, pusă, veșnic, pe scandal, în noaptea în care, cu ani în urmă, stătusem la rând să cumpărăm câte o bucată de carne. Unde s-a mai pomenit, bre, să lași mortul în mijlocul drumului, și să intri în cârciumă? Păi, dumneata popă ești?!

– Ciudat! Tare ciudat! S-au dus valorile! S-a dus respectul față de ele! – mi-am zis, ca pentru mine, în timp ce m-am desprins din rând.

– Doamne, sunt femeie bătrână, și una ca asta n-am mai văzut! Și nici c-am auzit! – s-a mirat și Maria. La mine-n curte, ăsta nu are ce căuta! Ați găsi voi, mamă, pe undeva vreun popă să mă ducă la groapă!

*
* *

După '89, în țară, cam totul era de-a valma. Locurile de muncă dispăreau unul câte unul. În Valea Jiului, și, ca de altfel peste tot, grevele se țineau lanț. Inflația era una alarmantă. Dimineața, se putea cumpăra un produs cu o sumă, la prânz cu alta, iar, mai pe seară, cu un preț de trei-patru ori mai mare. Migrația era una din preocupările celor care știau o meserie și se simțeau în puterile lor. Nu știam ce să cred, însă, uneori, tot ce se petrecea în juru-mi mă înspăimânta.

În toamnă, am reînceput școala. Eram în ultimul an. Încă din primele zile, mi-am luat o temă de licență ce viza înțelegerea, problemă complexă pentru care am muncit mult. Când am scăpat de această grijă, pentru mine lucrurile au reintrat în normal. Ziua, cursuri la facultate sau ore întregi la bibliotecă, iar seara, îl tot așteptam pe Emi să vorbim pe internet. Venea târziu și, uneori, obosit. Stătea puțin cu mine, iar chestiunea asta mă dispera. Mi se părea că mă neglijează. Faptul că nu mă dusesem în vara aceea la el, nu-i picase bine, iar acum mă frământam îngrozitor.

„Probabil, și-a găsit pe vreuna! Coana Veta, femeie cu experiență! A avut, din păcate, dreptate! Numai eu sunt o proastă! Cred și iar cred! Cred că lumea e la fel ca mine! Of, Doamne, cu ce-am greșit?“ m-am întristat în una dintre seri, când s-a întâmplat ca nici ea să nu-mi țină de urât.

În preajma sărbătorilor de iarnă, când așteptam ultima mea vacanță studentească, mai bine de două săptămâni, Emi nu a dat niciun semn. Faptul că nu îl puteam contacta, îmi tăia orice poftă de viață. Atunci, am picat iarăși într-un trecut de care, mi-am dat seama că nu am scăpat niciodată. Imaginea lui Albăstrel mort îmi era mai vie ca nicio când. Doar când mă gândeam la Iba, și el încă o iluzie vie, nostalgia unor vremuri calde mă mai învăluia. Mă simțeam înfrântă. Deși nevinovată, Maria rămăsese și ea, săptămâni la rând, singură. Nu mai voiam să mă întorc acolo. Mi se părea că pierdusem tot, și ceva, ca o emoție puternică, îmi sfâșia inima. De câte ori eram singură, plângeam. Abia cu o zi înainte de Crăciun, Emi m-a contactat. Intrase în conflict cu patronul firmei și se mutase în Valencia. Lucra acolo, la negru, pe cont propriu.

– Emi, de ce nu vii acasă? – l-am implorat eu
– Putem trăi și aici! Crede-mă, nu mai e mult și o să am și eu ceva de lucru! Puțin, dar tot voi câștiga! Hai, te implor, vino!

– Mai vorbim mâine! – a evitat el, de data aceasta, un răspuns, apoi, când am insistat, și-a ieșit din fire.

– Acolo ce am să fac?

– Ce ai făcut și înainte de a pleca! În plus, aici ești român, acolo un nimeni!

În cele din urmă, am cedat. Mi-am dat seama că, în acel context, mai înțelept era să tac, și am

făcut-o. Cu un tren, seara târziu, m-am dus la Maria. Pregătea, plângând, caltaboșii. Cu greu, aproape de ziuă, când am plecat la cimitir, am putut să o împac. Despre Emi, i-am spus doar câteva cuvinte. Ea înțelegea însă totul.

– Nu mai e mult, și o să vină! Câteva luni și gata, o să fim iarăși împreună! – am încurajat-o eu, cu strângere de inimă.

Spre seară, în ziua de Crăciun, am căutat cu disperare un internet. În cele din urmă, am găsit. Emi, de data aceasta, mă aștepta.

– Bună! – am salutat ușor, supărată pentru ziua anterioară.

– Sărut mâinile! – mi-a răspuns el cu o politețe involuntară.

– Bine te-am găsit, îngeraș! Cum te mai simți?

– Astăzi, am fost la spital, la urgență, am făcut o radiografie!

– De ce?

– Am căzut de pe o scelă. Trebuie să merg mai târziu să iau rezultatul, iar, între timp, am trecut pe la net. Până una, alta, mi-au dat o rețetă și am luat niște medicamente. Acum, mă doare mai puțin!

– Ai grijă de tine!

– O să am!

– Atunci, e bine! Te ascult! Sper să nu mai țipi la mine! Nu se aude când scrii, dar eu simt!

– Nu! Bineînțeles că nu se aude!

– Ce dulce ești! Cred că, dacă eram acolo, lângă tine ...

– Of, ce să mai zic! Toată viața asta este muncă și iar muncă!

– Știu! Și sunt conștientă de asta!

– Din punctul meu de vedere, viața e și un mare rahat!

– Dar tu ai făcut atâtea! Ai făcut o facultate, lucrezi! Ești un om generos cum greu întâlnești!

– Nu am făcut nimic! Am cam pierdut timpul!

– Nu, nu spune asta! Ar trebui să fii mândru de tine!

– Când nu te poți bucura de mai nimic, nimic nu ai! De ce nu vrei să vii la mine?

– Eu te apreciez și te respect așa cum ești! Și nu sunt singura care zice asta! Maria vorbește întruna de tine și abia te-așteaptă!

– Te-am întrebat altceva! De ce nu răspunzi concret?

– Ba da, răspund!

– Atunci spune-mi de ce nu vii!

– Dacă vrei, o să vin! Dar ce să fac acolo? Să spăl la farfurii și WC-uri prin baruri? În plus, de unde știu că, într-o zi, n-ai să mă părăsești?

– Vreau să schimbăm subiectul.

– Vezi, că nu-ți convine?! Dacă rămân singură, într-un pustiu de lume?! Acolo, oamenii sunt reci, atomizați. Dincolo de individ, nu există mai nimic. Sau poate un prezent, și asta doar ca forță de muncă și societate de consum. Acolo, la tine, din

câte îmi dau seama, viitorul nu există, iar eu în el sunt ancorată! Dacă tot am făcut o școală, vreau să o folosesc și să devin ceva. Dar, să zicem că totuși pentru tine renunț, înainte însă de a face acest lucru, vreau garanții! Vorbește! Cuvintele tale contează mult pentru mine! Chiar dacă uneori mă sfâșie!

– În ultimul timp, mă întreb dacă am sau nu o familie, și asta de când sunt aici! Dacă ai știu ca uneori mă simt ca pe o altă planetă?! – a evitat iarăși, oarecum plictisit, răspunsurile.

– De ce simți asta?

– Așa! Sunt singur și îmi este dor să găsesc pe cineva cu care să vorbesc! Să nu mai mănânc seara ca pustnicul, să spun ceva și să fiu ascultat!

– Emi, de ce nu vii acasă? Am fi împreună, sau nu vrei?! Și la masă și oriunde, ai fi cu mine!

– Când eram în România, te-am invitat la un restaurant, dar ai ezitat!

– Nu sunt obișnuită! În plus, m-am gândit că o să cheltui prea mulți bani!

– Poate, când mă întorc, dacă tu nu vrei să vii?!

– Da, abia aștept! Îmi doresc de mult o cină romantică!

– Dacă îmi voi dori și eu, o vom avea!

– Dar să nu mă mai cerți!

– Bine, promit, nu!

– Îngerăș, acum, că am vorbit, mă simt mai bine!

– Într-o oarecare măsură, și eu! Totuși, fâ-mă să înțeleg: de nu poți să-mi spui, măcar din complezență, că mă iubești? Este o mare enigmă pentru mine și un mare semn de întrebare! După câte vezi, și eu plutesc pe nisipuri mișcătoare! De ce? Spune-mi, de ce?

– ...

– Să-ți spun eu: pentru că nu mă iubești, sau că nu vrei să-mi spui! Sau, și una și alta, și, pentru că, veșnic, ți-ai dorit pe altcineva!

– Dar, pui drag, eu nu am mâncat nimic astăzi, chiar dacă e ziua de Crăciun!

– Și din motivul ăsta nu poți spune?! Bine, o să aștept o altă zi!

– Iubire, mă mut la alt calculator!

– Să știi că nu o să te mai întreb asta, niciodată!

– Un moment!

– Aștept! Pană găsești, poate te decizi și-mi spui. Nu ai mai reușit?

– Gata!

– Te ascult!

– ...

– Nu mai zici nimic? Bine! Ca să nu te mai rețin, te întreb pentru ultima dată: mă iubești, sau nu?

– Nu ți-am spus că ești adorabil?! Crede-mă, te ador!

– Doar atât?

– Și te rog să nu îți mai faci griji cu nimicuri, sau să îți bați capul cu lucruri de-aiurea. Eu sunt

cuminte! Întreab-o pe coana Veta, pe mama ta, întreabă pe cine vrei!

– Încerc! Nu știu ce-am să mai încerc, dar văd eu! Oricum, vreau să știu că ești singura fată la care m-am gândit la modul serios! Și care acum mă zăpăcește de cap! Dar, ca să și încheiem: îți doresc o zi minunată! Pup-o pe mama și ai grijă de tine!

– Și tu la fel!

– Te sărut!

– Să fii cuminte!

„Să fii în primul rând tu, și să vii acasă! Vreau să vii!“ – am lăcrimat în timp ce m-am întors la Maria.

*

* *

De cum am intrat în casă, ea m-a privit lung și nu a schițat aproape niciun gest.

– Fata mea, în viață nu știu niciodată de cine ai parte! Te văd amărâtă, dar nu pot face mai mult! În vara viitoare, când o veni și Emil al meu, o să-l întreb ce are de gând! Iar, dacă n-o mai ajunge, am să îți las ție agoniseala asta! Nu știu de ce, dar nu vreau să se vândă și să se împrăștie în lume! E tot ce se vede, după munca noastră, de-o viață.

– Îți mulțumesc, dar nu știu dacă e tocmai bine! M-ai ajutat suficient! Îmi ajunge! Nu e bine să bagi zâzanie între copii! E dreptul lor!

– O fi, dar cine mă duce la groapă? La înmormântare, Roxana, de gura lumii, a da pe-aci, prin

curte, dar după aceea... O știu eu mai bine! ...Și nu se vede?! Asta, de rea ce este, nu mi-ar face nici măcar o lingură de colivă sau un colac! Și-apoi cine știe ce-o mai fi și pe lumea ailaltă?!

– Nu s-a întors nimeni de acolo, că, dacă ar fi făcut-o, omenirea toată ar fi alta! – i-am zis eu meditativ.

– Drept este, dar dacă așa s-a pomenit, n-aș vrea să ies din rândul lumii! Iar rânduiala, mamă, află de la mine, nu se ține cu ăi de vântură lume, ci cu ăștia care își au rădăcinile aici! Înfipte adânc! Cu ceilalți e ca și cum ai da izmene pe călător! N-au nici țară, n-au niciun Dumnezeu!

– Vorbe de duh! Ce înseamnă să nu treci prin viață făcând doar umbră!

– Ei, mamă! Nici eu nu am făcut mare lucru! Ce se vede! Alții au lăsat doar trei, patru haznale pline. Eu cu omul meu tot am făcut câte ceva! Cel mai mulțumită sunt de tine, deși poate ți-era mai bine dacă te luau oamenii ăia. I-am căutat peste tot, dar!...

– Dar dumneata, care ai văzut multe, cum crezi că o să fie?

– Pentru mine, mâine, poimâine se termină totul! Dar asta nu înseamnă că piere și omenirea! Viața își urmează cursul! Dar când sufletul în om nu va mai fi, se va alege praful! Nici Dumnezeu nu va mai avea ce face! Așa e Roxana, fata mea! Și ca ea, în ziua de azi, sunt destui! Banul le-a luat mințile!

*
* *

Ultimul semestru din viața de studentă a reînceput după ziua de Sfântul Ion. Câteva zile de cursuri, apoi examenele și iar școală. În această perioadă, nu l-am mai căutat nici eu pe Emi. Eram mult prea ocupată. Totuși, în una din zile, i-am scris o scrisoare lungă. Un fel de analiză a tot ce au însemnat anii în care am stat împreună, copii, lângă Lisandru și Maria, apoi alți anii în care, mai mult sau mai puțin vizibil, ne-am dorit unul pe celălalt. Un fel de amintiri din copilărie sau o memorie a timpului pe care, la un moment dat, nu am vrut să i-o trimit. Îmi era teamă de faptul că nu va înțelege în adevăratul sens al cuvântului cele spuse de mine și va reacționa impulsiv, cum de altfel o mai făcuse în ultimul timp. În cele din urmă, mi-am luat inima în dinți și am dat drumul scrisorii pe internet. A doua zi, am primit un răspuns scurt.

Bună, suflete!

Cel mai lung e-mail l-am citit în seara asta, de la tine! Ce să îți zic! Azi am stat toată ziua la muncă. Peste 12 ore! Multă, foarte multă muncă! Îmi pare rău că n-o să pot să-ți povestesc mai mult pentru că sunt obosit, mi-e foame, afară e întuneric beznă, iar, până iau autobuzul să merg acasă, mai durează vreo 30 de minute. Îți răspund în

mare la întrebări, și te rog, în același timp, să nu te mai frământă! Nu ai de ce! Îmi doresc mult să mai strâng câțiva bani, pentru că cei care i-am avut s-au dus pe apa sâmbetei, iar, după aceea, o să mă întorc acasă. În legătură cu „a avea pe cineva“, din punct de vedere sentimental, nu am ce să zic! Sunt la fel de singur ca și până acum. Dacă mă voi întoarce în Spania sau voi mai pleca în altă parte, depinde de ce găsesc atunci când voi veni în România. Dar până ajung, mai e! Nu pot prezice totul! Poza pe care ți-am trimis-o este din centrul Valenciei. Am rugat pe cineva să mi-o facă! Aveam puțin timp liber și imortalizam clădirile. Am mai găsit câteva poze din vara trecută, când am lucrat la Barcelona, ți le trimit! Îți doresc multa baftă în tot ceea ce faci! Te sărut!

După ce am citit și recitat fiecare rând mi-am dat seama că ele mă amețiseră și mai rău decât eram. Dacă până atunci tot mai puteam face o socoteală zilelor rămase până la reîntoarcerea sa acasă, acum nimic nu mai era sigur. În plus, din fiecare cuvânt transpira un anume tip de răceală. Sentimental, în afara aceluși „bună, sufleteț“, nimic! Îngrijorată, i-am spus și Mariei.

– Alexandra, mamă, să mai avem răbdare până, acum, în vară! Dacă nu vine, uite, eu am pus pentru tine niște bani la bancă! Faci ce vrei cu ei! Fie că te duci la el, fie... Ție tot ți-a mai scris, dar mie... Măine, poimăine este Paștele și n-a mai dat un telefon de la Anul Nou! Parcă erai aici cu mine! Aștia sunt copiii!

*
* *

Răspunsul Mariei nu mi-a convenit. Mă așteptam să-l condamne sau, măcar, de dragul meu, să-l certe. Nu a făcut-o, iar eu păream mai mult decât răvășită. Starea mea nu era potrivită sub nicio formă momentului. Licența trebuia susținută peste puțin timp, iar ultimele examene din facultate băteau la ușă. Ca un făcut, în acele zile, tot ce mișca în juru-mi mă măcina. Chiar și coana Veta care, atunci, mai mult decât grijulie, îmi făcea prăjiturile și mi le aducea împreună cu ceai sau cafea, după cum considera ea că mi-ar fi necesare. Nu îmi ghicea, de fiecare dată, gândurile dar, oricum, îi mulțumeam. Cu Emi nu mai vorbisem de mult. Când i-am spus că voi trece printr-o perioadă mai dificilă și nu o să mai am mult timp liber, parcă s-a bucurat.

– Dragul meu, dacă sentimentele tale au fost doar din obligație sau din milă, să știi că nu le mai vreau! – am devenit răutăcioasă, la ultima convorbire. – Tot timpul ești cu josul în sus! Ce ți-am făcut? Gata, gata să-ți pun sufletul în palmă, iar pe tine te doare-n cot de mine! Și nici măcar acolo! – am izbucnit eu în plâns, în cele din urmă.

– Stai liniștită, o să fie bine! – m-a asigurat, dar nu a mai dat niciun semn.

Nu mai știam nimic de el, și pentru faptul că eram mult prea ocupată nici eu nu i-am mai scris.

Verificam însă zilnic e-mailurile, semn însă că, în subconștient, așteptarea mea era una mare, mare.

Munca în cei patru ani de facultate mi-a fost răsplătită din plin. Am trecut examenele cu succes, iar, la susținerea licenței, am primit felicitări. Chiar dacă am fost a doua în promoție, la numai patru sutimi de colega mea, m-am bucurat copilărește. Pentru prima dată de când eram la facultate, am participat și la un banchet. Coana Veta îmi făcuse cadou niște haine elegante ale ei, ce-i drept, ușor retro, dar, care modificate pe talie, mă făceau admirată. Mă simțeam din nou pe picioarele mele, suficient de puternică și de pregătită pentru a-mi găsi un loc de muncă onorabil. Maria s-a bucurat și ea de succesul meu, dar nu așa cum mi-am dorit. Îmbătrânise parcă dintr-o dată și era mai absentă la tot ce îi era în jur.

După ce am câștigat și examenul pentru un post de profesor, m-am liniștit. Știam că din toamnă voi avea un loc de muncă, voi putea trăi și chiar răsplăti pe cei care mi-au fost alături. La Maria, m-am gândit prima dată. Apoi, pentru că tot deveniseră o mare enigmă pentru mine, voiam să-i găsesc pe cei doi. În definitiv, în primul rând, lui Iba îi datoram viața. Dacă nu ajungeam la timp la spital, deveneam de atunci doar un număr și un nume tăiat dintr-o lungă și nesfârșită listă. După câteva planuri și câteva zile de odihnă, mi-am reluat drumurile către internet. Peste două săptămâni, zi de zi, i-am tot scris lui Emi. Faptul că nu

am primit niciun răspuns, mi-a creat o tensiune cumplită. Maria era și ea din ce în ce mai tăcută. Gânduri negre mi-au împânzit și mintea și sufletul.

– Aș vrea să mă ierți, dar nu mai pot! M-a dus la disperare! Îl văd peste tot și e niciunde! Nu mai pot! Mă duc până la el și, până în toamnă, mă întorc! Crede-mă! N-am să te las singură! Vreau să-l văd și mă întorc! – am încercat să o conving pe Maria, chiar în ziua de Sfânta Marie.

– Minute în șir, a tăcut. Stătea pe scara din fața casei și privea în pământ, fără a scoate o vorbă.

– Hai, spune ceva! Ori lasă-mă, sau nu mă lăsa! Vreau să-l văd pe Emi! Te rog! Îl iubesc și vreau să-i vorbesc! Crede-mă, vreau! Din tot sufletul meu! – am izbucnit în plâns.

Maria s-a ridicat, a intrat în camera ei și s-a întors cu cecul. Mi-a zâmbit cumva aparte.

– Sunt ai tăi! Dar să-l aduci acasă!

La poartă, a strigat poștașul. Am alergat. Aveam o telegramă. I-am semnat de primire, apoi am revenit lângă ea. Am îmbrățișat-o și am sărutat-o pe obraji.

– De-ai ști cât îți mulțumesc! – abia am apucat zice.

Deschisesem telegrama. Citisem primele cuvinte și am țipat cât am putut.

– Emi e mort! Doamne, Dumnezeul meu, de ce? Nu, nu se poate! – am strigat și m-am luat cu mâinile de păr.

În acea clipă, Maria s-a răsucit pe un călcâi și a căzut ca secerată. S-a lovit cu capul de colțul unei trepte. M-am învinatețit și nu știam ce să fac. Am strigat după ajutor, urlând, și am plâns până nu am mai putut respira. Au sărit vecinii. Ca niciodată, a venit și salvarea cât ai bate din palme. Cu telegrama în mână, am însoțit-o la spital. Acolo, a fost pansată și i s-a pus gâtul într-un corset. Respira greu și era inconștientă. Opt zile, clipă de clipă, m-am rugat unui Dumnezeu, parcă și surd și mut. Atunci, frântă în mine, i-am dat, pentru prima dată, dreptate lui Nietzsche: „Dumnezeu a murit!“ În cele din urmă, Maria a încetat din viață.

*
* *

După opt zile de stat în spital, eram epuizată. Ochii îmi erau și umflați și roșii. Gura îmi era și ea uscată, și cu greu mai articulam câte un cuvânt, iar atunci, când o puteam face, îmi tot reproșam:

„De ce nu i-am spus că îl iubesc? De ce, când eram sigură de asta!? De ce?“

Cuvintele acelea mi le-am repetat chiar și în secunde în care o coborau pe Maria în groapă. Mă simțeam vinovată și nu puteam să-mi iert nicio clipă ezitățile.

„Alexandra e distrusă! O s-o ia razna, dacă nu se potolește!“ – auzeam în juru-mi pe cei care au participat la înmormântare. – Roxanei, că a fost fata ei, mai, mai, să nu-i dea o lacrimă! Iar asta, biata de ea, se dă de ceasul morții!

„Se dă, că... uite cum se alege praful! Lisandru parcă i-a tras după el cu piciorul!“ – au comentat alții. Și ei, cine știe, i-o fi lăsat ceva... nu i-o fi lăsat?...

I-am ascultat, fără să vreau, mereu pe gânduri. După înmormântare, am făcut curat în toată casa. M-a ajutat și a stat cu mine, tot timpul, coana Veta. Când am terminat, am plecat la ea. Mi-era și urât și teamă să rămân singură! Ne-am întors după nouă zile, când trebuia să o pomenim pe Maria.

Între timp, am aflat de la autoritățile spaniole, că Emi fusese și el înmormântat într-un cimitir al unei localități limitrofe, la câțiva kilometri de Valencia. Acolo, locuise ultima dată. Când mă gândeam la el, păleam. Îl aveam parcă în fața ochilor, fie la aeroport, la despărțire, fie în seara în care stăteam la rând, să cumpărăm carne și când m-am lăsat îmbrățișată la pieptul său. De când aflasem de moartea lui, ochii nu mi se uscaseră. Noaptea, ca nicidecum până atunci, îl visam. Dimineața, aproape că nu-l puteam crede mort. Uneori, mă întrebam dacă nu a fost cumva o greșeală și scriam iarăși autorităților! Abia târziu, când ne apropiam de altă pomenire, și după ce-i disperasem bine pe toți diplomații din Ambasada Spaniei, m-am mai liniștit, însă gândul mă purta tot acolo, departe, la mormântul său.

Înainte de a începe școala, în una din zilele în care încercam să îmi pun totuși un gram de ordine în suflet, m-am trezit cu Roxana.

– Drăguță, m-am interesat și... Mama nu te-a înfiat! Dacă n-ai niciun act, șederea ta aici s-a încheiat. Oricum, ai stat destul! Cum frate-meu e mort, casa asta e a mea! Iar eu fac ce vreau cu ea! Am copii de crescut! Așa că, îți faci mătăluță bagajele... Adică, îți ei bocceluța și pleci! Noi două nu putem sta sub același acoperiș! Nu ne-am înghițit niciodată! Tu, pentru mama, sfântă, iar eu, parașută! Gata, s-a încheiat! Sfinții stau la mănăstire!

M-am făcut albă ca varul. Cuvintele ei m-au blocat. Nici măcar o clipă n-am putut gândi că voi rămâne iarăși pe drumuri. Și totuși, Roxana părea de neclintit. Nu i-am răspuns. Cu un calm nefiresc, mi-am strâns lucrurile, apoi am plecat!

„Să-ți dea Dumnezeu și ție, după sufletul și inima ta!“ – am blestemat, înainte de a mă urca în tren.

Nu știam unde voi merge. Pe drum, m-am gândit să trec totuși pe la coana Veta. I-am povestit întâmplarea. M-a implorat să rămân la ea și să fac naveta sau să-mi transfer postul la o școală în acel oraș. Pentru că nu aveam o altă soluție, am acceptat. Câteva zile, am mâncat tot acolo. Îmi era jenă, însă mă simțeam slăbită, iar până la prima mea leafă, mai era cale lungă. Într-o dimineață, în timp ce căutam niște acte, am dat de cecul lăsat de Maria. M-am luminat la față, însă, de undeva, aievea, parcă am auzit-o: „Sunt ai tăi! Dar să-l aduci acasă!“ În ziua următoare, eram din nou la

Ambasada Spaniei, pentru viză, apoi în avion. Când am plecat, coana Veta era la piață. I-am lăsat un bilet: „Las la dumneata lucrurile mele, până ce revin! Mulțumesc anticipat, și să n-ai grijă, că mă întorc!“

*

* *

La nici patru ore de zbor, eram deja la Barcelona. O lume furnicar! Abia aici am început să mă tem. Necunoscutul căpăta, pentru mine, un oarecare contur. Voiam să întreb câte ceva, însă nu știam limba. M-am oprit lângă o fântână arteziană, aproape de centrul orașului, să-mi trag sufletul. Mi-am cumpărat și o sticlă cu apă și am băut. Era totuși cald și emoția mă sugruma. În jurul locului, roiau mulți oameni. Am auzit vorbindu-se românește și am îndrăznit. Am aflat de la cei pe care i-am contactat că, la periferia orașului, trăiau, în colonii, mulți români. Am întrebat de Emi, însă nu-l cunoscuseră. Deși obosită, am preferat să plec. Cei cu care am vorbit m-au urcat într-un autocar. Priveam stins aproape tot ce încerca să-mi cucerească ochiul. Nu mă interesa mai nimic, chiar dacă drumurile străbăteau domenii pe care se zăreau, în toată splendoarea lor, castele cu izul vremurilor de de mult. După ce am trecut de Castello'n de la Plana, la scurt timp, am ajuns la Valencia. Din primul oraș spaniol, în care pusesem pentru prima dată piciorul, învățasem să-mi caut

conaționali, fie în centrul orașului, fie în așezările limitrofe sau în periferii. Autocarul m-a lăsat undeva foarte aproape de centru. Acolo, totul, atât de luminat încât am crezut că e ziua. Era totuși târziu și nu am găsit niciun vorbitor de limbă română. M-am dus la hotel și am cerut un pat. După un duș, am coborât să mănânc ceva. Străzile păreau pustii. Am întrebat, la recepție, de ce, și mi s-a răspuns că, la ora aceea, unii se distrau în cluburi, alții se odihneau pentru o nouă zi de muncă. M-am întors în cameră și m-am culcat. Când am pus capul pe pernă, am avut senzația că Emi e lângă mine. Am tresărit. De altfel de cum am pus piciorul pe pământ spaniol, am simțit că cineva mă însoțește. Frântă de oboseală, în cele din urmă, am adormit. În ziua următoare, m-am dus într-o colonie de români. Alături de ei, emigranți bulgari, polonezi, sârbi, ucraineni sau ruși. Trăiau în rulote ieftine, de azi pe mâine, pentru a trimite și ceva bani la cei rămași în țară. Am stat cu ei de vorbă. Un tip vânjos, Ioan, din Maramureș, îl cunoscuse pe Emi. Lucraseră împreună. Când s-a întors de la serviciu, în drum spre cimitir, mi-a povestit totul. Acolo, lângă crucea lui Emi, m-a lăsat singură. Am îngenuncheat. Printre lacrimi, abia am putut spune:

„Îngeraș, dragul meu, am venit să-ți spun că te iubesc! Te iubesc, înțelegi?! Of, sufletelul meu! Te iubesc! Te iubesc cu tot sufletul!“

Ioan m-a ridicat de lângă mormânt în momentul în care, dintr-o dată, privirea mi-a rămas undeva pierdută și lacrimile nu au mai curs.

– Alexandra, ce e cu tine?! Țsta nu e loc de murit! Ai venit să-l iei acasă, nu să mori lângă el! Alexandraaaa!

Mi-am revenit și ne-am întors în colonie. Acolo, am încercat să-i înțeleg pe toți. Fiecare avea povestea lui. În ea, disperare și durere. Plecaseră de acasă în ideea de a-și lua lumea în cap și a se pierde în ea. Seara, când au aflat cu cine au de-a face și că sunt nou venită, au făcut un adevărat foc de tabără și s-au strâns în jurul meu. Printre ei, l-am zărit pe Nicolae, fratele meu. M-am dus la el. Nu m-a recunoscut și nici nu își aducea aminte că am fost în satul său, acasă, însoțită de Maria. Arăta ca un drogat. Mare mi-a fost mirarea când am aflat că se căsătorise și avea un copil. La insistențele sale, i-am cunoscut familia. Nevastă-sa, o femeie relativ frumoasă, însă cu reale dificultăți în a se exprima. Mi-am dat seama că era oligofrenă și boala, susținută de câte un pahar de alcool, își vedea de ale ei. Copilul părea însă sănătos. Când l-am întrebat de tata, mi-a răspuns în doi peri:

– E acasă, dacă n-o fi murit! Fi-i-ar groapa a dracu!

– Mă, Nicolae, o fi păcat! – am încercat eu un altfel de dialog cu el.

– O fi, dar de mine nu e?

Nu am mai zis nimic. M-am întors la Ioan. Mi-a prezentat-o pe sora-sa, o fată înaltă și osoasă, dar de altfel plăcută, care lucrase în ziua aceea peste program. În rulota ei, am și înnoptat. În dimineața următoare, după ce am trecut din nou, singură, pe la mormântul lui Emi, m-am prezentat autorităților. Le-am explicat și dorința, dar și obligația mea. Când un translator al primarului mi-a pus în față și mi-a explicat normele și condițiile în care puteam duce la bun sfârșit totul, am leșinat. Târziu am ajuns iarăși în colonie. Întâmplător, mi-a ieșit în cale fratele meu. Nu găsisse în ziua aceea de lucru.

– Mă, Nicolae, grea soartă ai avut și tu, și eu!

– Grea! Dar degeaba te plângi! Aici nimeni nu te aude!

– Cred că trebuie să mai rămân și să găsesc ceva de lucru! – I-am spus eu abătută.

– Voi, femeile, găsiți ușor! O să vorbesc eu cu unul, o cunoștință de a mea, dacă vrei!

Deși neîncrezătoare, m-am învoit. Până seara, Nicolae m-a și dus într-un alt cartier mărginaș, din partea cealaltă al orașului. Din locul acela, deși la câțiva kilometri, parcă se și vedea, se și auzea marea. A sunat la o poartă și a ieșit un tip negricios, ușor hidos. Avea capul țuguiat, dinții din față proeminenți, ca rozătoarele, și niște ochi mici, duși în orbite. Îl chema Rafael și era divorțat. Mi-am dat seama că se cunoșteau bine. Dincolo de gard, o casă mare și doi băieți, Juan și Miguel, între și 8 și 10 ani, la fel de stâlciți.

Nicolae a vorbit ceva cu Rafael, mai mult gestual și într-o spaniolă proastă, apoi, ferindu-se de mine, a băgat ceva în buzunar și mi-a zis:

– Poți rămâne la el! E băiat bun! Faci menaj, ai grijă de casă și-i duci copiii la plajă! O să ai camera ta, ai ce să mănânci, iar ce-ți mai dă el, economii, pui la jartea!

– Cam cât crezi că îmi dă? – l-am întrebat, cu jumătate de gură, cu gândul la suma ce îmi era necesară pentru a plăti taxa de deshumare și transportul lui Emi, în țară.

– Asta depinde de tine! – mi-a zâmbit el, golănește, ca unei vagaboante, în colțul gurii.

Mi-am adus bagajele și m-am instalat în camera indicată de Rafa. Munca mea a început încă din a doua zi. Am șters geamuri, am frecat parchetul, într-un cuvânt, am făcut casa lună. Între timp, am luat seama la tot ce se petrecea în juru-mi. Am realizat ușor că Rafael avea tot felul de afaceri, mai mult sau mai puțin dubioase. Periodic, îl sunau la poartă oameni ciudați. Nu am zis nimic. „În definitiv, nu e treaba mea!“ – m-am încurajat și mi-am văzut de gândurile mele, deși eram speriată de o posibilă implicare, fără voia mea, în traficul cu droguri sau alte mizerii ale Occidentului. Seara, am îndrăznit și i-am cerut, în engleză, banii. Mi-a zâmbit în același fel, ca Nicolae, apoi a scos din buzunar 100 de euro. M-am bucurat. Pentru mine era o sumă importantă, în consecință i-am mulțumit și am plecat

să mă culc. A doua zi, i-am cerut iarăși bani pentru cumpărături. La întoarcere, corectă cu el, dar și cu mine, i-am prezentat bonul fiscal. Am pregătit masa, i-am invitat pe toți și i-am servit împărătește. Cel pentru care lucram părea mulțumit. A schimbat câteva vorbe cu copiii, mi-a zâmbit, apoi a scos el, fără să-i cer, bani din buzunar. De data aceasta, două sute de euro! Mi i-a întins și m-a cuprins pe după mijloc. Delicat, i-am îndepărtat mâna, dar am luat banii. A treia zi, a fost una mai ușoară. Am mers cu copiii la plajă. Mă priveau oarecum ciudat, însă nu i-am luat în seamă. Am încercat să-mi odihnesc gândurile, la malul unei mări, atunci, parcă de smarald. În după-amiaza aceleiași zile, am cerut voie să merg în oraș. În realitate, m-am dus la mormântul lui Emi cu un braț de flori. Am îngenunchat din nou și i-am cerut iertare. Printre suspine, am repetat de zeci de ori că îl iubesc și iarăși am avut senzația că îmi este în preajmă.

Totul părea a ține de normalitate în mistuirea mea zilnică. Chiar și efortul pe care îl făceam până la epuizare, cu gândul la a duce osemintele lui Emi, în țară. În prima duminică însă, după masa de prânz, când încercam să mă odihnesc, m-am trezit cu Rafa la mine în cameră. Amețit de alcool, în prima fază, a încercat să îmi facă curte. I-am refuzat avansurile, iar el a devenit brutal.

– Madam, am dat bani grei pe tine! Un an de zile, a mea ești! Vreau sex! Altfel, ...vai de pielea ta! – m-a amenințat în timp ce încerca să se dezbrace.

Pentru o clipă, m-au trecut fiori reci, apoi valuri, valuri de căldură mi-au ieșit flăcări prin obraji. Mi-am amintit seara violului, apoi mi-am dat seama că Nicolae, fratele meu, mă vânduse. Ca arsă, am sărit din pat, am înșfăcat geanta, și, în pijama, am alergat în stradă, iar de-acolo, până ce mi s-a pierdut urma. M-am oprit la poliție. Ofițerul de serviciu m-a lăsat să mă îmbrac într-o încăpere iar, în alta, să depun o plângere. Am scris ceva în engleză, dar nu s-a luat mai nimic în seamă atâta timp cât nu aveam nici dovezi și nici nu știam numele complet al celui care încercase să mă agreseze. Cu doar câteva sute de euro în buzunar, bani cu care nu puteam decât, cel mult, să mă întorc în țară, m-am văzut iarăși în stradă. În colonia românilor nu mă puteam întoarce. Îmi era teamă și de Nicolae, și de Rafael, iar Ioan nu avea nicio obligație în a mă proteja. În plus, în acea lume pestriță, puteam să îi creez și lui necazuri. După ce-am chibzuit bine, m-am hotărât să mă întorc în România. Cu inima frântă, am trecut pe la cimitir. Voiam să-i cer iertare lui Emi și să-i spun că am să revin după el, în ziua în care voi avea suficienți bani.

*
* *

Plângeam lângă mormânt, rezemată de cruce. La un moment dat, s-a oprit lângă mine o femeie elegantă, îmbrăcată în doliu. Am intrat în vorbă.

Și-a dat seama că sunt străină. M-a invitat la ea acasă, un adevărat conac în mijlocul unei plantații de portocali și arbori exotici, departe de oraș. Locuia singură într-un fel de rai pământesc. M-a rugat să-i rămân alături și am făcut-o. Atunci, parcă m-am născut a doua oară. Timp de opt ani, i-am tot spus povestea mea. O impresionam până la lacrimi de fiecare dată. Într-o zi, a făcut un atac de cord și a murit. După înmormântare, mă așteptam să ajung, ca de obicei, în stradă, însă nu a fost așa. Avocatul a citit, în prezența familiei, testamentul. Spre uimirea tuturor, toată averea sa, case, plantații de măslini și portocali, investiții la care nu visasem nicicând, mi le lăsase mie. Nu mai știu dacă m-am bucurat sau nu, însă, în sufletul meu, i-am mulțumit și ei și lui Dumnezeu!

Când totul s-a limpezit, am solicitat autorităților deshumarea lui Emi. Am asistat cu înfrigurare la fiecare lopată de pământ ridicată de deasupra sa. Și atunci mai speram ca acolo, pe fundul gropii, să nu fie osemintele sale. Când au dat de schelet, o durere cumplită mi-a sfâșiat inima. Am încercat să nu plâng, însă, când am văzut la mâna stângă mătăniile pe care i le oferisem, copilărește, am izbucnit în hohote. Nu mai erau dubii. El mai trăia doar în sufletul meu.

Am închiriat un avion și ne-am întors acasă. Pe drum, mi-am amintit de Leagănul de Copii și de cimitirul de dincolo de el. Undeva, lângă gard

sub aceeași palmă de cer, într-o parte cei vii, în partea cealaltă, cei morți, ne-am ales un loc de veci.

*
* *

Mogâldeța, doar la câțiva pași de banca pe care îmi privisem meditativ trecutul, răsfoind scrisorile, a început să plângă. Am tresărit. Firul amintirilor mi-a fost întrerupt. Am privit spre cărucior. Lângă el, un domn, parcă din altă lume! Privise și el copila. L-am văzut făcându-i cu mâna, apoi a plecat. Pentru o clipă, am încremenit. Iba! Iba! El trebuie să fie! M-am ridicat. Am făcut, încet-încet, câțiva pași prin prezentul ireal, și el parcă neînceput, cu teama de a nu speria clipa. Iba! – mi-am șoptit, fără să vreau. Domnul acela pășea elegant pe aleea ce traversa parcul și marginea lacul din mijlocul său. L-am urmat. La marginea apei, m-am oprit crezând că-l pot atinge. El a pășit însă mai departe, pe deasupra ei, dincolo, și s-a topit în orizontul înțepat de câțiva pomi stingheri. Nu se poate! Iba a fost! Dezamăgită pentru a nu știu câta oară, mi-am frecat ochii și m-am întors la banca pe care stătusem. Dispăruse căruciorul. Nu mai era nici puștoaica și nici mogâldeța cu genele lungi, căzute meditativ.

DE ACELAȘI AUTOR:

Blesteme, Editura „Spirit Românesc“, 1995,
Craiova.

Pe apa Sâmbetei, Editura „Horion“, 1998,
Craiova.

***Organizarea și funcționarea Mass Media
în Oltenia***, Editura „Spirit Românesc“,
2000.

Comunicare și înțelegere, Editura „Newest“,
Târgu-Jiu, 2005.

Puntea Fântă și căderea spre niciunde,
Editura „Newest“, Târgu-Jiu, 2007.

Bun de tipar : ianuarie 2008
Apărut : martie 2008
Format : 13×23 cm
Editura „New Est“, 2008.
Târgu-Jiu, România
Tel/fax :